

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Încheierea nr. 107

Dosar nr. 652/2/2025

Ședința din camera de consiliu din 14 februarie 2025

Completul compus din:

Președinte – Judecător de drepturi și libertăți – Elena Barbu

Judecător de drepturi și libertăți – Mihail Udroi

Judecător de drepturi și libertăți – Luminița Criștiu-Ninu

Magistrat asistent – Larisa-Georgiana Radu

Grefier – Adelina-Daniela Alexandru

//

Pe rol se află pronunțarea asupra cauzei penale având ca obiect contestațiile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și de inculpații Ciorbă Vladimir-Răzvan, Vicol-Ciorbă Laura-Cătălina, Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Nicolae Cristian, Poștoacă Florin Alexandru, Șaitoș Bogdan Adalbert, Răileanu Sanda, Oprea Oana Claudia și Ivan George Marian împotriva încheierii/DL din data de 05 februarie 2025, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 652/2/2025 (393/2025).

Dezbaterile au avut loc în ședința din camera de consiliu din data de **13 februarie 2025**, la care a participat, din partea Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procuror Vlad Grigorescu.

Sușinerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 13 februarie 2025, parte integrantă din prezenta, iar Înalta Curte a stabilit termen pentru pronunțare la data de **14 februarie 2025**, când a dispus următoarele:

**COMPLETUL DE JUDECĂTORI DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI DIN
CADRUL ÎNLATEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**

Deliberând asupra contestațiilor formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate și de inculpații CIORBĂ VLADIMIR RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE CRISTIAN, POȘTOACĂ FLORIN ALEXANDRU, ȘAITOȘ BOGDAN ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA CLAUDIA și IVAN GEORGE MARIAN, constată următoarele:

Prin încheierea/DL din data de 05 februarie 2025, pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 652/2/2025 (393/2025), în baza art. 226 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală a admis propunerea de luare a măsurii arestării preventive formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate cu privire la inculpații Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Florin Alexandru, Poștoacă Nicolae Cristian, Ciorbă Vladimir Răzvan și Vicol-Ciorbă Laura-Cătălina.

În baza art. 226 din Codul de procedură penală, art. 202 alin. (1) și art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală a dispus *arestarea preventivă* a inculpaților Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Florin Alexandru, Poștoacă Nicolae Cristian, Ciorbă Vladimir Răzvan și Vicol-Ciorbă Laura-Cătălina pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 05.02.2025 până la data de 06.03.2025, inclusiv.

În baza art. 230 din Codul de procedură penală, a dispus emiterea de îndată a mandatului de arestare preventivă pentru inculpații Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Florin Alexandru, Poștoacă Nicolae Cristian, Ciorbă Vladimir Răzvan și Vicol-Ciorbă Laura-Cătălina.

În baza art. 227 din Codul de procedură penală a respins propunerea de arestare preventivă cu privire la inculpații Răileanu Sanda, Oprea Oana Claudia, Șaitoș Bogdan Adalbert, Matei Cristian Andrei, Vasile Gabriela Alina și Ivan George Marian.

În baza art. 227 alin. (2) din Codul de procedură penală rap. la art. 202 alin. (1), (3) și (4) lit. d) din Codul de procedură penală și art. 218 din Codul de procedură penală a dispus luarea măsurii preventive a *arestului la domiciliu* față de inculpații Răileanu Sanda, Oprea Ioana Claudia și Șaitoș Bogdan Adalbert pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 05.02.2025 până la data de 06.03.2025, inclusiv.

În temeiul art. 221 din Codul de procedură penală s-a impus inculpatei Răileanu Sanda obligația de a nu părăsi imobilul din comuna
jud. Ilfov, fără permisiunea organului
măsura sau în fața căruia se află cauza.

În baza art. 221 alin. (2) din Codul de procedură penală, a instituit în sarcina inculpatei Răileanu Sanda, următoarele obligații pe durata arestului la domiciliu:

a) să se prezinte în fața organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi și libertăți, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată ori de câte ori este chemată;

b) să nu comunice cu ceilalți inculpați și cu martorii din dosar direct sau indirect, pe nici o cale.

În baza art. 221 alin. (9) din Codul de procedură penală a fost desemnată Secția de Poliție Bragadiru să supravegheze executarea măsurii dispuse.

În temeiul art. 221 alin. (4) din Codul de procedură penală s-a atras atenția inculpatei că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurii sau a obligațiilor care îi revin, măsura arestului la domiciliu poate fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

În temeiul art. 221 din Codul de procedură penală impune inculpatei Oprea Oana Claudia obligația de a nu părăsi imobilul din
nr.16A, j , fără permisiunea organului judiciar care a dispus
măsura sau în fața căruia se află cauza.

În baza art. 221 alin. (2) din Codul de procedură penală, s-a instituit în sarcina inculpatei Oprea Oana Claudia următoarele obligații pe durata arestului la domiciliu:

a) să se prezinte în fața organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi și libertăți, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată ori de câte ori este chemată;

b) să nu comunice cu ceilalți inculpați și cu martorii din dosar direct sau indirect, pe nici o cale.

În baza art. 221 alin. (9) din Codul de procedură penală, a desemnat Poliția Municipiului Bistrița să supravegheze executarea măsurii dispuse.

În temeiul art. 221 alin. (4) din Codul de procedură penală s-a atras atenția inculpatei că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurii sau a obligațiilor care îi revin, măsura arestului la domiciliu poate fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

În temeiul art. 221 din Codul de procedură penală s-a impus inculpatului Șaitoș Bogdan Adalbert obligația de a nu părăsi imobilul din București,

, fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza.

În baza art. 221 alin. (2) din Codul de procedură penală, s-a instituit în sarcina inculpatului Șaitoș Bogdan Adalbert, următoarele obligații pe durata arestului la domiciliu:

a) să se prezinte în fața organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi și libertăți, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată ori de câte ori este chemată;

b) să nu comunice cu ceilalți inculpați și cu martorii din dosar direct sau indirect, pe nici o cale.

În baza art. 221 alin. (9) din Codul de procedură penală a fost desemnată Poliția Sectorului 1 București să supravegheze executarea măsurii dispuse.

În temeiul art. 221 alin. (4) din Codul de procedură penală s-a atras atenția inculpatului că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurii sau a obligațiilor care îi revin, măsura arestului la domiciliu poate fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

În baza art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală a fost luată față de inculpații Matei Cristian Andrei, Vasile Gabriela Alina și Ivan George Marian a măsurii preventive a *controlului judiciar* pe o durată de 60 de zile, începând cu data de 05.02.2025 și până la data de 05.04.2025, inclusiv.

În baza art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală, pe timpul cât se află sub control judiciar, s-a impus inculpaților Matei Cristian Andrei, Vasile Gabriela Alina și Ivan George Marian respectarea următoarelor obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de drepturi și libertăți, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați;

b) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la secția de poliție în raza căreia locuiesc, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori sunt chemați.

În baza art. 215 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, pe timpul cât se află sub control judiciar, s-a impus inculpaților să nu depășească limita teritorială a României, decât cu încuviințarea prealabilă a organului judiciar.

În baza art. 215 alin. (3) din Codul de procedură penală, s-a atras atenția inculpaților că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurilor și a obligațiilor care le revin, măsura controlului judiciar poate fi înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestării preventive.

În baza art. 215 alin. (4) din Codul de procedură penală, supravegherea respectării de către inculpați a obligațiilor care îi revin pe durata controlului judiciar se realizează de către organul de poliție în a cărui rază teritorială domiciliază aceștia, în condițiile legii.

S-a constatat că toți inculpații au fost reținuți 24 de ore, de la data de 03.02.2025 la 04.02.2025.

S-a făcut mențiunea căii de atac a contestației în termen de 48 de ore de la pronunțare sau de la comunicare, după caz.

În *considerentele încheierii atacate* Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a constatat că probele administrate în cauză atestă presupunerea rezonabilă în sensul comiterii de către inculpați a faptelor de care sunt acuzați.

Astfel, în ceea ce privește infracțiunea de **înșelăciune cu consecințe deosebit de grave**, judecătorul a reținut existența unei bănuieli rezonabile privind modul de operare al membrilor grupării în modalitatea evidențiată de parchet, constând în aceea că, ulterior încheierii promisiunilor de vânzare pentru unitățile locative și încasării sumelor de bani de la clienți, cu titlu de avans sau integral, scopul convenției (respectiv construcția imobilului, încheierea contractului de vânzare-cumpărare și punerea la dispoziție a apartamentului contractat clientului-cumpărător), a fost deturnat printr-o serie de mijloace frauduloase, astfel încât clientul să fie indus și menținut în eroare cu privire la cauzele pentru care fie nu se poate încheia contractul de vânzare-cumpărare în situația în care imobilul se apropia de finalizare, fie nu se demarează lucrările sau, după caz, acestea nu sunt finalizate.

A reținut că materialul probator atestă suspiciunea rezonabilă că manoperele frauduloase pe care membrii grupării le-ar fi utilizat nu au vizat doar promisiunile de vânzare-cumpărare, ci și actele adiționale care au fost încheiate ulterior, pe măsură ce termenele de execuție și predare a unităților locative nu au fost respectate, prin invocarea unor clauze inserate în cuprinsul contractelor, formulate extrem de vag și general, acestea fiind activate la momentul oportun (vremea nefavorabilă, interdicția Primăriei Năvodari de a nu se desfășura lucrări în sezonul estival, pandemia Covid 19, războiul din Ucraina etc.).

S-a mai constatat că martorii audiați au relevat, între altele, că inculpații transmiteau intenționat informații vagi către clienții nemulțumiți cu scopul amânării răspunsului solicitat de aceștia, ștergeau de pe pagina de facebook nemulțumirile clienților, utilizatorii fiind blocați, de asemenea postau pe aceeași pagină fotografii care nu erau întotdeauna reale, fiind editate astfel încât să pară că lucrările sunt avansate.

Referitor la **infracțiunile de delapidare și spălare de bani**, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că, din analiza circuitelor financiar-bancare, reiese presupunerea rezonabilă că sumele de bani care au constituit patrimoniul celor cinci

societăți prin încasarea avansurilor sau prețului integral pentru imobilele contractate, sunt externalizate prin diverse modalități, după care intră într-o succesiune de transferuri către alte persoane fizice și/sau juridice în baza unor titluri aparent legale, atribuindu-li-se astfel caracter licit care să fie opus ulterior ca justificare.

Se poate presupune astfel că toate operațiunile de transfer, încasare, dobândire, deținere și folosire, care nu reprezintă în sine acte de devalizare a fondurilor societăților, ci acte subsecvente, ar putea constitui acte materiale ale infracțiunii de spălarea banilor, respectiv complicitate la aceeași infracțiune, diferențiat pentru fiecare membru al grupării în funcție de rolul, locul și atribuțiile sale.

Judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că au fost evidențiate, pe de o parte, acte de transfer prin care sumele de bani ies din patrimoniul celor cinci societăți și operațiuni de transfer subsecvente, care vizează tot membrii ai grupării sau alte persoane fizice și juridice, operațiuni care se pot desfășura în două sau mai multe acte (transferuri repetate de fonduri având proveniență infracțională). Pe de altă parte elementul comun al acestor tranzacții este dat de caracterul presupus fals al titlului în baza căruia se realizează atribuirea unei justificări, existând suspiciunea că au fost efectuate în scopul disimulării și ascunderii provenienței ilicite a resurselor financiare.

Este important de observat și faptul că membrii grupării nu au adus niciun aport financiar în afacere, extrasele de cont și analiza circuitului financiar relevând, la modul rezonabil, că toate fondurile companiilor din grup, care au fost fie presupus delapidate, fie folosite pentru construcția unor imobile, provin exclusiv din avansurile clienților. Or, în condițiile în care gruparea nu a dispus de fonduri proprii și nici nu a solicitat finanțare de la unități bancare, se poate aprecia că singura sursă de finanțare a fost reprezentată de fondurile bănești ale clienților, situație financiară ce rezultă din analiza rulajelor de cont.

Referitor la **infracțiunea de evaziune fiscală în formă continuată** prev. de art. 9 alin. (1) lit. c), alin. (3) din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, judecătorul de drepturi și libertăți a constatat că, fiind analizate de specialiștii D.I.I.C.O.T. a operațiunilor declarate de societățile din grup, sensul și trasabilitatea acestora, vectorul fiscal al entităților, declarațiile fiscale, comportamentul fiscal, operațiunile financiar-bancare efectuate, valoarea și sensul tranzacțiilor efectuate, profilul societăților furnizoare-structura acționariatului, obiectul de activitate, numărul și profilul angajaților, sediul și punctele de lucru, controlul efectuat de către Direcția Generală Antifraudă Fiscală și rezultatul acestuia, a rezultat suspiciunea rezonabilă privind evidențierea în contabilitatea unor societăți din grupul fiscal a unor operațiuni fictive, consecințele fiscale constând în denaturarea cheltuielilor și a T.V.A. deductibilă și pe cale de consecință a obligațiilor fiscale către bugetul de stat.

Aceste aspecte au constituit obiectul analizei specialiștilor din cadrul D.I.I.C.O.T., care prin raportul de constatare din data de 13.12.2024 au stabilit operațiunile presupus frauduloase imputate inculpaților prin ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale, acestea fiind prezentate pe larg de procuror în cuprinsul referatului în secțiunea privind situația de fapt, și care nu vor mai fi reluate.

În orice caz, judecătorul de drepturi și libertăți a remarcat faptul că, relativ la această infracțiune, actele specifice de spălarea banilor s-ar fi realizat prin operațiunile de transfer în baza unor documente potențial falsificate ce simulează

operațiuni legale, urmate de dispunerea și efectuarea unor operațiuni subsecvente, respectiv redirectionări către alte persoane fizice sau juridice sau operațiuni de retragere în numerar.

În ceea ce privește **infracțiunea prev. de art. 8 din Legea nr. 241/2005**, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că probele administrate relevă suspiciunea rezonabilă că produsul infracțional, respectiv sumele de bani obținute cu titlu de restituire TVA a fost folosit prin mijloace similare de spălarea banilor, fiind transferat către persoanele fizice și persoanele juridice afiliate grupării, printr-o singură operațiune sau o succesiune de operațiuni bancare, în baza unor titluri cu aparență de legalitate.

Tot referitor la această infracțiune – a cărei comitere a fost contestată de inculpatul Ciorbă Răzvan Vladimir prin declarația dată la termenul din 04.02.2025 –, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că, pentru a putea fi vândute unitățile locative trebuiau intabulate, or intabularea presupune, în cazul edificării unor imobile cu destinație de locuințe colective, apartamentarea (dezmembrarea proprietății), operațiune care nu se poate face decât în situația în care există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, iar nu proces-verbal de recepție parțială. Prin urmare, apartamentarea presupune ca imobilul să fie finalizat.

Or, din moment ce în speța de față se reține că apartamentarea s-a realizat ilegal, pe cale de consecință și operațiunile de vânzare a unităților locative cu inserarea cotei de T.V.A. ar fi nelegale, fiind făcute cu rea-credință, pentru ca autorii să beneficieze de niște avantaje fiscale.

În concret, după cum a reieșit din probele administrate, doar corpul 1 avea finalizate unități locative, finisate și mobilate, etajele 1-6 (în care, după cum s-a arătat și de procuror, funcționează hotelul NORDIS Mamaia).

Se remarcă însă că nici pentru aceste unități locative compania nu avea dreptul la T.V.A. redusă în cotă de 5%, având în vedere că destinația camerelor vândute în perioada 2022-2023 a fost stabilită de la bun început, respectiv de unitate hotelieră.

Inserarea facilității prevăzute de art. 266 din Codul fiscal s-a făcut în sprijinul persoanelor care doresc să-și achiziționeze o locuință, iar nicidecum să acorde facilități unor companii din domeniul hotelier, context în care se constată că NORDIS MANAGEMENT S.R.L. nu putea să aplice cota de T.V.A. de 5% pentru nici una din unitățile vândute în perioada 2022-2024, existând presupunerea rezonabilă că această cotă a fost stabilită cu rea-credință.

În continuare, față de aspectele invocate de inculpați prin declarațiile date la termenul din 04.02.2025, respectiv apărările formulate de apărătorii acestora cu prilejul acordării cuvântului în dezbateri, judecătorul de drepturi și libertăți a punctat următoarele aspecte:

A. Referitor la inculpata Vicol-Ciorbă Laura-Cătălina

Judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că, deși inculpata nu recunoaște, aceasta este indicată de către unii dintre clienții-cumpărători ca persoană cu care s-a interacționat în cadrul negocierii și executării antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare și care i-a indus în eroare prin diverse modalități.

Având în vedere declarația dată de numita Mocanu Ingrid Luciana, judecătorul de drepturi și libertăți a arătat că nu poate primi apărarea inculpatei în sensul că nu a avut cunoștință despre activitatea desfășurată în cadrul NORDIS de soțul ei ori de ceilalți membri ai grupării, câtă vreme, după cum se arată în cazul particular anterior

menționat, ea a fost cea care i-a recomandat martorei Mocanu Ingrid să investească în această afacere, pe care i-a prezentat-o ca fiind „serioasă” și „sigură”, însă în momentul în care martora i-a cerut să o ajute să își recupereze banii (într-un context în care tot mai mulți clienți au început să solicite explicații reprezentanților firmei, iar martora a început să bănuiască faptul că este victimă a unei înșelăciuni), nu i-a mai răspuns la telefon și nici la mesaje.

În apărare, inculpata a arătat că într-adevăr a primit sume de bani de la inculpatul Ciorbă Răzvan Vladimir, lucru pe care îl consideră normal în virtutea calității de soție, că din sumele imputate a plătit o operație necesară pentru ea din punct de vedere medical, iar cu privire la altă sumă de 80.000 dolari arată că a fost achitată integral pentru a salva viața unei fetițe, care suferea de o boală rară, în timp ce alte sume au fost destinate plății chiriei, dar și altor cheltuieli curente pentru fiul său cel mare, student în Lausanne și București. Inculpata a admis că i-a remis și mamei sale diverse sume de bani, dar și că este o persoană cheltuitoare, în sensul că și-a cumpărat accesorii și diverse obiecte de vestimentație scumpe, lucru pe care l-a făcut însă și înainte de căsătorie.

Judecătorul de drepturi și libertăți nu a contestat faptul că inculpata s-a implicat în activități caritabile, în sensul în care ar fi ajutat financiar mai multe familii sărace sau că anumite sume ar fi fost cheltuite pentru servicii medicale impuse de starea de sănătate a inculpatei, respectiv pentru plata chiriei ori a cheltuielilor curente a copiilor acesteia (Luca Vicol).

Într-adevăr, în cadrul actelor materiale imputate inculpatei sub aspectul infracțiunii de spălare de bani în formă continuată sunt reținute și operațiunile privind transferul unei sume de 14.000 lei în perioada 12.10.2022-09.01.2023, cu justificarea „mobila luca vicol”, „plăți diverse”, respectiv a unei sume de 278.700 lei, efectuată printr-un număr de 64 operațiuni în perioada 18.05.2021-20.01.2025, cu justificarea „întreținere copil” și plăți efectuate pentru Luca Vicol, în sumă totală de 11.890 Euro, printr-un număr de 12 operațiuni, cu justificarea „Luca Vicol M Labbe Hugo, utilități, întreținere, facturi, avans înscriere universitate” în perioada 22.03.2021-11.10.2024, și 106.898,51 CHF printr-un număr de 22 operațiuni, cu justificarea „Rent for Luca Vicol Christopher Rene Czura, Vicol Luca-Andrei-Mihai 493830421 AP 1 E 2021-2022 a E.H.L. Holding SA”, în perioada 06.04.2021-28.05.2024.

Însă, la actualul moment procesual, având în vedere modalitatea și contextul în care se reține că infracțiunea predicat (delapidarea) ar fi fost săvârșită, precum și celelalte probe administrate, judecătorul a reținut că există suficiente indicii pentru a se aprecia, la modul rezonabil, că inclusiv sumele arătate mai sus (dat fiind și quantumul acestora, perioada în care au fost efectuate), reprezintă tot o modalitate de spălare a banilor obținuți în mod ilicit, fondurile transferate cu explicațiile menționate, cum ar fi „întreținere copil”, „mobilă luca vicol”, provenind, practic, din avansurile clienților achitate pentru achiziționarea de apartamente de vacanță, dar și că explicațiile oferite pentru transferul respectivelor sume nu corespund realității, acestea nefiind destinate, în realitate, acoperirii unor nevoi ale copiilor inculpatei (chirie, întreținere, piese de mobilier).

De asemenea, judecătorul a reținut că din probele administrate reiese presupunerea rezonabilă că soții Ciorbă Vladimir Răzvan și Vicol Ciorbă Laura Cătălina au cheltuit o sumă exorbitantă din fondurile dezvoltatorului, pe bunuri și

servicii care nu au nici o legătură cu obiectul de activitate al societăților sau efectuarea unor acte de caritate ori destinate pentru întreținerea copiilor, fiind vorba despre cheltuieli voluptorii, în interes personal.

După cum se arată și în referatul parchetului, au fost efectuate prin intermediul Nordis Travel S.R.L. cheltuieli de achiziții zboruri (comerciale și private) în valoare de 1.511.208, 81 euro și 805.984, 06 lei, din care zboruri private 857.796 euro și 691.948,88 lei. Aceste cheltuieli se presupune că ar fi fost achitate din fondurile Nordis Management, constituite din banii clienților.

Or, din moment ce probele administrate relevă suspiciunea rezonabilă că cheltuielile cu zborurile private (avion și elicopter) nu au avut nici o legătură cu activitatea economică a grupului Nordis prin raportare la destinațiile, datele și persoanele care au beneficiat de ele, ci sunt efectuate exclusiv pentru vacanțe private, participarea la evenimente private, în beneficiul personal al soților Ciorbă Vladimir și Vicol Ciorbă Laura Cătălina, se poate presupune la modul rezonabil că acestea constituie acte de delapidare, nefiind identificate nici târguri imobiliare sau alt eveniment de acest tip, întâlniri de afaceri în interesul companiei sau orice alt demers care să aibă legătură cu activitatea grupului Nordis (proiecte imobiliare).

Costurile pentru achiziția unor astfel de servicii exclusiviste sunt extrem de ridicate, așa cum rezultă din facturile de la dosarul cauzei.

Se remarcă totodată și achiziția de autoturisme de lux (Ferrari, Bentley, Rolls Royce) în decursul a cca. 4 ani, pentru care s-a plătit suma de aproximativ 5 milioane euro (19.336.134 lei și 965.391 euro).

Judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că în cazul inculpatei Vicol Ciorbă Laura Cătălina s-au prezentat cu titlu exemplificativ circuite complete care arată cum sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ajung prin mai multe operațiuni în conturile inculpatei și ulterior sunt plasate în produse de lux sau retrase numerar.

Analiza financiară efectuată în cauză arată că, în data de 14.01.2021, în contul bancar al inculpatei Vicol-Ciorbă Laura Cătălina a fost încasată suma de 120.000 lei din care suma de 75.000 lei de la societatea Nordis Management S.R.L. prin două operațiuni și suma de 30.000 lei de la societatea Nordis Best Construct S.R.L. printr-o operațiune. Din această sumă de bani, în data de 18.01.2021, așadar după patru zile, din contul bancar al inculpatei a fost retrasă în numerar de la ghișeul unității bancare suma de 102.000 lei cu explicația „Ciorbă Vladimir Răzvan”.

Totodată, pe baza rulajelor de cont s-a stabilit că, în perioada 13.12.2019-06.01.2020, inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina a primit fonduri bănești de la Ciorbă Gheorghe în sumă totală de 652.500 lei prin intermediul a 21 operațiuni și 10.000 lei de la Ivan Maria prin intermediul unei operațiuni.

Aproape imediat după finalizarea acestor transferuri, în perioada 06.01.2020-08.01.2020, inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina a efectuat un număr de 45 tranzacții utilizând cardul bancar la diverși comercianți din Dubai, în sumă totală de 453.986,37 lei. Astfel, inculpata a achiziționat bunuri de lux de la comercianți precum Hermes, Gucci, Chanel, Louis Vuitton, constatându-se așadar cheltuirea acestei sume exorbitante în decurs de numai 2 (două) zile, din banii ce i-au fost transferați, în cea mai mare parte de către soțul său în perioada 13.12.2019-06.01.2020, bani cu privire la care, așa cum s-a arătat, există presupunerea rezonabilă că provin din banii clienților Nordis.

De asemenea, la data de 11.12.2020, inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina a încasat suma de 90.000 lei de la Nordis Management S.R.L. cu justificarea „avans”, pentru ca, în data de 14.12.2020, aceasta să cheltuiască integral suma menționată prin plata cu cardul bancar, către comerciantul Rolex Marriott - Chron Municipiul București.

În data de 06.01.2021, inculpata a încasat suma totală de 200.000 lei de la numita Ivan Maria, printr-un număr de 5 operațiuni, fără explicații suplimentare și de la Nordis Management S.R.L. suma totală de 90.000 lei, printr-un număr de 2 operațiuni, fără explicații suplimentare. În aceeași zi, din fondurile bănești primite, inculpata a efectuat următoarele plăți utilizând cardul bancar: către Cartier Monaco, suma de 98.310,31 lei, printr-o singură operațiune; către Gucci Doha, suma de 4.041,25 lei, printr-un număr de 2 operațiuni; către Louis Vuitton Monaco, suma de 1.073,96 lei, printr-o operațiune; către Hermes Monaco, suma de 86.956,6 lei, printr-o singură operațiune și către Loro Piana Monaco, suma de 14.666,72 lei, printr-o operațiune.

Legat de mișcarea fondurilor bănești, de natură să pună în evidență mecanismul utilizat de membrii grupării la comiterea infracțiunii de delapidare (între care transferul, într-un interval scurt de timp, a fondurilor constituite la nivelul grupului Nordis către alte persoane), se impune a fi amintită și tranzacția din data de 27 ianuarie 2020, astfel: după ce clienta Dragomir Luminița a achitat către Nordis Management suma de 88.003,08 lei în baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu societatea, în aceeași zi suma a fost transferată prin 2 operațiuni a câte 45.000 lei către numita Ivan Maria care, în aceeași zi, a redirectionat-o tot în 2 tranșe a câte 45.000 lei către inculpata Vicol Ciorbă Laura Cătălina. Prin urmare, judecătorul de drepturi și libertăți a constatat că, în mai puțin de 24 de ore, suma achitată de client a ajuns în contul bancar al inculpatei, fapt ce vine să confirme modalitatea în care se presupune că au fost delapidate și spălate sumele de bani de către grupul infracțional, la care, după cum s-a arătat, ar fi aderat și inculpata în cauză.

Relevante sub aspectul situației de fapt, respectiv poziția subiectivă a inculpatei față de faptele săvârșite și interacțiunile cu alți membri ai grupării rezultă și din procesele-verbale de redare în formă scrisă a discuțiilor interceptate.

Cu titlu de exemplu este menționată convorbirea telefonică purtată în data de 09.01.2024, ora 22:23:41, de inculpata Oprea Oana Claudia cu numita Zaharia Mihaela (mama acesteia), din cuprinsul căreia rezultă că cele două par să fie revoltate de consecințele acțiunilor presupus întreprinse de factorii decidenți din cadrul grupului Nordis, păgubitoare pentru clienți, dar și faptul că, cea mai mare parte a sumelor încasate ar fi ajuns în patrimoniul acestora, inclusiv al inculpatei Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, care le-ar fi utilizat între altele pentru achiziționarea de bijuterii, accesorii, încălțăminte și îmbrăcăminte de lux.

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții a avut în vedere și neconcordanțele între împrumuturile declarate de inculpată în declarațiile de avere depuse, pe de o parte, și sumele de bani încasate în conturi de la diverse persoane juridice, cu explicația „*restituire împrumut*”, precum și cu privire la datoriile declarate de aceasta.

Astfel, din analiza declarațiilor de avere și a tranzacțiilor efectuate de inculpată și alte persoane fizice, se observă că, deși au fost declarate în decembrie 2020 două

împrumuturi de la persoana fizică Ivan George Marian (fiul numitei Ivan Maria) în cuantum de 150.000 de euro și 1.774.000 lei, se constată că Ciorbă-Vicol Laura Cătălina a încasat în perioada 23.04.2019-25.02.2021 de la Ivan Maria o sumă mult mai mare decât cea declarată, respectiv 5.929.000 lei. În extrasele de cont analizate, doar pentru suma de 1.595.000 lei transferată în perioada 19.10.2020-25.02.2021, au fost identificate explicații „*retur împrumut Ivan George*”, cu privire la restul sumelor de bani încasate nu există explicații.

De asemenea, urmare a acestor încasări de la Ivan Maria, în declarațiile de avere depuse de inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina în anii 2021-2024 este consemnat în continuare un împrumut către Ivan George Marian în cuantum de 150.000 de euro și 1.124.000 lei, așadar cu doar 650.000 lei mai puțin decât suma declarată inițial, existând așadar o neconcordanță prin raportare la banii încasați în cont de la Ivan Maria. Însă, așa cum s-a arătat anterior, pentru suma de 1.595.000 lei transferată în perioada 19.10.2020-25.02.2021, a fost identificată în extrasul de cont explicația „*retur împrumut Ivan George*”.

Totodată, în cuprinsul declarațiilor de avere nu este menționat nici un împrumut acordat lui Vicol-Ciorbă Laura Cătălina de către inculpatul Șaitoș Bogdan Adalbert, însă în extrasul de cont aparținând acestuia din urmă este evidențiată o plată în sumă de 100.000 lei efectuată către Vicol-Ciorbă Laura Cătălina în data de 06.05.2020, suma ce îi este restituită în același cont, în data de 13.05.2020 (fapt ce conduce la ideea acordării unui eventual împrumut, nedeclarat însă de inculpată).

Aceleași aspecte se constată și în cazul transferului către numitul Radu Dorin, care în perioada 08.11.2019-20.05.2021 a încasat în conturile sale suma de 40.000 USD cu explicația „*restituire împrumut*”, iar în data de 22.05.2020 a încasat suma de 5.000 euro cu explicația „*restituire parțială împrumut*”, deși acest împrumut acordat de Radu Dorin nu a fost consemnat nici în declarația de avere din decembrie 2020 și nici ulterior, la rubrica „V. Datorii” - creditor, neexistând înscrisă nici o mențiune.

Cu privire la sumele încasate de inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina din conturile Nordis Management SRL în cuantum de 2.870.550 lei cu justificări „*avans*” ori „*salarii*”, precum și cu privire la sumele încasate din conturile societății Lampp Building Project SRL, respectiv 1.295.000 lei, cu aceleași explicații (avans ori salarii), *judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a apreciat că acestea nu pot avea o justificare reală*, din moment ce inculpata nu este angajată la aceste societăți, nefiind consemnate în declarațiile de interese depuse în perioada în care a ocupat funcție publică.

Într-adevăr, deși anumite cheltuieli efectuate de inculpată pentru produse cum ar fi bijuterii, genți, pantofi sau articole de îmbrăcăminte de la branduri de lux nu au relevanță sub aspectul reținerii infracțiunii de delapidare, totuși acestea se impun a fi precizate, în contextul în care pe de o parte membrii grupării ar fi invocat, în explicațiile oferite clienților pentru justificarea nerespectării termenelor de construcție și livrare a unităților locative, dificultăți financiare, scumpirea materialelor de construcții ș.a.m.d., iar pe de altă parte s-ar fi lansat în cheltuieli de lux și plăcere, care nu par să fi fost efectuate în scopul desfășurării activității economice a respectivelor entități juridice.

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții a mai reținut că potrivit art. 10 alin. (2), introdus prin Legea nr. 126/10.05.2024, publicată în M.Of.

nr.437/13.05.2024, se referă exclusiv la incidența unei cauze de reducere a pedepsei, aplicabilă în situația în care prejudiciul cauzat, determinat conform unei expertize de specialitate, se încadrează într-una din condițiile prevăzute de norma legală, beneficiu pe care persoana acuzată de comiterea unei infracțiuni îl poate invoca inclusiv în fața instanței investite cu soluționarea fondului cauzei, până la primul termen de judecată.

Prin urmare, contrar susținerilor apărării, faptul că la urmărirea penală nu s-a efectuat un raport de expertiză contabilă pentru stabilirea prejudiciului nu are niciun fel de relevanță sub aspectul legalității punerii în mișcare a acțiunii penale și nici formulării unei propuneri de arestare preventivă referitor la infracțiunea de evaziune fiscală (cu atât mai puțin în ceea ce privește celelalte infracțiuni), existența unui astfel de raport nefiind, sub nici o formă, o condiție de legalitate așa cum se pretinde.

B. Inculpatul Ciorbă Răzvan Vladimir

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a reținut că probele administrate în cauză relevă presupunerea rezonabilă că inculpatul Ciorbă Vladimir Răzvan s-a situat pe palierul superior-decizional al grupului organizat, fiind, alături de inculpatul Poștoacă Gheorghe Emanuel, unul dintre factorii decizionali cei mai importanți, *dar și principalul beneficiar al sumelor de bani delapidate*, atât în mod direct cât și prin intermediul persoanelor apropiate (în general din familia Ivan sau șoferul său Matei Cristian) sau din cadrul familiei (Ciorbă Gheorghe-tatăl său, Vicol Ciorbă Laura Cătălina-soția, Balaban Natalia-fosta soție).

De asemenea, în calitate de deținută în cadrul mai multor societăți folosite de grupare în activitatea infracțională (Car Studio Detailing S.R.L., Gefam Prod S.R.L., Hathor Trading Estate S.R.L., Lampp Buiding Project S.R.L., Nordis Buiding Management S.R.L., Nordis Hotel S.R.L., Nordis View S.R.L.), respectiv asociat și/sau administrator, el ar fi fost cel care stabilea modalitatea de acțiune, rolul fiecărei entități juridice și când să fie utilizată în demersurile ilicite, atribuia roluri membrilor grupării, dezbătea și decidea cu privire la fiecare aspect al afacerii pe care o coordona.

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a reținut că suspiciunea rezonabilă în sensul că inculpatul a fost unul dintre cei cu care cumpărătorii au interacționat în cadrul negocierii și executării antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare, și care i-ar fi indus în eroare prin diverse modalități.

Totodată, situația de fapt reținută în sarcina inculpatului Ciorbă Vladimir-Răzvan, precum și poziția subiectivă a acestuia față de faptele săvârșite și consecințele acestora precum și relaționările cu restul membrilor grupării rezultă, la modul rezonabil, și din *măsurile de supraveghere tehnică* puse în executare în cauză, cum este *discuția din data de 04.03.2024, ora 20.42.54, purtată de inculpata Oprea Oana Claudia cu numita Zaharia Mihaela*, referitoare la faptul că apartamentele nu au fost construite la timp, dar și la faptul că „mare parte a fondurilor bănești s-au dus pe apartamentul de la Monaco, mașini de lux, coliere, diamante”, precum și *din discuția din data de 29.09.2024, ora 15:43:58 purtată de inculpatul Matei Cristian Andrei cu o persoană de sex feminin*, care face mai multe afirmații legat de motivele pentru care grupul Nordis se confruntă cu probleme

financiare, între care reticența altor persoane fizice și juridice de a mai încheia antecontracte/contracte de vânzare-cumpărare cu societatea pe fondul celor întâmplătoare, dar și că cei care s-au ocupat de managementul entităților juridice nu au înțeles că „banii firmei nu sunt banii lor”.

Relevante sunt și discuțiile din 27.11.2024, ora 09:54:57, respectiv 10:34:07, purtate între inculpata Bîndiu Camelia și Bîndiu Claudiu în contextul declarării insolvenței Nordis, din care rezultă că membrii grupării fac demersuri pentru a înscrie propriile societăți la masa credală, pentru creanțe create artificial.

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții a reținut ca fiind deosebit de relevantă și *discuția din data de 23.01.2024, ora 15:19:27 purtată între inculpații Oprea Oana Claudia și Matei Cristian Andrei*, ce relevă, la modul rezonabil, mecanismul infracțional presupus utilizat de inculpați - efectuarea de plăți fără documente justificative, reglarea lor ulterioară, efectuarea de operațiuni de pe toate societățile fără drept de semnătură în bancă, utilizarea societăților ca simple instrumente, manipularea persoanelor trecute pe aceste societăți - Matei Cristian (șoferul lui Vladimir Ciorbă), dar și că astfel de acțiuni ar fi fost întreprinse la ordinele și în beneficiul liderilor grupării – Ciorbă Vladimir și Poștoacă Emanuel, fiind pus în evidență, de asemenea, rolul pe care contabilele Răileanu Sanda și Oprea Ioana Claudia l-ar fi avut în demersurile infracționale.

În ceea ce privește cheltuielile voluptorii reținute, între altele, ca modalitate de comitere a infracțiunii de delapidare (acestea fiind detaliate cu prilejul examinării situației inculpatei Vicol-Ciorbă Laura Cătălina), martora Drugan Anca, administrator la Nordis Travel S.R.L. a arătat că unele comenzi pentru zboruri private le-a primit de la Ciorbă Vladimir și Poștoacă Emanuel, iar societatea sa a intermediat servicii turistice la comanda clientului Nordis Management S.R.L. (vol. 178, fila 7, d.u.p.).

De altfel, audiat fiind în cauză, suspectul Matei Dan-Marian a precizat că toate deciziile la nivelul Nordis Herăstrău le luau din umbră atât Poștoacă Emanuel, cât și Ciorbă Vladimir Răzvan, cu toate că ultimul inculpat nu apărea în nici un act la această societate.

C. Inculpatul Poștoacă Gheorghe-Emanuel

Referitor la inculpatul Poștoacă Gheorghe-Emanuel, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a reținut că acesta a înființat societatea Nordis Management S.R.L. în anul 2008, este asociat în cadrul societății-mamă, Nordis Management, direct sau prin alte entități (Mapp Development S.R.L.), existând presupunerea rezonabilă că a fost *unul din principalii beneficiari ai sumelor delapidate din conturile S.C. Nordis Management S.R.L.*, direct sau prin intermediul altor societăți din grup, iar conturile personale și ale familiei sale ar fi fost creditate cu sume presupus provenite din activitatea infracțională.

Din probele administrate reiese presupunerea rezonabilă că inculpatul a avut un rol foarte important în promovarea proiectelor și inducerea în eroare a clienților cu ocazia negocierii, încheierii și executării contractelor, fiind principalul comunicator public, ocazie cu care ar fi denaturat realitatea afacerii pe care o promova prin oferirea de informații false, inexacte sau prin omisiune.

Astfel, inculpatul Poștoacă Gheorghe-Emanuel este indicat de către clienții-cumpărători ca persoană cu care s-a interacționat în cadrul negocierii și executării

antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare și care i-a indus în eroare prin diverse modalități.

Totodată, din analiza financiară efectuată în cauză reiese, la modul rezonabil, mecanismul prin care anumite sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatului și, ulterior, ar fi primit o altă destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirecționări către persoane fizice sau juridice, în modalitatea prezentată de procuror prin ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale din data de 03.02.2025.

Referitor la susținerile apărării în sensul că nu poate fi vorba despre o infracțiune de delapidare atât timp cât presupusele tranzacții fictive au fost intra-grup, pentru servicii prestate între societățile din grup, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că acestea sunt lipsite de relevanță față de probele administrate în cauză și analiza financiară efectuată prin raportul de constatare, reieșind indicii rezonabile în sensul că, prin operațiunile efectuate de inculpați, astfel cum au fost evidențiate, au fost scoase din patrimoniul celor 5 societăți, în mod ilegal, de fonduri destinate construcțiilor imobilelor, acestea fiind presupus însușite, folosite sau traficate de inculpați în interesul lor sau pentru altul, în accepțiunea prevăzută de art. 295 din Codul penal.

Situația de fapt reținută în sarcina inculpatului Poștoacă Gheorghe-Emanuel, precum și poziția subiectivă a acestuia față de faptele imputate, consecințele lor, precum și interacțiunile cu restul membrilor grupării rezultă, la modul rezonabil, și din măsurile de supraveghere tehnică puse în executare în cauză.

Sub acest aspect a fost indicată *discuția pe care inculpatul Poștoacă Gheorghe Emanuel a purtat-o cu numitul Delcea Cristi la data de 06.01.2024, ora 12:40:59*, în legătură cu proiectul Nordis Brașov (legat de acest proiect parchetul reține că, deși ar fi fost încasate avansuri pentru mai mult de jumătate din apartamente, lucrările nu au fost realizate, în urma verificărilor efectuate la fața locului în data de 14.02.2024 constatându-se lucrări incipiente de construcție, fără a fi prezente echipe de muncitori sau paznic al obiectivului, lucrările fiind la acel moment abandonate).

Astfel, în cadrul discuției inculpatul aprobă afirmația interlocutorului în sensul că banii încasați nu au fost utilizați pentru acest proiect.

De asemenea, au fost interceptate convorbiri între inculpat și unii dintre clienți, un exemplu în acest sens fiind cea din data de *02.10.2024, ora 11:02:41 purtată cu un domn*, care s-a revoltat în momentul în care inculpatul Poștoacă Gheorghe Emanuel a încercat să-l convingă, cu câteva zile înainte de termenul stabilit pentru pronunțare în dosarul de insolvență, să renunțe la cererea de insolvență oferindu-i un drept de ipotecă pentru „garantarea” creanței.

Totodată, din discuția purtată în data de *14.11.2024, ora 13:16:23, de inculpata Oprea Oana Claudia cu numita Zaharia Mihaela* reiese cum au fost cheltuite fondurile societății (în interes personal), sume mari de bani ajungând atât la inculpatul Poștoacă Gheorghe Emanuel, dar și la frații acestuia, Poștoacă Nicolae Cristian și Poștoacă Florin Alexandru.

D. Inculpatul Poștoacă Florin-Alexandru

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a reținut că probele administrate până în acest moment procesual atestă presupunerea rezonabilă că inculpatul s-a implicat activ în schema infracțională presupus

elaborată de fratele său mai mare, Poștoacă Gheorghe-Emanuel și celălalt lider al grupării (Ciorbă Vladimir Răzvan), fiind indicat de către mai mulți clienți-cumpărători ca persoană cu care s-a interacționat în cadrul negocierii și executării antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare și care i-a indus în eroare prin diverse modalități.

Spre exemplu, audiat fiind în cauză, martorul Constantin Răzvan Andrei (vol.78 d.u.p.) a precizat că, după semnarea promisiunii de vânzare, i s-a solicitat ulterior „de Florin Poștoacă și alte persoane din Nordis” să accepte prelungirea de punere la dispoziție a autorizației de supraînălțare până la data de 15.03.2022, fiind invocate motive precum „covid” și „război”, spunându-i să stea liniștit că totul evoluează conform planului.

Totodată, analiza financiară efectuată în cauză atestă, de o manieră rezonabilă, mecanismul prin care anumite sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatului și, ulterior, au primit o altă destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirecționări către persoane fizice sau juridice, în modalitatea prezentată de procuror prin ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale din data de 03.02.2025.

E. Inculpatul Poștoacă Nicolae-Cristian

La fel ca și în cazul fraților săi, inculpatul Poștoacă Nicolae-Cristian este indicat de către clienții-cumpărători ca persoană cu care s-a interacționat în cadrul negocierii și executării antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare și care i-a indus în eroare prin diverse modalități. De altfel, inculpatul a semnat mai multe promisiuni de vânzare cu o parte din clienții-cumpărători, acestea fiind indicate în concret în secțiunea vizând acuzațiile aduse inculpaților.

În acest sens, judecătorul de drepturi și libertăți a făcut trimitere la declarația martorei Petreuş Cristina Mariana.

Totodată, a reținut că prin raportul de constatare întocmit de specialiștii DNA au fost identificate și în cazul inculpatului Poștoacă Nicoale Cristian circuite complete care atestă, la modul rezonabil, cum sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatului și, ulterior, au primit o altă destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirecționări către persoane fizice sau juridice.

Presupusa implicare a inculpatului în activitatea infracțională este relevantă și de convorbirile telefonice interceptate.

Judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că în două discuții purtate la data de 15.03.2024, ora 17:55:47 cu inculpatul Mihai Alexandru, respectiv la data de 09.10.2024, ora 07:59:07 cu inculpata Oprea Oana Claudia, inculpatul face mai multe afirmații în legătură cu presupusele fapte comise și consecințele acestora:

F. Inculpatul Șaitoș Bogdan-Adalbert

Prin raportul de constatare întocmit de specialiștii DNA, și în cazul inculpatului Șaitoș Bogdan Adalbert au fost identificate circuite care atestă presupunerea rezonabilă în sensul că anumite sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatului și, ulterior, au primit o altă destinație, achiziții

bunuri, retrageri numerar, redirectionări către persoane fizice sau juridice (detaliate la momentul indicării acuzațiilor aduse inculpatului).

Relevante sub aspectul acuzațiilor aduse inculpatului sunt și măsurile de supraveghere tehnică puse în executare în cauză, sens în care se face referire la două mesaje tip text din data de 25.01.2024, ora 10:22:48, respectiv din 26.01.2024, ora 10:53:34, prin care este pus în evidență presupusul circuit al sumelor de bani între membrii grupării: Încasat de la Ciorbă Vladimir Răzvan în cont: RO57BTRLRONCRT0123529101 suma: 15000.00 RON, info: retur împrumut 1, cont curent; Încasat de la Nordis Mamaia SRL în cont: RO57BTRLRONCRT0123529101 suma: 10000.00 RON, info: plata pt Nordis Management SRL, cont curent.

Relevantă este și discuția purtată de inculpat în data de 08.04.2024, ora 20:02:11 cu Mihai Alexandru, din cuprinsul căreia rezultă presupunerea rezonabilă că acesta avea cunoștință despre împrejurarea că factorii decidenți din cadrul Nordis nu aveau de gând să își onoreze obligațiile contractuale, iar clienților li se făceau promisiuni care urmau să nu fie îndeplinite (similar modului de acțiune reținut, între altele, în ceea ce privește infracțiunea de înșelăciune).

G. Inculpatul Matei Cristian-Andrei

În speță, și în cazul inculpatului Matei Cristian Andrei (șoferului liderului grupării Ciorbă Răzvan Vladimir), prin raportul de constatare al specialiștilor DNA s-au prezentat circuite care arată cum sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatului și, ulterior, ar fi primit o altă destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirectionări către persoane fizice sau juridice.

Spre exemplu, în data de 21.10.2019, inculpatul Matei Cristian Andrei a încasat de la societatea Nordis Management S.R.L., suma de 18,000.00 lei, printr-un număr de 1 operațiune bancară, cu justificarea avans spre decontare și de la Ivan Maria suma de 30,000.00 lei, printr-un număr de 1 operațiune bancară, fără justificare. În aceeași zi, suma totală încasată, respectiv 48,000.00 lei a fost retrasă fracționat în numerar de la ATM, printr-un număr de 6 operațiuni, prin utilizarea cardului bancar Card 4462-96XX-XXXX-5421.

De asemenea, sub aspectul situației de fapt reținute în sarcina inculpatului Matei Cristian Andrei, poziția subiectivă a acestuia față de presupusele fapte săvârșite și consecințele acestora precum și relaționările cu ceilalți inculpați, sunt relevante și măsurile de supraveghere tehnică puse în executare în cauză.

Astfel, discuția purtată în data de 22.01.2024, ora 15:44:55 între inculpatul Matei Cristian Andrei și inculpata Oprea Oana Claudia evidențiază presupusa modalitate în care sumele de bani din patrimoniul societății ar fi fost scoase prin intermediul acestui inculpat, eventualul rol al contabilei Oana Oprea și destinatarul acestor sume după ce sunt retrase numerar (respectiv inculpatul Vladimir Ciorbă):

Aceeași concluzie se desprinde și din convorbirea din data de 02.02.2024, ora 10:55:38, purtată între aceiași 2 interlocutori.

H. Inculpatul Ivan George-Marian

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a reținut că probele administrate în cauză au evidențiat, și în cazul acestui inculpat, circuite complete care arată, la modul rezonabilă, cum sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi

ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatului și, ulterior, ar fi primit o altă destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirectionări către persoane fizice sau juridice.

Astfel, deși prin intermediul conturilor bancare nu au fost identificate operațiuni directe între societatea Nordis Management și Ivan George, la data de 01.01.2021, prin nota contabilă nr. 13578, în baza documentului "hotărâre" a fost transferat soldul de 30.004.094,25 lei către Ivan George Marian (sumă înregistrată în creditul contului analitic 5420.01- avansuri de trezorerie, suma de 30.004.094,25 lei ce are menționată la rubrica observații "transfer sold"), și reprezintă de fapt suma care a fost încasată și aflată în sold la data de 31.12.2021, de către Ivan Maria, sub forma avansurilor de trezorerie (înregistrată în debitul contului 542).

Totodată, sub aspectul situației de fapt reținute în sarcina inculpatului Ivan George Marian, poziția subiectivă a acestuia față de faptele presupus săvârșite, consecințele acestora precum și relaționările cu ceilalți inculpați, relevate sunt și măsurile de supraveghere tehnică puse în executare în cauză, sens în care se face trimitere la o discuție purtată în data de 09.02.2024, ora 10:01:38 cu inculpata Vasile Gabriela Alina, din cuprinsul căreia reiese, la modul rezonabil, că inculpatul nu ezita să semneze documente pentru alte persoane sau să falsifice semnăturile.

Totodată, din convorbirea purtată în data de 09.01.2024, orele 18:38:50 de inculpatul Ivan George Marian cu martorul Ioan Marius, evaluator de risc și auditor în domeniul securității și sănătății în muncă pentru SC Lampp Building Project, reiese la modul rezonabil că inculpatul ar fi avut cunoștință de funcționarea ilegală a hotelului Nordis, nefiind făcută recepția la terminarea lucrărilor, însă cu toate acestea reprezentanții Nordis au deschis hotelul în noaptea de Revelion, făcând o petrecere „într-un șantier”.

I. Inculpata Vasile Gabriela-Alina

Și în cazul inculpatei Vasile Gabriela au fost evidențiate circuite complete care atestă, de o manieră rezonabilă, cum sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatei și, ulterior, ar fi primit o altă destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirectionări către persoane fizice sau juridice.

Spre exemplu, în data de 18.10.2023, inculpata Vasile Gabriela Alina a încasat suma de 30,000.00 lei de la Universal Builders S.R.L., aceasta fiind direcționată în aceeași dată, printr-o operațiune, către persoana fizică, care în aceeași zi, a retras fracționat suma de 30,000.00 lei în numerar la ATM, printr-un număr de 7 operațiuni, utilizând cardul bancar Card 4401-35XX-XXXX-8112.

La fel, în data de 01.08.2024, inculpata a încasat suma totală de 10,500.00 lei printr-un număr de 2 operațiuni bancare de la NORDIS MAMAIA S.R.L., urmând ca în aceeași zi să fie efectuate 2 retrageri de la ATM, ING OFFICE DOROBANTI BUCURESTI RO, număr card: V0xxxxxxxxxx7883, în sumă totală de 10,000.00 lei.

Relevante sub aspectul situației de fapt reținute în sarcina inculpatei Vasile Gabriela Alina sunt și măsurile de supraveghere tehnică puse în executare în cauză, sub acest aspect fiind amintită o discuție purtată în data de 09.02.2024, ora 10:01:38 cu inculpatul Ivan George Marian, din cuprinsul căreia rezultă presupunerea rezonabilă că inculpata, în mod obișnuit, pune alte persoane să falsifice semnăturile de pe documente care angajau financiar societatea.

J. Inculpata Oprea Oana-Claudia

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București a reținut că din probele administrate în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că inculpata și-a asumat efectuarea unor operațiuni bancare la ordinele membrilor grupării fără a avea documente justificative, primindu-le de regulă ulterior, cunoaște toate operațiunile efectuate și modalitățile de externalizare a sumelor de bani, având acces electronic, prin sistem internet banking, la toate conturile persoanelor fizice și juridice din gruparea infracțională.

Se presupune astfel că inculpata ar fi ordonat și dispus tranzacții bancare prin care în numai câteva minute sumele din patrimoniul societăților au ajuns prin operațiuni succesive, în cascadă, în patrimoniul presupușilor beneficiari ai infracțiunii de delapidare, dar și că avea cunoștință că documentele justificative fie reprezintă simularea unor operațiuni, fie nu există, fie atestă mențiuni necorespunzătoare realității.

Totodată, inculpata Oprea Oana-Claudia este indicată de către unii dintre clienții-cumpărători ca persoană cu care s-a interacționat în cadrul negocierii și executării antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare.

De asemenea, și în cazul inculpatei Oprea au fost identificate circuite complete care arată, de o manieră rezonabilă, cum sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatei și ulterior au primit o alta destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirecționări către persoane fizice sau juridice.

Spre exemplu, în data de 07.12.2021, inculpata Oprea Oana Claudia a încasat de la Nordis Management S.R.L. suma totală de 26,580.26 lei, printr-o operațiune, cu justificarea "cv decont septembrie". În aceeași dată, inculpata a direcționat suma de bani pentru a efectua următoarele operațiuni: 5 operațiuni de retragere numerar la ATM în sumă totală de 24,000.00 lei și 2 operațiuni în sumă totală de 5,722.40 lei transfer cont deținut în moneda "euro".

De asemenea, din contul bancar deschis în moneda "euro", titular Oprea Oana Claudia, au fost efectuate operațiuni bancare în numele inculpatului Ciorbă Vladimir, precum și în numele Vicol Luca (fiul inculpatei Vicol-Ciorbă Laura Cătălina), reprezentând contravaloarea a diferite servicii prestate din regiunea Monaco, respectiv suma de 26,709.33 euro, printr-un număr de 12 operațiuni "CIORBĂ VLADIMIR RĂZVAN", "VICOL", "CIORBĂ -VICOL", „LUCA VICOL”.

Totodată, relevantă sub aspectul situației de fapt reținute în cadrul acuzațiilor de evaziune fiscală/complicitate la această infracțiune este discuția din data de 28.11.2023, ora 12:11:11, purtată de către inculpată cu o persoană de sex feminin.

Referitor la sumele presupus delapidate se impune a fi amintită și discuția din data de 07.02.2024, purtată la ora 14:54:36 de inculpata Oprea Oana Claudia cu inculpatul Matei Cristian.

Presupunerea rezonabilă că inculpatele Oprea Oana Claudia și Răileanu Sanda aveau cunoștință despre multiplele situații în care unitățile locative pentru care s-au încheiat promisiuni de vânzare fuseseră între timp vândute altor persoane, reiese din convorbirea purtată între cele două la data de 07.10.2024, ora 19:33:58.

K. Inculpata Răileanu Sanda

La fel ca și în cazul inculpatei Oprea Oana Claudia, probele administrate în cauză relevă presupunerea rezonabilă că inculpata Răileanu Sanda și-a asumat înregistrarea contabilă a tuturor operațiunilor contabile efectuate de societățile din grup (achiziții, livrări, etc.), cu alte entități economice, cu persoane fizice, în baza unor justificări despre care are reprezentarea faptului că nu au corespondent în realitate.

Documentele contabile aflate la dosar atestă circuite complete care indică, de o manieră rezonabilă, cum sume din patrimoniul Nordis Management sau altă societate din grupul Nordis, într-un interval scurt de timp, ar fi ajuns prin mai multe operațiuni în conturile inculpatei și, ulterior, ar fi primit o altă destinație, achiziții bunuri, retrageri numerar, redirectionări către persoane fizice sau juridice.

Spre exemplu, în data de 29.05.2023, inculpata Răileanu Sanda a încasat suma totală de 11,200.00 lei, prin intermediul a 4 operațiuni bancare de la Hathor Trading Estate S.R.L. (500.00 lei), Nordis Mamaia S.R.L. (10,200.00 lei), Car Studio Detailing S.R.L. (500.00 lei). În aceeași zi, Răileanu Sanda a direcționat suma de bani pentru a efectua fracționat retrageri în numerar de la ATM, în sumă totală de 9,900.00 lei, prin intermediul a 11 operațiuni și 4 operațiuni la diverși comercianți prin POS, în sumă de 630,66 lei.

Sub aspectul situației de fapt reținute în sarcina inculpatei Răileanu Sanda sunt relevante și măsurile de supraveghere tehnică puse în executare în cauză.

Astfel, într-o discuție purtată în data de 15.12.2023, la ora 11:05:33 de inculpata Răileanu Sanda cu numita „Irina”, cele două fac referire la antedatarea unor documente.

În data de 01.01.2024, la ora 18:10:10, inculpata Răileanu Sanda poartă o discuție cu numitul Mihai Alexandru, ce relevă presupusul mod de acțiune al membrilor grupării, constând în scoaterea de bani din societate ori de câte ori doresc, sau plasmuirea ulterioară de documente justificative.

Presupunerea rezonabilă că cele două contabile, Oprea Oana Claudia și Răileanu Sanda, prin acțiunile întreprinse ar fi ajutat la delapidarea unor sume uriașe de bani, respectiv implicarea inculpatului Ciorbă Vladimir Răzvan, reiese și din convorbirea purtată de cele două în data de 27.02.2024, ora 15:20:34.

De asemenea, judecătorul de drepturi și libertăți face referire și la convorbirea telefonică purtată între Răileanu Sanda și Alina la data de 18.03.2024, orele 14:50:32.

A reținut judecătorul că discuțiile telefonice interceptate la care s-a făcut referire anterior, inclusiv cele indicate la momentul analizei situațiilor altor inculpați (spre exemplu Oprea Oana Claudia, Matei Cristian Andrei), relevă, de o manieră rezonabilă, presupusul mecanism infracțional și modul în care se pretinde că s-a acționat - efectuarea de plăți fără documente justificative, reglarea lor post-factum, efectuarea de operațiuni de pe toate societățile fără drept de semnătura în bancă, utilizarea societăților ca simple instrumente etc., dar și faptul că toate aceste acțiuni ar fi fost întreprinse la ordinele și în beneficiul presupușilor lideri ai grupării - inculpații Vladimir Ciorbă și Emanuel Poștoacă.

Față de cele expuse, judecătorul de drepturi și libertăți a constatat că nu pot fi primite apărările inculpatei în sensul că nu i se pot reține în sarcină faptele imputate, pe motiv că nu era un factor decizional în cadrul societăților, ci doar o angajată ce lucra în cadrul departamentului de contabilitate și, ca atare, nu avea ca atribuții

efectuarea plăților, nu făcea tranzacții, nu avea împuternicire pe conturi și nu completa declarații către A.N.A.F., atribuție specifică departamentului financiar.

Judecătorul a reținut astfel că inculpata nu își poate justifica presupusele acțiuni ilicite pe considerentul că avea doar obligația întocmirii evidenței contabile, întrucât în calitate sa de contabil avea obligația să treacă prin filtrul profesional și să valideze orice tranzacție pe care o înregistrează în contabilitate, neavând, așadar, rolul unui funcționar privat care doar întocmește niște evidențe pe baza datelor furnizate de client, fără a efectua un minim control a legalității documentelor.

După cum s-a arătat, probele administrate relevă presupunerea rezonabilă că inculpata a înregistrat în contabilitate o mulțime de operațiuni și tranzacții nelegale, dar și că a oferit soluții de acoperire a urmelor infracționale prin deturnarea și folosirea în alt scop decât cel legal a unor conturi contabile.

În plus, există suspiciunea rezonabilă că aceasta, împreună cu inculpata Oprea Oana – Claudia, în contextul unor controale desfășurate de autoritățile fiscale, a procedat la întocmirea post factum sau modificarea unor documente pentru ca neregulile financiare și contabile din grupul Nordis să nu poată fi identificate.

În continuare, cu privire la condiția subsecventă prevăzută de art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, respectiv **existența pericolului concret** pentru ordinea publică pe care l-ar prezenta lăsarea în libertate a inculpaților Ciorbă Răzvan Vladimir, Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Nicolae-Cristian și Poștoacă Florin-Alexandru, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că acesta rezultă atât din gravitatea faptelor, dar și din modul și circumstanțele de comitere a acestora.

A constatat că faptele presupus săvârșite de inculpații Ciorbă Răzvan Vladimir, Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Nicolae-Cristian și Poștoacă Florin-Alexandru sunt de natură să provoace o puternică rezonanță în cadrul societății, dat fiind domeniul de activitate în care s-a plasat contextul infracțional, măsura arestării preventive fiind necesară pentru buna desfășurare a procesului penal.

Astfel, probele administrate până la acest moment procesual conduc la presupunerea rezonabilă că liderii incontestabili ai grupului infracțional sunt inculpații Ciorbă Răzvan Vladimir și Poștoacă Gheorghe Emanuel, aceștia fiind și unii dintre principalii beneficiari ai produsului infracțional.

Se remarcă, de asemenea, și cuantumul uriaș al prejudiciului presupus cauzat în dauna societăților administrate, a bugetului de stat și a unor persoane fizice sau juridice care au dorit să-și achiziționeze apartamente, de peste 300.000.000 lei în cazul ambilor inculpați.

De asemenea, sunt avute în vedere atât numărul faptelor imputate inculpaților, cât și presupusele circumstanțe de comitere - folosirea de înscrisuri falsificate, conceperea de scheme infracționale elaborate, modul în care produsul infracțional ar fi fost folosit prin asigurarea unui stil de viață extravagant, în disprețul investitorilor (unii dintre aceștia ajungând în situația de a-și pierde economiile de-o viață în „afacerea” derulată de cei doi inculpați).

În plus, după cum s-a arătat, probele administrate relevă la modul rezonabil că inculpatul Poștoacă Gheorghe Emanuel a avut un rol deosebit de important în promovarea proiectelor și inducerea în eroare a clienților cu ocazia negocierii, încheierii și executării contractelor și a fost principalul comunicator public,

deformând de cele mai multe ori realitatea afacerii pe care o promova prin oferirea de informații false, inexacte sau pur și simplu prin omisiune, fiind indicat de mare parte dintre clienți ca persoană cu care s-a interacționat în cadrul negocierii și executării antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare, și care i-ar fi indus în eroare prin diverse modalități.

Împrejurarea că, în cazul inculpatului Poștoacă Emanuel, „principalele tranzacții” ar data din perioada de început a anului 2023, după cum susține apărarea, așa încât, dat fiind intervalul de timp scurs din acel moment, se apreciază ca nefiind justificată luarea măsurii arestului preventiv, este lipsită de relevanță având în vedere amploarea activității infracționale ce se reține în sarcina inculpatului, contribuția pe care acesta și-ar fi adus-o în concret și urmările faptelor sale, aspecte care au fost deja analizate anterior și nu vor mai fi reluate.

În continuare, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că într-o situație similară cu a inculpatului Poștoacă Gheorghe Emanuel, chiar dacă nu la același nivel, se regăsesc și frații săi, inculpații Poștoacă Nicolae-Cristian și Poștoacă Florin-Alexandru, materialul probator administrat reliefând suspiciunea rezonabilă că cei doi s-au situat, din punct de vedere al ierarhiei grupului infracțional, pe palierul superior execuțional, fiind la rândul lor beneficiari ai sumelor delapidate din conturile S.C. Nordis Management S.R.L. De altfel, inculpații sunt la rândul lor indicați, de o bună parte din promitenții-cumpărători, ca persoane cu care s-a interacționat în cadrul negocierii și executării antecontractelor/contractelor de vânzare-cumpărare, și care i-ar fi indus în eroare prin diverse modalități.

Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții a apreciat că în contextul dat (gravitatea extrem de ridicată a infracțiunilor, contribuția pe care inculpații și-ar fi adus-o în concret, cuantumul ridicat al prejudiciului), alegerea măsurii preventive împotriva persoanelor față de care sunt indicii rezonabile că au comis astfel de fapte grave trebuie să reflecte și mesajul social transmis prin intermediul justiției, situație care impune luarea unor măsuri drastice – în speță, dispunerea măsurii arestării preventive.

Totodată, în cazul inculpaților menționați, față de gravitatea deosebită a infracțiunilor de care sunt acuzați, s-ar putea crea o stare de temere că împotriva celor implicați în comiterea unor astfel de infracțiuni organele judiciare ale statului nu acționează eficient și prompt, ceea ce ar fi de natură să încurajeze alte persoane să comită fapte similare, fiind de natură în același timp să inducă o stare de insecuritate în rândul cetățenilor, cu atât mai mult cu cât presupusele activități ilicite ale grupului Nordis au fost intens dezbătute public în ultima perioadă, iar numărul pagubiților este deosebit de ridicat.

Este evident că inculpații nu au niciun fel de respect pentru orice norma legală sau considerație pentru obstacolele care apar în calea lor, neavând niciun fel de problemă în a săvârși infracțiuni grave fără niciun fel de teamă pentru repercusiunile ce vor decurge din comiterea acestor fapte. Judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții a apreciat că prin modalitatea de comitere a faptelor se denotă o totală lipsă de respect și de teamă față de repercusiunile legale derivate din comiterea acestora, inculpații acționând cu o îndrăzneală absolut deosebită.

Prin urmare, s-a arătat că pericolul concret pentru ordinea publică pe care îl prezintă fiecare inculpat nu rezultă automat din limitele de pedeapsă, ci din natura și

gravitatea deosebită a faptelor concrete imputate și urmările lor, împrejurările și modalitatea concretă în care se prefigurează că au acționat inculpații.

Faptul că inculpații nu sunt cunoscuți cu antecedente penale (cu excepția inculpatului Ciorbă Răzvan Vladimir) nu este un aspect de natură a determina, cel puțin la acest moment, o diminuare a pericolului social pe care îl prezintă pentru societate, într-o asemenea măsură încât să permită plasarea în arest la domiciliu sau control judiciar. Mai mult, lipsa antecedentelor penale se constituie într-o situație de normalitate într-o societate democratică.

Dimpotrivă, împrejurarea că inculpații sunt cercetați pentru săvârșirea unor infracțiuni care s-au întins pe o perioadă îndelungată de timp, pledează pentru conturarea unui profil al inculpaților în sensul că aceștia încalcă legea penală cu ușurință, tocmai în vederea obținerii în mod facil a unor importante sume de bani, existând astfel riscul reluării activității infracționale.

Referitor la inculpatul Ciorbă Răzvan Vladimir se impune a se preciza că acesta nu se află la primul conflict cu legea penală, aspect ce demonstrează o perseverență infracțională.

De asemenea, circumstanțele personale invocate de către inculpați vizând situația lor familială și socială, nu sunt de natură a determina estomparea pericolului concret pe care l-ar reprezenta punerea lor în libertate, cu atât mai mult cu cât aceste aspecte ar fi trebuit să constituie pentru inculpați un argument extrem de important în reprimarea oricăror tendințe de comitere a unei infracțiuni care ar putea presupune privarea de libertate și, implicit, afectarea vieții de familie.

Așadar, în raport de considerațiile anterior expuse, judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat că circumstanțele personale ale inculpaților nu pot prevala în raport de necesitatea administrării probatoriului în condiții optime, în vederea soluționării cauzei în mod just și cu celeritate.

Ca atare, s-a apreciat că la acest moment măsura arestării preventive este singura aptă să prevină săvârșirea de noi fapte penale de către inculpați, precum și să asigure buna desfășurare a procesului penal, o măsură mai puțin restrictivă de libertate fiind total insuficientă. Astfel de fapte trebuie în mod obligatoriu să constituie un avertisment pentru societate în ansamblul său și trebuie reprimare și dezavuate în mod clar de către reprezentanții societății pentru a constitui un exemplu clar pentru oricine ar considera că legile sau rigorile sociale sunt mai prejos de propria sa persoană și nu i se aplică și lui.

Judecătorul de drepturi și libertăți a considerat că luarea măsurii arestului la domiciliu sau a uneia dintre măsurile neprivative de libertate prevăzute de Codul de procedură penală, nu poate fi compatibilă cu gradul de pericol social al inculpaților și al faptelor acestora, obligațiile ce s-ar putea fixa în sarcina lor nefiind suficiente pentru garantarea siguranței societății, inculpații prezentând un pericol concret pentru ceilalți membri ai societății, lăsarea lor în libertate nefiind oportună la acest moment.

Prin urmare, a apreciat că luarea unei măsuri mai puțin restrictive nu este oportună în cauză la acest moment și nu constituie o garanție suficientă nici pentru protejarea societății, dar nici pentru desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

A arătat instanța că sunt valabile considerațiile de mai sus și pentru inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, reținând că, deși mai puține ca număr, infracțiunile de care aceasta este acuzată sunt însă de o gravitate extrem de ridicată, probele

administrare conducând la presupunerea rezonabilă că inculpata a fost, la rândul său, unul dintre principalii beneficiari ai sumelor presupus delapidate, prejudiciul cumulat pretins cauzat prin activitatea infracțională cercetată în dauna societăților administrate de soțul său, Ciorbă Vladimir Răzvan, fiind de peste 40.000.000 lei.

Prin raportare la specificul tranzacțiilor identificate cu privire la inculpată, perioada îndelungată pe care s-au desfășurat aceste tranzacții, care, după cum se observă, coincide cu perioada infracțională a grupului (2018-2024), persoanele prin intermediul cărora ar fi încasat sume de bani, calitatea de asociat a inculpatei în cadrul Hathor Trading Estate S.R.L. și Car Studio Detailing S.R.L. în conturile cărora se reține că au fost încasate sume foarte mari de bani, contradicțiile între declarațiile oferite unităților bancare care au întocmit rapoarte de tranzacții suspecte și modul în care se reține că a folosit acești bani (achiziții produse de lux sau stingerea unor datorii) și, nu în ultimul rând, profesia inculpatei – avocat specializat în drept penal (cea ce presupune cunoașterea legislației, inclusiv în materia prevenirii și combaterii spălării banilor), acreditează presupunerea rezonabilă că aceasta a acționat în cunoștință de cauză, având pe deplin reprezentarea faptelor imputate, a consecințelor acestora și a provenienței sumelor de bani încasate.

Faptele imputate inculpatei sunt cu atât mai grave cu cât aceasta a deținut, o perioadă semnificativă de timp, calitatea de deputat în Parlamentul României din partea unui partid politic, dar și funcția de președinte al Comisiei Juridice - având, așadar, atribuții extrem de importante în procesul administrativ. De altfel, profesia de bază a inculpatei este cea de avocat specializat în domeniul dreptului penal, ceea ce presupune că aceasta cunoaște mecanismele judiciare, riscurile asociate unor tranzacții financiare lipsite de transparență și, în general, rigorile pe care legea le impune în materia prevenirii și combaterii spălării banilor.

Judecătorul a reținut că probele administrate relevă presupunerea rezonabilă că inculpata a ales să adere la un grup infracțional specializat în săvârșirea de diferite fraude, de o amploare foarte mare, care ar fi acționat în mai multe domenii, ceea ce evidențiază un pericol social deosebit de ridicat. În acest context, dată fiind presupusa implicare a unui funcționar de rang înalt într-o schemă infracțională extrem de elaborată, cum este cea cercetată în cazul de față, pe lângă celelalte elemente anterior expuse, devine evident că numai măsura arestării preventive ar putea asigura buna desfășurare a procesului penal.

Nu în ultimul rând, judecătorul de drepturi și libertăți a avut în vedere și faptul că, după cum s-a arătat în cadrul prezentei expunerii la momentul analizei situației inculpaților sub aspectul stării de fapt și apărărilor formulate, inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, similar presupușilor lideri ai grupării, pare să afișeze o atitudine de dispreț față de clienții păgubiți, în condițiile în care, existând probe care să ateste suspiciunea rezonabilă că aceasta era conștientă de proveniența infracțională a sumelor dobândite, cu toate acestea le-a cheltuit rapid prin achiziționarea de bunuri și servicii opulente și extravagante într-un interval scurt de timp.

De asemenea, a reținut judecătorul de drepturi și libertăți că se presupune la modul rezonabil că inculpata a sprijinit și beneficiat de acțiunile de deturnare a patrimoniului societăților, până la epuizarea completă a resurselor financiare, rezultatul fiind imposibilitatea onorării obligațiilor contractuale asumate față de clienții cumpărători.

Faptele săvârșite de inculpată, prin complexitatea și amploarea lor, conduc la

presupunerea rezonabilă că pentru aceasta comiterea lor constituie o modalitate de obținere a unor mijloace de trai în mod facil, dar și, că represiunea statului va fi minimă având în vedere atingerea valorilor ocrotite de lege prin vătămarea intereselor generale ale statului și, în subsidiar, ale cetățenilor și mediului de afaceri.

Judecătorul de drepturi și libertăți a avut în vedere și faptul că, după cum reiese din probele administrate, inculpata ar fi ascuns bunuri care puteau constitui mijloace de probă, respectiv terminalul mobil pe care l-a utilizat până în data de 02.02.2025, aproximativ ora 23:00, dată la care a fost dezactivat, a doua zi, la data de 03.02.2025, cu ocazia percheziției domiciliare și, ulterior, la sediul D.I.I.C.O.T. prezentând un alt telefon mobil în contextul solicitării de predare a acestuia.

De asemenea, a reținut că din discuțiile telefonice interceptate reiese la modul rezonabil că inculpata, într-un mod sau altul, a ajuns în posesia unor informații care nu sunt destinate publicității, respectiv iminența efectuării unei percheziții domiciliare la imobilul în care locuiește împreună cu soțul său, inculpatul Ciorbă Răzvan Vladimir, cu cel puțin câteva zile înainte de efectuarea percheziției, făcând trimitere la discuția purtată în data de 31.01.2025 (cu trei zile înainte de efectuarea percheziției), ora 10:47:37 de inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina cu numitul Dan Moraru. Discuția conduce la presupunerea rezonabilă că inculpata pare să aibă resursele necesare pentru a accede la informații confidențiale, de natură să compromită ancheta penală în desfășurare, context în care, față de împrejurarea că în sarcina inculpatei se reține și ascunderea unui bun ce putea constitui mijloc de probă, alături de celelalte elemente prezentate anterior, privarea de libertate a inculpatei Vicol-Ciorbă Laura Cătălina este absolut necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol social concret pentru ordinea publică (ce rezultă chiar din materialitatea faptelor și din modul în care aceasta ar fi acționat pentru a preîntâmpina descoperirea faptelor și tragerea la răspundere penală), dar și pentru buna desfășurare a procesului penal (evitarea riscului de obstrucționare a anchetei).

Față de cele expuse, judecătorul de drepturi și libertăți a dispus arestarea preventivă a inculpaților Ciorbă Răzvan Vladimir, Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Nicolae-Cristian și Poștoacă Florin-Alexandru, pentru o durată de 30 de zile.

Referitor la inculpații Oprea Oana Claudia, Răileanu Sanda și Șaitoș Bogdan Adalbert a reținut că probele administrate în cauză relevă presupunerea rezonabilă că aceștia s-au situat, din punct de vedere ierarhic în structura grupului infracțional, pe palierul superior execuțional, la fel cu inculpații Poștoacă Nicolae-Cristian și Poștoacă Florin-Alexandru.

S-a reținut că din materialul probator reiese la modul rezonabil că inculpata *Oprea Oana Claudia* și-a asumat efectuarea unor operațiuni bancare la ordinele membrilor grupării fără a avea documente justificative, primindu-le, de regulă, ulterior, cunoaște absolut toate operațiunile efectuate și modalitățile de externalizare a sumelor de bani, având acces electronic, prin sistem internet banking, la toate conturile persoanelor fizice și juridice din gruparea infracțională.

Referitor la inculpata Răileanu Sanda, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că există presupunerea rezonabilă că aceasta și-ar fi asumat înregistrarea contabilă a tuturor operațiunilor contabile efectuate de societățile din grup (achiziții, livrări, etc.), cu alte entități economice, cu persoane fizice, în baza unor justificări despre care are reprezentarea faptului că nu au corespondent în realitate, dar și că

cele două inculpate i-ar fi sprijinit pe prezumtivii lideri ai grupării, Ciorbă Răzvan Vladimir și Poștoacă Emanuel Răzvan să prejudicieze bugetul de stat, societățile administrate dar și persoanele fizice sau juridice care au dorit să-și achiziționeze apartamente, cu suma de peste **300.000.000 lei**.

Referitor la pretinsa contribuție a inculpatului Șaitoș Bogdan Adalbert, judecătorul de drepturi și libertăți a arătat că aceasta a fost pe larg evidențiată în cadrul prezentei expunerii, sens în care a făcut trimitere la aspectele reținute cu prilejul analizei situației acestui inculpat.

Cu toate acestea, judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat că presupusa implicare a inculpaților Oprea Oana Claudia, Răileanu Sanda și Șaitoș Bogdan Adalbert în activitatea infracțională este departe de a se apropia de cea a inculpaților Ciorbă Vladimir, Emanuel Poștoacă, Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, Poștoacă Nicolae Cristian și Poștoacă Florin Alexandru.

Astfel, chiar dacă se reține că cele două inculpate i-ar fi ajutat pe presupușii lideri ai grupării să comită un număr semnificativ de infracțiuni, se impune a se observa că acestora nu li impută că ar fi beneficiat de sumele delapidate/produsul infracțional, aspect constatat și cu privire la Șaitoș Bogdan Adalbert.

În plus, niciunul dintre inculpații menționați nu are vreo legătură cu comiterea infracțiunilor de înșelăciune în dauna promitenților-cumpărători, aportul pe care aceștia l-ar fi adus în activitatea infracțională fiind strict în legătură cu celelalte fapte imputate inculpaților Ciorbă Răzvan Vladimir și Poștoacă Gheorghe Emanuel (presupușii lideri).

Într-un astfel de context, judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat că se impune o diferențiere a măsurilor preventive prin raportare la gravitatea faptelor cercetate și presupusa contribuție, dispunând în cazul inculpaților Șaitoș, Oprea și Răileanu măsura arestului la domiciliu, apreciind, în contextul dat, reținând și circumstanțele personale invocate (vârsta înaintată a inculpatei Răileanu, faptul că inculpata Oprea este mamă a doi copii minori, cel mic în vârstă de 2 ani și 6 luni), că această măsură preventivă este suficientă pentru buna desfășurare a procesului penal, date fiind și obligațiile ce se vor impune în sarcina inculpaților: de a nu părăsi imobilul în care locuiesc fără încuviințarea organului judiciar și de a nu comunica între ei, cu ceilalți inculpați sau cu martorii din cauză.

Referitor la inculpații Ivan George Marian, Vasile Gabriela și Matei Cristian Andrei, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că probele administrate relevă presupunerea rezonabilă că aceștia se situează, din punct de vedere al ierarhiei grupului infracțional, pe ultimul palier, cel de execuție, în sensul că doar pun în executare deciziile palierelor superioare, chiar parchetul admitând că acești inculpați au jucat un rol minim în activitatea infracțională cercetată.

Judecătorul de drepturi și libertăți a evidențiat că, după cum rezultă din acuzațiile aduse inculpatei Vasile Gabriela, presupusa sumă delapidată cu ajutorul acesteia este într-un quantum mult mai mic decât cel imputat celorlalți inculpați, respectiv 504.423 lei, ultimul act material fiind comis în 2023, așadar cu mai mult de un an înainte de formularea propunerii de arestare preventivă.

Referitor la inculpatul Ivan George Marian a constat că, deși este acuzat de complicitate la infracțiunea de delapidare a unei sume ridicate, peste 21.000.000 lei, nu poate fi trecut cu vederea că această faptă se presupune a fi fost comisă în perioada 2018-2022. De asemenea, una dintre cele două infracțiuni de complicitate

la spălarea de bani ce i se rețin în sarcină se presupune că a fost comisă în perioada februarie 2019-noiembrie 2022, iar cealaltă s-a epuizat în cursul anului 2021, cu observația că infracțiunea de complicitate la evaziune fiscală s-ar fi epuizat în cursul lunii noiembrie 2022 – așadar cu mult timp înainte de formularea propunerii de arestare preventivă.

Referitor la inculpatul Matei Cristian Andrei, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că acesta a fost șoferul inculpatului Ciorbă Răzvan Vladimir, iar probele administrate au relevat suspiciunea rezonabilă că a îndeplinit, pe toată durata activității infracționale, sarcini în beneficiul acestuia sau a altor membri de rang superior în cadrul ierarhiei grupului, fiind doar o marionetă în cadrul schemei infracționale și nu a beneficiat de sumele delapidate/produsul infracțional rezultat din celelalte infracțiuni (aspect evidențiat de altfel chiar în referatul procurorului).

Prin urmare, judecătorul a apreciat că, prin raportare la gravitatea faptelor cercetate și presupusa contribuție a inculpaților anterior menționați, este necesară și totodată suficientă luarea măsurii controlului judiciar pe o durată de 60 de zile (reținând între altele și starea de sănătate a inculpatului Matei, diagnosticat cu psoriazis vulgar), această măsură preventivă fiind adecvată pentru buna desfășurare a procesului penal, date fiind și obligațiile ce se vor impune în sarcina inculpaților: de a nu părăsi teritoriul țării și de a se prezenta la chemarea organelor judiciare ori de câte ori va fi necesar.

Împotriva încheierii/DL din data de 05 februarie 2025, pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 652/2/2025 (393/2025), au formulat contestație, în termen legal, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală și inculpații Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, Ciorbă Vladimir Răzvan, Poștoacă Gheorghe Emanuel, Poștoacă Nicolae Cristian, Poștoacă Florin Alexandru, Șaitoș Bogdan Adalbert, Răileanu Sanda, Oprea Oana Claudia și Ivan George Marian.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 11.02.2025, sub nr. 652/2/2025, fiind repartizată aleatoriu la data de 12.02.2025, completului C8 2 JUD A. În temeiul dispozițiilor art. 353 alin. (10) din Codul de procedură penală s-a dispus preschimbarea termenului de judecată la data de 13.02.2025, când a fost acordat cuvântul în dezbateri. Prin încheierea din 13.02.2025 s-a dispus repunerea cauzei pe rol la aceeași dată în vederea judecării în complet de divergență.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală a solicitat, în cadrul concluziilor prezentate oral, admiterea contestației formulate, și, pe cale de consecință, admiterea propunerii de arestare preventivă cu privire la inculpații Șaitoș Bogdan Adalbert, Răileanu Sanda, Oprea Oana Claudia, Ivan George Marian, Matei Cristian Andrei și Vasile Gabriela Alina, apreciind, ca netemeinică, încheierea atacată în ceea ce îi privește pe cei șase inculpați.

În esență, a susținut că activitatea infracțională nu ar fi fost de o asemenea amploare și nu s-ar fi putut desfășura pe o perioadă îndelungată de timp fără ajutorul celor șase inculpați menționați, care chiar dacă nu s-au aflat pe palierul decizional,

ci pe paliere inferioare, aceștia au menținut fluxurile frauduloase de bani, au creat o imagine falsă de legalitate a operațiunilor desfășurate în cadrul grupului de firme Nordis și au acționat în mod activ pentru a evita descoperirea faptelor.

A apreciat ca fiind greșită abordarea judecătorului de drepturi și libertăți care justifică soluția pronunțată cu privire la cei șase inculpați, față de care au fost dispuse măsuri preventive mai blânde, prin faptul că aceștia nu au avut un rol decizional în activitatea infracțională, că nu sunt principalii beneficiari ai sumelor delapidate, precum și că inculpații care au avut un rol major în activitatea infracțională ar reprezenta în concret un pericol pentru ordinea publică, întrucât se ignoră faptul că activitatea infracțională nu se datorează doar liderilor, ci aceasta se înfăptuiește prin executanți, care sunt loiali și dispuși să acționeze în ciuda evidenței caracterului ilegal al activităților desfășurate.

Parchetul a susținut că luarea măsurii arestării preventive față de cei șase inculpați se impune prin raportare la gravitatea faptelor de care aceștia sunt acuzați, săvârșirea în concurs a faptelor, cuantumul pedepselor, care determină orice inculpat aflat în stare de libertate să caute modalități de a-și coordona apărarea împreună cu ceilalți inculpați, pentru a încerca, într-un fel sau altul să își minimizeze răspunderea penală, loialitatea inculpaților față de liderii grupării, ce rezultă din interceptările aflate la dosar, dar și în raport de pericolul generic și concret, care rezultă din amploarea activității infracționale desfășurate pe o perioadă lungă de timp, ce a generat prejudicii enorme și vizează multe persoane vătămate.

Pe de altă parte, parchetul a subliniat că activitatea infracțională a produs și o stare de neîncredere evidentă în rândul societății în ceea ce privește activitatea de dezvoltare imobiliară, aspect care rezultă din inițiativele legislative publice, de altfel, de modificare a cadrului legislativ, tocmai pentru a se evita astfel de situații pe viitor și pentru a se readuce, măcar în parte, încrederea societății în acest tip de afaceri.

Totodată, a reiterat argumentul potrivit căruia mediatizarea extremă a cauzei determinată de notorietatea inculpaților, funcțiile politice ale inculpatei Vicol, dar și apropierea de mai mulți politicieni de rang înalt, creează o așteptare legitimă a societății privind reacția fermă a statului, motiv pentru care se impune luarea măsurii arestării preventive și față de ceilalți inculpați.

Contestatoarea-inculpată Vicol-Ciorbă Laura Cătălina, prin apărători aleși, a solicitat, în temeiul art. 425¹ alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, admiterea contestației formulate, desființarea încheierii atacate, și în rejudecare, în temeiul art. 204 alin. (11) din Codul de procedură penală, coroborat cu art. 227 alin. (1) și (2) din același cod, respingerea propunerii de arestare preventivă și dispunerea unei măsuri preventive mai ușoare (control judiciar), apreciind că la acest moment procesual nu este necesară măsura arestului preventiv, iar dispunerea unei măsuri preventive mai blânde ar oferi aceleași garanții procesuale și sociale pentru buna desfășurare a procesului penal, având în vedere și circumstanțele personale ale acesteia și conduita procesuală adoptată.

A formulat atât critici de nelegalitate, cât și de netemeinicie a hotărârii atacate.

Cu titlu preliminar, a invocat **nulitatea absolută a încheierii atacate**, potrivit dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală raportat la art. 10 din același cod, coroborat cu art. 6 pct. 3 lit. b) și c) din Convenția EDO și art. 92,

art. 356 din Codul de procedură penală, având în vedere lipsa timpului și a înlesnirilor de a efectua o apărare efectivă pentru inculpată în cauză.

A arătat apărarea că inculpata a fost citată în data de 04.02.2025 în fața Curții de Apel București, la ora 16:00, pentru soluționarea propunerii de arestare preventivă formulate de P.Î.C.C.J. - D.I.I.C.O.T. - Structura Centrală, judecătorul intrând în sală la ora 16:30, moment până la care niciunul dintre apărătorii inculpaților nu a avut acces la dosarul de urmărire penală (care cuprinde 183 de volume) și nici la referatul cu propunerea de arestare (care însumează 574 de file). La solicitarea apărării, au fost acordate 50 de minute pentru studierea referatului, fiind comunicate celor 12 apărători ai inculpaților doar trei exemplare ale acestuia.

În aceste condiții, apărarea consideră că procedura judiciară din prezenta cauză este afectată de nulitatea absolută, întrucât inculpații nu au beneficiat de drepturile esențiale pentru a se apăra corespunzător, printre care se numără dreptul la un termen adecvat și dreptul de a avea acces la informațiile necesare apărării sale.

Apărarea a făcut trimitere și la principiul egalității de arme în materia accesului la dosar ca parte componentă a dreptului la apărare, precum și la acordarea timpului necesar pregătirii procesului.

Astfel, s-a susținut că inculpații nu au avut posibilitatea să analizeze în detaliu materialele cauzei, chiar dacă au fost reprezentați în fața instanței de fond de mai mulți avocați, întrucât nu au avut suficient timp pentru a studia dosarul, având în vedere și complexitatea cauzei, asistarea în acest caz fiind mai mult formală, atât din perspectiva studierii dosarului, cât și din perspectiva consultării inculpaților cu avocații.

Pe fondul contestației, apărarea a susținut că nu există probe din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că inculpata ar fi săvârșit infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat în varianta aderării și sprijinirii, complicitate la delapidare cu consecințe deosebit de grave în formă continuată și spălare de bani în formă continuată.

A arătat că inculpata nu avea atribuții și nici o implicare în activitatea economică a societăților din grupul Nordis, iar încasarea unor sume de bani în contul personal, în urma unor transferuri din contul inculpatului Ciorbă Vladimir, soțul său, sau al unor firme în care acesta avea calitatea de asociat nu poate demonstra că acele sume proveneau din săvârșirea unor infracțiuni și nici că inculpata a săvârșit infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, din moment ce respectivele transferuri sunt justificate cu documente financiar contabile.

Tot în ceea ce privește infracțiunea de spălare a banilor, apărarea a făcut trimitere la nota din 01.08.2023 depusă la dosarul cauzei, ce emană de la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, întocmită în urma unui control efectuat la societatea Hathor Trading Estate, din conținutul căreia se desprinde concluzia că „societatea desfășoară activitatea pe baza actelor de constituire și respectând perfect legislația fiscală”.

Referitor la infracțiunea de delapidare, apărarea a subliniat că parchetul nu a indicat care este elementul material pentru reținerea acestei infracțiuni în sarcina inculpatei, deținerea formală a simplei calități de asociat în două dintre societăți nefiind suficientă.

Totodată, apărarea a subliniat că nu poate fi avută în vedere și nu poate constitui o probă opinia subiectivă a procurorului de caz conform căreia toate tranzacțiile și documentele justificative sunt fictive.

În ceea ce privește necesitatea și proporționalitatea măsurii, a arătat că măsura arestului preventiv este excesivă în raport cu gravitatea acuzației aduse inculpatei, iar starea de pericol nu este una actuală, scopul de aflare a adevărului putând fi atins și prin dispunerea controlului judiciar.

Pe de altă parte, a subliniat că o măsură preventivă nu trebuie dispusă pentru sancționarea inculpatului, iar pericolul pentru ordinea publică nu trebuie confundat cu pericolul social al faptei, relevat de gravitatea acesteia, ci trebuie să fie constatat pe baza unor împrejurări privind în special persoana inculpatului și stabilit independent de rezonanța socială negativă a faptelor și reacția opiniei publice, împrejurare pe care acuzarea și-a întemeiat solicitarea, printre altele.

A mai invocat apărarea că ar trebui să existe o egalitate de tratament juridic în condițiile în care există o similitudine de situație, iar în ceea ce privește circumstanțele personale ale inculpatei, a arătat că este o persoană educată, cu studii superioare, are în creștere și educare 3 copii dintre care 2 minori (cu vârstele de 7 ani, respectiv 15 ani), care au nevoie de sprijinul său. În măsura în care ambii părinți se află în arest preventiv, practic cei trei copii ar fi lipsiți de cele necesare traiului zilnic, de îngrijirea de care au nevoie permanent.

Totodată, apărarea a susținut că nu există niciun indiciu rezonabil că inculpata ar încerca să se sustragă de la urmărirea penală sau că se pregătește să săvârșească alte infracțiuni. Pe de altă parte, toate documentele contabile se află la dispoziția parchetului, iar inculpații nu pot influența în vreun fel ancheta.

Contestatorul-inculpat Ciorbă Vladimir-Răzvan, prin apărătorii aleși, a solicitat admiterea contestației formulate, desființarea încheierii atacate, și în rejudecare, în temeiul art. 204 alin. (11) din Codul de procedură penală, coroborat cu art. 227 alin. (1) din același cod, respingerea propunerii de arestare preventivă și, în subsidiar, dispunerea unei măsuri preventive mai ușoare (control judiciar), apreciind că la acest moment procesual nu este necesară măsura arestului preventiv, iar dispunerea unei măsuri preventive mai blânde ar oferi aceleași garanții procesuale și sociale pentru buna desfășurare a procesului penal, având în vedere și circumstanțele personale ale acestuia și conduita procesuală adoptată.

Cu titlu preliminar, a invocat **nulitatea absolută a încheierii atacate** pentru motivele dezvoltate de inculpata Vicol-Ciorbă Laura Cătălina.

În continuare, a invocat **nulitatea relativă a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale din 03.02.2025**, susținând că: 1. ordonanța a fost a fost întocmită cu nerespectarea exigențelor prevăzute de art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală, nefiind indicate aspectele esențiale ale faptelor pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală, cum ar fi numărul și individualizarea actelor materiale pentru presupusele infracțiuni de evaziune fiscală, acestea fiind descrise doar generic; 2. ordonanța încalcă dispozițiile art. 10 alin. (2) teza a IV-a din Legea nr. 241/2005 cu privire la evidențierea elementelor de tipicitate ale infracțiunii de evaziune fiscală doar pe baza unei expertize de specialitate; 3. în conținutul său nu au fost indicate în concret actele materiale (nici măcar numeric) și nu au fost evidențiate elementele de tipicitate ale infracțiunii de evaziune fiscală, inculpatului fiindu-i astfel vătămat dreptul la apărare, precum și dreptul de a fi informat corect și

complet despre fapta pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală; 4. nu există niciun remediu procesual prin care să fie înlăturată vătămarea care atrage nulitatea, deoarece ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale nu poate fi completată printr-un act subsecvent ulterior.

În temeiul dispozițiilor art. 280 alin. (2) din Codul de procedură penală, a solicitat să se constate că **nulitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale atrage și anularea referatului cu propunerea de arestare preventivă.**

Totodată, s-a invocat prin motivele scrise că în cazul infracțiunilor de evaziune fiscală prev. de art. 8 și 9 din Legea nr. 241/2005 **era incident cazul de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prev. de art. 16 alin. (1) lit. i) din Codul de procedură penală.**

Astfel, apărarea a arătat că societățile comerciale beneficiau de existența unuia sau mai multor acte de natură administrativ fiscală (întocmite de A.N.A.F.), prin care li s-au recunoscut obligații fiscale suplimentare, li s-au comunicat decizii de impunere fiscală suplimentare, iar aceste societăți *s-au conformat voluntar*, achitând debitele suplimentare, moment la care presupusul raport juridic s-a stins prin adoptarea conduitei fiscale impuse de lege prin organele de control fiscal. În aceste condiții, **ordonanțele adoptate ulterior lunii august 2024 sunt afectate de nelegalitate**, deoarece o situație juridică finalizată printr-o procedură specifică (jurisdicție administrativ fiscală) nu poate fi în mod legal reevaluată pe calea procesului penal ca o procedură de reexaminare a faptelor, a consecințelor și a conduitelor unui contribuabil, sens în care a făcut trimitere la cauza Lungu c. România.

Pe fondul contestației, apărarea a susținut că nu există probe din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că inculpatul ar fi săvârșit infracțiunile reținute în sarcina sa, respectiv constituire de grup infracțional organizat în varianta inițierii și constituirii, delapidare cu consecințe deosebit de grave, evaziune fiscală, înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor și taxelor sau contribuțiilor, având ca obiect obținerea fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general și spălare de bani.

În ceea ce privește *infracțiunea de delapidare*, apărarea a arătat că inculpatului i se impută că în baza aceleiași rezoluții infracționale, a însușit pentru sine în mod direct sau indirect prin persoane interpușe, fizice sau juridice, sume de bani din patrimoniul societăților, prin ordonarea unor operațiuni de externalizare a fondurilor societăților în baza unor titluri justificative cu aparență de legalitate (avans, avans asociat, avans dividend, avans spre decontare, avansuri trezorerie).

În opinia apărării, presupusa infracțiune este reținută în baza unor *aprecieri pur subiective ale procurorului*, care interpretează documente financiar contabile uzitate cu precădere în activitatea comercială a societăților, ca fiind fictive. Or, *în lipsa unei expertize financiar contabile* întocmite de experți contabili, care să analizeze natura acestor operațiuni, învinuirea poate fi înlăturată cu ușurință.

În cazul *infracțiunii de spălare a banilor* rezultați din infracțiunea de delapidare se reține ca inculpatul a transferat sume de bani în conturile proprii sau în conturile unor persoane fizice și juridice interpușe, pe baza unor documente cu aparență de legalitate (contracte de împrumut, restituire împrumut, decizii asociat

unic, încasare dividende, documente care simulau activitățile economice cu grupul Nordis, contracte, facturi și alte înscrisuri).

Or, la acest moment procesual pentru toate operațiunile economice încadrate de parchet la delapidare și spălare de bani există documente financiar contabile justificative, aprecierea procurorului de caz fiind pur subiectivă, nebazată pe o expertiză contabilă.

A susținut apărarea că aceeași este situația și în cazul infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 241/2005, cu privire la care se reține că inculpatul ar fi dispus înregistrarea în contabilitate și în alte documente legale, de operațiuni fictive de achiziții, în scopul diminuării bazei impozabile și deducerii nelegale de TVA, aprecierile procurorului fiind subiective, fiind necesară efectuarea unei expertize financiar contabile care să stabilească natura acestor operațiuni. În acest sens a făcut trimitere la controalele efectuate de inspectorii antifraudă și de Oficiul Național pentru Prevenirea și Spălarea Banilor, care au constatat veridicitatea relațiilor economice și a documentelor financiar contabile întocmite și, implicit o activitate legală a societăților din grupul economic Nordis.

În ceea ce privește *infracțiunea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave* în formă continuată prev. de art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, a arătat că aceasta ar consta în fapta inculpatului, care în calitate de administrator în fapt și în drept al societăților din grupul Nordis, ar fi indus în eroare cu ocazia încheierii unor promisiuni de vânzare-cumpărare, având ca obiect imobile-apartamente în cadrul unor ansambluri rezidențiale, mai multe persoane fizice și juridice, în mod direct sau indirect prin angajații săi, prin prezentarea ca reală a unei fapte mincinoase, respectiv finalizarea unor etape ale proiectelor, predarea apartamentelor către un număr mare de clienți, afirmarea unor procente mari de vânzări, amânarea la semnarea contractelor în forma finală, presarea clienților să accepte alte termene, lipsa apartamentării și intabulării, lipsa autorizațiilor de construcție, care însă în opinia apărării reprezintă în realitate elemente ale răspunderii contractuale, pe care părțile și-au asumat-o în baza promisiunilor de vânzare-cumpărare încheiate, și nu elemente de tipicitate ale infracțiunii de înșelăciune.

Referitor la susținerea parchetului potrivit căreia promisiunile de vânzare-cumpărare nu sunt negociate și conțin clauze abuzive, apărarea a arătat că aceasta excedează atribuțiilor procurorului de caz, ea putând fi analizată într-o acțiune în răspundere civilă delictuală doar de către instanța de judecată.

A mai arătat că societățile Nordis și administratorii acestora în fapt și în drept, au acționat cu bună-credință la semnarea respectivelor promisiuni, că ansamblurile rezidențiale au fost construite în cea mai mare parte și predate cumpărătorilor, în prezent existând foarte multe apartamente finalizate ce urmează a fi vândute, iar în cazul în care promitenții-cumpărători au solicitat rezilierea antecontractelor, aceștia au fost despăgubiți în mod corespunzător sau urmează a fi despăgubiți. În ceea ce privește lipsa autorizației de construire, această problemă există doar în cazul proiectului de la Sinaia, urmare a faptului că eliberarea acesteia a fost condiționată de plata unor sume de bani către primar și către persoane apropiate acestuia, inculpatul Ciorbă formulând în acest sens un denunț la D.N.A.

Tot în ceea ce privește infracțiunea de înșelăciune în convenții, apărarea a susținut că există o lipsă de tipicitate a acesteia raportat la confuzia acuzării între

dispozițiile art. 37 alin. (1) din Legea nr. 7/1996 și art. 37 alin. (3) din aceeași lege, referitor la acuzația că în complexul Aparthotel Nordis Mamaia nu a fost respectată legislația privind autorizarea construirii și ulterior întocmirea documentației cadastrale și intabularea unităților locative.

A susținut apărarea că la dosar există toate documentațiile necesare pentru ca unitățile locative să fie intabulate și să intre în circuitul civil, fiind atașate certificate de edificare a construcției eliberate de Primăria Năvodari, jud. Constanța, în temeiul dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 71/1996, în cauză nefiind incidente dispozițiile art. 37 alin. (3) din aceeași lege.

A mai arătat apărarea că și în cazul *infracțiunii de stabilire cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca obiect obținerea fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general în formă continuată prevăzută de art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 241/2005*, constând în aceea că în calitate de administrator al SC Nordis Management SRL, cu intenție, a dispus stabilirea cu rea-credință a taxei pe valoarea adăugată de 5% în cadrul vânzărilor de unități locative, către clienți persoane fizice, conform art. 266 alin. (1) din Codul fiscal, pe baza cărora a solicitat rambursări de TVA, acuzația se bazează pe o interpretare proprie a procurorului de caz a dispozițiilor Codului fiscal, în sensul că s-ar fi impus aplicarea cotei de TVA de 19%, și nu de 5%.

Or, experții contabili angajați de grupul Nordis, au opinat că pentru respectivele unități locative, taxa pe valoarea adăugată este în cuantum de 5%, motiv pentru care, cu bună-credință a fost aplicată această cotă. În măsura în care organele fiscale, în urma unui raport de inspecție fiscală, ar fi considerat interpretarea ca fiind eronată, ar fi emis o decizie de impunere cu privire la sumele suplimentare datorate. În lipsa unei expertize financiar contabile care să stabilească prin raportare la dispozițiile legale incidente, cota de TVA, nici societatea, și implicit, nici inculpatul Ciorbă nu pot fi puși sub învinuire. Or, chiar dacă s-ar stabili că societatea datorează această diferență de TVA, tot nu ar fi întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii, neexistând pe latură subiectivă o intenție directă de stabilire cu rea-credință a acestor obligații, ci doar o interpretare diferită a dispozițiilor legale.

În ceea ce privește necesitatea și proporționalitatea măsurii, motivele de contestație sunt comune cu cele dezvoltate în cazul inculpatei Vicol-Ciorbă Laura Cătălina. De asemenea, argumentele sunt comune și cu privire la rezonanța socială negativă și reacția opiniei publice, precum și cu privire la lipsa indiciilor în sensul că ar încerca să se sustragă de la urmărirea penală sau că ar pregăti săvârșirea altor infracțiuni.

Referitor la circumstanțele personale, s-a arătat că inculpatul este o persoană educată, cu studii superioare, că are în creștere și educare 3 copii, dintre care 2 sunt minori (unul în vârstă de 7 ani, celălalt de 15 ani), aceștia având nevoie de sprijinul părinților. Or, în măsura în care ambii părinți s-ar afla în arest preventiv, cei trei copii ar fi lipsiți de cele necesare traiului zilnic, de îngrijirea de care au nevoie permanent.

Contestatorul-intimat-inculpat Ivan George Marian, prin apărători aleși, a solicitat admiterea contestației formulate, desființarea încheierii atacate și, pe cale

de consecință, respingerea propunerii de arestare preventivă, aceasta nefiind necesară la acest moment procesual.

Cu titlu preliminar, a invocat nulitatea absolută a încheierii atacate pentru motivele expuse în cazul inculpatei Vicol-Ciorbă Laura Cătălina.

Pe fondul contestației, în ceea ce îl privește pe acest inculpat, apărarea a arătat că faptele reținute în sarcina sa sunt în legătură cu faptele reținute în sarcina inculpatului Ciorbă Răzvan Vladimir, motiv pentru care, nici în cazul acestuia nu există probe suficiente din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că ar fi săvârșit faptele reținute în sarcina sa.

Contestatorul-inculpat Poștoacă Gheorghe Emanuel, prin apărător ales, a solicitat, în principal, admiterea contestației, desființarea hotărârii atacate, iar pe cale de consecință, respingerea propunerii de luare a măsurii arestării preventive, ca fiind neîntemeiată, atât sub aspect procedural (principiile *ultima ratio* și al caracterului proporțional), cât și sub aspect procesual (necesitate și oportunitate).

În subsidiar, a solicitat dispunerea unei măsuri preventive mai puțin intruzive în substanța dreptului la libertate și care să permită inculpatului să își desfășoare activitatea profesională, în calitate de administrator special, privind procedura reorganizării judiciare a Nordis Management SRL, sub supravegherea și controlul administratorului judiciar, precum și desfășurarea normală a vieții de familie, cu precădere în contextul procedurii de adopție a minorei Minuț Rosse-Ana-Maria.

Prin contestația formulată, inculpatul a invocat atât motive de nelegalitate, cât și motive de netemeinicie a hotărârii atacate.

Sub aspectul nelegalității încheierii contestate a invocat (i) *lipsa unei motivări specifice față de inculpat, acuzațiile și argumentele fiind expuse „în bloc”*, pentru toți inculpații și (ii) *lipsa oricărei analize a (contra)argumentelor apărării privind realitatea faptelor și realitatea probatorie*.

Totodată, apărarea a înțeles să critice *sub aspectul dovedirii nelegalității* (în sensul înțelegerii lipsei de motivare și, totodată, al neanalizării contr-argumentelor apărării inculpatului) *faptul că judecătorul de drepturi și libertăți a făcut referire în încheierea atacată la necesitatea sancționării faptelor penale*, care în opinia apărării este o veritabilă pledoarie și justificare pentru executarea anticipată a unei pedepse penale.

În ceea ce privește lipsa unei argumentații specifice față de inculpat, apărarea a arătat că încheierea contestată are 199 pagini, iar până la pagina 170 au fost preluate *ad literam* citate din referatul cu propunerea de arestare; în intervalul paginilor 170-190 sunt preluate cu preponderență probele esențiale reținute în inculpare și, suplimentar, scurte aspecte formale prezentate defalcat pentru fiecare inculpat. La paginile 190-193 se face o analiză în bloc față de toți inculpații care au fost arestați preventiv, situația lor juridică fiind tratată global.

Astfel, din perspectiva apărării, lipsește o motivare reală față de inculpat cu privire la aspectele esențiale care au fost avute în vedere la luarea măsurii arestului preventiv, respectiv argumentele care, aplicate la situația juridică și personală a inculpatului, justifică, legal și factual, luarea măsurii.

A susținut că în cauză este incidentă **nulitatea relativă** potrivit dispozițiilor art. 282 din Codul de procedură penală, întrucât nu au fost respectate dispozițiile art. 10 din Codul de procedură penală privind respectarea dreptului la apărare și ale art.

alin. (2) lit. d) din același cod privind motivarea în fapt și în drept a actului procesual de dispunere a măsurilor preventive.

În ceea ce privește lipsa unei analize a (contra)argumentelor apărării inculpatului, a arătat că judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București nu a analizat apărările inculpatului privind netemeinicia motivelor de arestare, iar în cazul în care a făcut o mențiune de invalidare a uneia dintre apărări (privind faptul că infracțiunile de prejudiciu s-ar fi epuizat în anul 2023, nejustificând sub acest aspect luarea unei măsuri preventive la peste 1 an distanță), nici aceasta nu este în mod veritabil motivată, deoarece respingerea a fost făcută cu justificarea că este lipsită de relevanță, având în vedere amploarea activității infracționale.

În ceea ce privește susținerea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București în sensul că arestarea preventivă este justificată de necesitatea sancționării faptelor penale, apărarea a arătat că acesta face aprecieri care excedează argumentelor și modalității de expunere din referatul cu propunerea de arestare, „întărind” argumente pe care nici parchetul nu le-a expus de o asemenea manieră și folosind argumente care nu se regăsesc în referat (cele mai evidente fiind reținerea a 1.700 de cazuri de înșelăciune, deși în dosar nu sunt formulate nici măcar *in rem* acuzații de o asemenea amploare, precum și adăugând că „unii dintre aceștia ajungând în situația de a-și pierde economiile de o viață în afacerea derulată de cei doi inculpați”), potențând și subliniind efectul asupra opiniei publice generat de campania media împotriva afacerii „Nordis” și insistând pe necesitatea sancționării corespunzătoare a unui asemenea comportament ilicit.

Or, prin natura sa, măsura arestului preventiv nu trebuie și nu poate avea un caracter punitiv, netrebuind utilizată ca un mijloc indirect de coerciție sau intimidare a persoanei cercetate

Astfel, contrar celor susținute de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, arestarea preventivă nu constituie un mijloc de sancționare anticipată și nu poate fi utilizată pentru a demonstra fermitatea justiției. Aceasta reprezintă o măsură cu caracter excepțional, menit exclusiv să asigure desfășurarea corespunzătoare a procesului penal, prevenirea sustragerii făptuitorului de la urmărirea penală sau împiedicarea săvârșirii unor noi infracțiuni.

Referitor la criticile de netemeinicie a încheierii contestate, inculpatul a invocat faptul că:

(i) *buna desfășurare a procesului penal nu poate fi împiedicată de lăsarea sa în stare de libertate* din moment ce cauza este una eminent economică, iar la dosar se află deja toate documentele, arhiva societății fiind ridicată de organele de urmărire penală, iar inculpatul nu se află în posesia unor documente relevante. În plus, administratorul judiciar are o arhivă clară a documentelor societății, iar documentele aferente tranzacțiilor financiare există la dosarul cauzei sau pot fi obținute de la unitățile bancare.

Pe de altă parte, majoritatea documentelor de interes au făcut deja obiectul analizei D.G.A.F. din cursul anilor 2023-2024, acestea fiind inclusiv în posesia parchetului.

În opinia inculpatului, este imposibil de acceptat că urmărirea penală s-a putut desfășura *in rem* timp de 2 ani și 8 luni, cu inculpatul în stare de libertate, fără să

existe niciun impediment pentru buna sa desfășurare, iar la acest moment, când s-a făcut o anchetă laborioasă devine necesară măsura preventivă.

A mai arătat apărarea că inculpatul a colaborat cu reprezentanții D.G.A.F. și le-a pus acestora la dispoziție toate documentele solicitate pe parcursul a 1 an de control fiscal, în contextul în care aspectele investigate din punct de vedere financiar-fiscal sunt tocmai actele și faptele reținute în acuzație. Totodată, a criticat susținerea validată în încheierea contestată potrivit căreia inculpatul ar fi încercat să influențeze și să pună presiune pe acești inspectori, prin prisma faptului că ar fi obținut în anul 2024 o audiență la președintele A.N.A.F., pentru a se plânge de durata excesivă a controlului fiscal și de abordarea inspectorilor D.G.A.F..

(ii) *nu există niciun risc real, concret și minim dovedit de sustragere a inculpatului de la urmărirea penală*, din moment ce acesta a colaborat cu toate organele statului, este de notorietate că societățile Nordis sunt cercetate de parchet și are o familie de 12 membri (având 10 copii adoptați sau în plasament, parte din aceștia încă minori).

(iii) *nu există niciun risc real, concret și dovedit privind posibilitatea săvârșirii altor infracțiuni*, încheierea atacată fiind neargumentată sub acest aspect, cu atât mai mult cu cât urmărirea penală *in rem* a început în urmă cu 2 ani și 8 luni. Mai mult, inculpatul are calitatea de administrator special în cadrul societății Nordis și își desfășoară activitatea sub coordonarea și aprobarea administratorului judiciar (CITR) și cu verificarea și validarea lunară a judecătorului sindic.

(iv) *există riscul major de blocare a insolvenței Nordis Management, cu consecința cauzării de prejudicii de ordinul zecilor (poate chiar sutelor) de milioane de euro (în principal în dauna clienților, dar și a statului)*.

În opinia apărării, acesta este probabil cel mai relevant argument care invalidează *de plano* propunerea de arestare preventivă, având în vedere calitatea de administrator special a inculpatului, pentru a evita ca prejudiciile reținute în dosar să nu devină efective. În acest sens, a făcut trimitere la jurisprudența CEDO, respectiv la cauzele Çatal c. Turciei și Cebotari c. Moldovei.

A mai arătat inculpatul că la data de 03.02.2025 a fost publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. 1938 Tabelul preliminar de creanțe al Nordis Management SRL, tot de la acea dată curgând și termenul de 7 zile pentru contestarea înscrierilor la masa credală în conformitate cu art. 111 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2024. Or, planul de reorganizare poate fi finalizat doar cu inculpatul în stare de libertate, în caz contrar existând riscul ca societatea Nordis să intre în faliment, acesta putând formula contestații cu privire la creanțele nereale sau supraevaluate, putând gestiona activitatea societății.

(v) *lipsa motivării privind pericolul concret pentru ordinea publică - imposibilitatea luării măsurii arestului preventiv exclusiv prin raportare la acest criteriu*

Apărarea a susținut că afectarea opiniei publice nu reprezintă un criteriu propriu-zis în vederea luării sau menținerii măsurii arestării preventive, cum nici pretinsa descurajare socială nu ar putea fundamenta luarea unei astfel de măsuri.

Potrivit art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, luarea măsurii arestului preventiv trebuie să fie justificată de existența unui pericol concret pentru ordinea publică, fundamentat pe elemente obiective și verificabile, nu pe simple supoziții sau aprecieri generale ale instanței.

(vi) *ignorarea principiului proporționalității*

A arătat apărarea că principiul proporționalității impune ca măsurile privative să fie strict necesare și adecvate circumstanțelor concrete ale cauzei.

Astfel, măsura arestării preventive trebuie aplicată doar în momentul în care, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale faptelor, nu pot fi identificate alte măsuri eficiente pentru protecția intereselor justiției. Se observă deci că arestarea preventivă trebuie să fie ultima soluție, iar instanța trebuie să demonstreze existența unui pericol concret și real.

Or, se poate observa că inculpatul nu a încercat să se sustragă rigorilor procedurilor penale, nu a încercat să influențeze alți participanți la procesul penal, nu a procedat la efectuarea unor demersuri de natură să obstrucționeze ancheta penală, ci, din contră, a colaborat cu organele statului.

(vii) *caracterul excepțional al arestării preventive și principiul libertății individuale și încălcarea dreptului la viața de familie – din perspectiva analizării soluțiilor alternative la arestare*

Apărarea a arătat că măsura arestării preventive reprezintă o măsură de ultim resort, iar procurorul nu a demonstrat existența unor riscuri reale pentru ca inculpatul să fie plasat sub această măsură.

Mai susține apărarea că judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București nu a analizat posibilitatea luării unei măsuri preventive mai puțin intruzive în substanța dreptului la libertate, în contextul în care plasarea inculpatului sub măsura arestului preventiv a produs și va produce consecințe financiare și sociale mult mai grave decât în ipoteza în care ancheta s-ar desfășura cu acesta în stare de libertate.

Pe de altă parte, măsura luată are un impact semnificativ asupra dreptului inculpatului la viața de familie, având în vedere că arestarea preventivă poate cauza descalificarea din procedura de adopție a minorei Mihuț Rosse-Ana-Maria.

În concluzie, a susținut apărarea că luarea măsurii arestării preventive cu ignorarea situației personale a inculpatului și fără a fi efectuată o analiză completă asupra circumstanțelor concrete factuale și personale, precum și asupra celorlalte opțiuni mai puțin restrictive a condus la aplicarea unei măsuri restrictive de libertate într-un mod disproportionat și nejustificat.

Contestatorul-inculpat Poștoacă Nicolae Cristian, prin apărător ales, a solicitat, în principial, admiterea contestației, desființarea hotărârii atacate, iar pe cale de consecință, respingerea propunerii de luare a măsurii arestării preventive, ca fiind neîntemeiată, atât sub aspect procedural (principiile *ultima ratio* și al caracterului proporțional), cât și sub aspect procesual (necesitate și oportunitate).

În subsidiar, a solicitat dispunerea unei măsuri preventive mai puțin intruzive în substanța dreptului la libertate și care să permită inculpatului să își desfășoare activitatea profesională și viața de familie.

Prin contestația formulată, inculpatul a invocat atât motive de nelegalitate, cât și motive de netemeinicie a hotărârii atacate, invocând aceleași argumente ca inculpatul Poștoacă Gheorghe Emanuel, mai puțin aspectele care vizează activitatea celui din urmă în calitatea de administrator special al societății Nordis, precum și aspectele de familie, motiv pentru care nu se impune reluarea acestor.

În plus, în cazul acestui inculpat s-a invocat încălcarea *principiului egalității de tratament* a inculpaților la momentul soluționării propunerii de arestare

preventivă, potrivit căruia instanțele sunt obligate să asigure un tratament egal persoanelor aflate în situații identice sau comparabile.

În acest sens, apărarea a făcut trimitere la situația juridică a inculpaților Șaitoș Bogdan Adalbert, Oprea Oana Claudia și Răileanu Sanda, referitor la care judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că aceștia s-au situat din punct de vedere ierarhic în structura grupului infracțional pe palierul superior execuțional, la fel cu inculpații Poștoacă Nicolae Cristian și Poștoacă Florin Alexandru. Or, în atare context, în opinia apărării este de neînțeles cum ceilalți trei inculpați au beneficiat de un tratament preferențial.

Referitor la acest aspect, apărarea a susținut că principiul legalității și exigențele unui proces echitabil impun ca orice măsură privativă sau restrictivă de libertate să fie dispusă pe baza unor criterii clar definite, în mod nediscriminatoriu, astfel încât să evite orice aparență de subiectivism sau tratament preferențial în cadrul aceleiași cauze penale.

În plus, în opinia apărării, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut în mod eronat că inculpatele Oprea Oana Claudia și Răileanu Sanda nu ar fi beneficiat de sumele pretins delapidate, sens în care a citat din procesul-verbal de redare a interceptărilor din data de 09.01.2024 următoarea afirmație: „*Oana Oprea: Păi mama calculează, eu am luat atâta, ăla a luat atâta, în...treptat! În timp, salariile care au fost, Sanda casă, eu apartament*”.

Pe de altă parte, apărarea a susținut că nici din perspectiva pretinsului prejudiciu judecătorul de drepturi și libertăți nu a aplicat un tratament egal la stabilirea măsurii preventive, din moment ce inculpatului i se impută un pretins prejudiciu de 20.455.010,41 lei și 274.100 euro, în timp ce pentru ceilalți trei inculpați prejudiciul este semnificativ mai mare.

În plus, apărarea a evidențiat că analiza fluxurilor financiare aferente conturilor inculpatului relevă un stil de viață corespunzător statutului de angajat al grupului Nordis, fără a exista beneficii materiale deosebite și care să susțină teza acuzării privind presupusa implicare în activități infracționale sau, cu atât mai puțin, teza potrivit căreia inculpatul ar fi avut un stil de viață extravagant. Mai mult, acesta și-a cumpărat un apartament prin credit bancar.

În plus, cuantumul dividendelor încasate de inculpat este unul modest în raport cu profiturile aparent generate de grupul de societăți în cadrul căruia activa, ceea ce contrazice orice ipoteză a organelor de urmărire penală privind obținerea unor foloase necuvenite.

Contestatorul-inculpat Poștoacă Florin Alexandru, prin apărători aleși, a solicitat admiterea contestației formulate, desființarea încheierii atacate și, în temeiul art. 204 alin. (12) din Codul de procedură penală, respingerea propunerii de arestare preventivă.

A susținut că hotărârea instanței de fond este nemotivată, întrucât, pe de o parte, în cuprinsul său se regăsește *in integrum* ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale din 03 februarie 2025, iar pe de altă parte, hotărârea cuprinde doar trei pasaje care se referă la așa-zise acte de inducere în eroare săvârșite de inculpatul Poștoacă Florin Alexandru în raport cu cei care au încheiat promisiuni de vânzare-cumpărare ori antecontracte de vânzare-cumpărare. Mai mult, instanța nu avut în vedere declarația dată de inculpat în cursul urmăririi penale și nu a analizat susținerile acestuia.

În ceea ce privește infracțiunea de complicitate la delapidare, a arătat că se susține că acesta ar fi primit în conturile proprii și ale societății Nord Point Invest sume de bani de la Nordis Management și de la alte societăți. În legătură cu această infracțiune se reține în sarcina inculpatului și infracțiunea de spălare de bani, în sensul că după primirea sumelor de bani ar fi dispus plata prin POS, ar fi realizat cheltuieli și ar fi transferat sumele către alte societăți din conturile North Point Development S.R.L sau din conturile personale, efectuând 2.000 de operațiuni în 4 ani cu aparate POS sau aparate în numerar. Or, în opinia apărării, acuzația este nefondată, având în vedere că 2.000 de tranzacții în 4 ani înseamnă 400 de astfel de operațiuni pe an, ceea ce nu poate atrage suspiciunea că s-a săvârșit o infracțiune de spălare de bani.

Or, din înscrisurile pe care le-a despus la dosar în fața instanței de contestație rezultă că sumele de bani primite în conturile personale și în conturile celor două societăți pe care inculpatul le administrează sunt sume licite, primite în baza unor operațiuni comerciale sau a unui raport de muncă cu Nordis Management S.R.L.

Mai mult, a arătat că în rechizitoriu se reține că același act material constituie atât complicitate la delapidare, cât și complicitate la evaziune fiscală, în sensul că a ajutat societatea Nordis Management S.R.L. să înregistreze în contabilitate facturi fictive emise de North Point Development S.R.L și EQ Capital Investments pentru operațiuni nereale.

Or, prin declarația dată în fața procurorului, inculpatul a arătat că a fost angajat în baza unui contract înregistrat în Revisal, având un salariu de 30.000 lei lunar și, ulterior, 20.000 lei lunar, în calitate de director de vânzări în cadrul societății Nordis Management S.R.L.. În plus, a arătat că pe lângă faptul că se ocupa de coordonarea angajaților care efectuau vânzările în Mamaia pentru societatea Nordis Mamaia S.R.L., a obținut sumele menționate în calitate de angajat, iar angajatorul, respectiv Nordis Management S.R.L., a plătit taxele aferente sumelor ce i se cuveneau.

În raport cu cele expuse, apărarea a susținut că sumele de bani primite reprezintă salariul inculpatului.

De altfel, a arătat că inculpatul Poștoacă Florin Alexandru a declarat că, raportat la sumele plătite de Nordis Management și Lamp Building Project S.R.L, acestea au fost plătite în baza unui contract de prestări servicii de comision, prestațiile constând în găsirea unor potențiali cumpărători.

Prin urmare, a arătat că înscrisurile depuse de apărare la dosarul cauzei demonstrează că operațiunile reținute ca acte materiale în conținutul infracțiunilor de delapidare și evaziune fiscală sunt reale, confirmând faptul că North Point Development S.R.L a emis facturi către Nordis Management S.R.L. în valoare inițială de 15.000 euro, însoțite de un tabel cu persoanele care au încheiat antecontracte de vânzare-cumpărare, ulterior achitându-se suma de 4.500 euro, ambele sume fiind achitate ca efect al muncii prestate de inculpatul Poștoacă Florin Alexandru ca reprezentant al societății North Point Development S.R.L.

Mai mult, a arătat că la dosar au fost depuse și două anexe din care rezultă că alte 10 persoane au încheiat contracte mediate de inculpat, astfel încât Nordis Management S.R.L. îi datora un comision de 4%, valoare reținută de majoritatea agenților imobiliari în prezent.

De asemenea, a arătat că în acuzație se face referire și la o plată efectuată de North Point Development S.R.L. către BTK Expert Construct S.R.L și la un contract

din 18 octombrie 2022, prin care cea din urmă societate, în calitate de prestator, în raporturile cu North Point Development S.R.L. s-a angajat să facă lucrări de instalații, sumele plătite către BTK Expert Construct S.R.L reținute ca spălări de bani, fiind justificate de respectivul contract.

S-a mai susținut că nu există probe din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că inculpatul ar fi săvârșit infracțiunile reținute în sarcina sa, că măsura arestării preventive nu respectă condiția proporționalității, că nu a fost respectat principiul egalității de tratament în situații similare cu referire la palierul infracțional și la cuantumul prejudiciului, precum și faptul că nu este îndeplinită nici condiția privind pericolul social concret, apărarea atrăgând atenția asupra riscului de a fi utilizată măsura arestării preventive mai degrabă ca un mijloc de a oferi societății și mass-mediei satisfacția unei acțiuni ferme, decât ca o necesitate reală impusă de pericolul pe care inculpatul l-ar reprezenta.

Contestatoarele-intimate-inculpate Răileanu Sanda și Oprea Oana Claudia, prin apărător ales, au solicitat, în temeiul art. 425 ind. 1 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, admiterea contestației formulate, desființarea încheierii atacate și, în rejudecare, să se dispună luarea măsurii controlului judiciar.

În cazul acestor inculpate, apărarea a formulat critici de netemeinicie a încheierii atacate.

A susținut că starea de pericol pentru ordinea publică este definită în jurisprudență ca reprezentând temerea că, lasate în libertate, inculpatele ar comite noi fapte penale ori ar declanșa reacții puternice în rândul opiniei publice, prin natura faptelor pe care le-au comis, ori prin trăsăturile personalității lor.

Or, în raport de aceste aspecte, apărarea a solicitat instanței să aibă în vedere că inculpatele nu au antecedente penale, fiind bine ancorate în societate, desfășurând activități licite.

În plus, *acestea nu au deținut funcții de administrator sau asociat în niciuna din societățile comerciale din grupul Nordis, având o relație contractuală în baza contractelor de muncă.*

Inculpata Oprea Oana Claudia nu a fost împuternicită pe toate conturile persoanelor fizice și juridice din grup, fapt ce se poate verifica prin împuternicirile din sistemul bancar, iar inculpata Răileanu nu a fost deloc împuternicită pe conturile persoanelor fizice sau juridice.

Cele două inculpate nu au deținut sau utilizat carduri bancare ale niciunei persoane fizice sau juridice, astfel neputând retrage bani cash de la ATM.

În ceea ce privește infracțiunea de grup infracțional organizat, a arătat că inculpatele lucrau cu grupul de firme Nordis și aveau încheiate contracte individuale de muncă, respectiv inculpata Răileanu Sanda activa în departamentul de contabilitate, iar inculpata Oprea Oana Claudia în departamentul financiar, menționând că ele aduceau la îndeplinire obligațiile pe care și le-au asumat prin fișa postului.

În ceea ce privește infracțiunea de spălarea banilor a arătat că au fost reținute în special operațiunile pe care le-a făcut inculpata Oprea Oana Claudia în conformitate cu atribuțiile sale de serviciu, dar și salariile pe care le-au încasat inculpatele în baza contractelor de muncă.

În plus, în opinia apărării operează nulitatea absolută asupra ordonanțelor de continuare a urmăririi penale *in personam*, din moment ce în conținutul acestora au fost preluate concluziile din raportul de constatare tehnico-științifică.

În raport cu cele expuse, apărarea a susținut că măsura arestului la domiciliu este excesivă față de personalitatea inculpatelor, nefiind necesară și proporțională în cauza de față.

Contestatorul-intimat-inculpat Șaitoș Bogdan Adalbert, prin apărător ales, a solicitat, în temeiul art. 425 ind. 1 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, admiterea contestației formulate, desființarea încheierii atacate, iar pe cale de consecință, în baza art. 202 alin. (4) lit. d) din Codul de procedură penală, respingerea propunerii de luare a măsurii arestării preventive.

Apărarea a apreciat încheierea contestată ca fiind **netemeinică**, întrucât judecătorul de drepturi și libertăți a expus în cuprinsul acesteia argumente cu caracter general, aplicabile în viziunea sa tuturor inculpaților aflați pe același palier, respectiv pe palierul prim de execuție, și nu a analizat în niciun fel argumentele invocate de apărare cu ocazia dezbaterilor.

În cazul inculpatului Șaitoș, apărarea a depus la dosar documente din care rezultă că acesta a făcut eforturi deosebite pentru a se întoarce de urgență în țară în vederea prezentării la D.I.I.C.O.T.. Astfel, a arătat că prin probarea acestei situații de fapt a urmărit să argumenteze că inculpatul nu s-ar sustrage de la urmărirea penală și nu ar pune în pericol buna desfășurare a procesului penal, argumente care însă nu au fost în niciun fel reflectate în încheierea contestată.

De asemenea, nu au fost analizate în încheierea atacată nici criticile referitoare la modalitatea de calcul a prejudiciului, nici cele referitoare la încălcarea dreptului la apărare, în sensul că au fost efectuate acte de cercetare și urmărire penală după întocmirea raportului tehnic de specialitate contabilă, fără să fie aduse la cunoștință acuzațiile inculpaților pentru a putea prezenta explicații, precum nici cele referitoare la inexistența probelor din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că au fost săvârșite infracțiunile reținute în sarcina inculpatului.

Pe de altă parte, în opinia apărării, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut afirmații neprobate de parchet, atât din referatul cu propunerea de arestare preventivă, cât și din pledoaria reprezentantului Ministerului Public, aspecte care au condus la creionarea unei situații de fapt care nu concordă cu realitatea.

Fiind audiat în fața curții de apel, inculpatul a arătat că recunoaște majoritatea operațiunilor financiare efectuate, operațiuni care sunt efectuate la vedere și sunt legale în opinia sa.

Astfel, în opinia apărării, acuzațiile aduse inculpatului nu sunt suficient probate, din moment ce fiecare dintre actele materiale (pretinse a constitui *verbum regens* al infracțiunilor reținute în sarcina sa) nu numai că au un prezumat caracter de legalitate, dar sunt perfect normale prin prisma exercitării atribuțiilor de serviciu pe care inculpatul le avea.

Totodată, apărarea a susținut că instituirea măsurii arestului la domiciliu nu este de natură să împlinească scopul fundamental de a asigura buna desfășurare a procesului penal și nici de a împiedica săvârșirea altor fapte antisociale sau de a împiedica sustragerea inculpatului de la urmărirea penală, având în vedere că documentele contabile sunt deja în posesia parchetului, au fost audiate persoanele implicate, iar eventuala stare de libertate a inculpatului nu împiedică activitățile care

urmează să fie efectuate în cauză, astfel că nu poate fi influențată în niciun fel aflarea adevărului.

A mai evidențiat apărarea că luarea măsurii reținerii și, ulterior, solicitarea arestării preventive constituie un mare avertisment pentru inculpat, dar și un semnal ferm către societate, în sensul că astfel de fapte sunt prompt și sever sancționate, iar organele judiciare își îndeplinesc atribuțiile.

În final, au fost invocate și circumstanțele personale ale inculpatului, respectiv lipsa antecedentelor penale, faptul că este deplin inserat la nivel social, are o calificare profesională, este căsătorit și are un copil minor în întreținere.

Apărarea a mai susținut că rezonanța faptelor cercetate la nivelul opiniei publice nu poate fi *per se* un motiv pentru instituirea unei măsuri preventive.

ANALIZÂND CONTESTAȚIILE FORMULATE ÎN CAUZĂ ATÂT POTRIVIT SUSȚINERILOR ORALE, CÂT ȘI ÎN RAPORT CU CONȚINUTUL ACTELOR ȘI LUCRĂRILOR DOSARULUI, DAR ȘI DIN OFICIU, SUB TOATE ASPECTELE DE LEGALITATE ȘI TEMEINICIE, COMPLETUL DE JUDECĂTORI DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI DIN CADRUL ÎNLATEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE CONSTATĂ URMĂTOARELE:

I. Evaluarea holistică a cauzei în limitele competenței funcționale a judecătorului de drepturi și libertăți

Procedând la evaluarea holistică a cauzei Înalta Curte reține următoarele aspecte ce prezintă relevanță cu privire la soluționarea propunerii de luare a măsurii arestării preventive formulate de parchet:

1. Referatul întocmit de procuror prin care a solicitat luarea măsurii arestării preventive conține trimiteri relativ sumare la probatoriul pe care se sprijină suspiciunea rezonabilă a comiterii faptelor în considerarea cărora s-a formulat propunerea de arestare preventivă, reluând, în esență, conținutul ordonanțelor de extindere a urmăririi penale și de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpați, la care sunt adăugate și câteva pasaje din cuprinsul activităților de supraveghere tehnică. În același timp, acuzația de constituire a unui grup infracțional organizat este descrisă generic și echivoc;

2. Încheierea judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București cuprinde 199 de pagini structurate astfel: primele 167 de pagini sunt redarea referatului întocmit de către procuror, în vreme ce următoarele 30 de pagini conțin în esență sinteza referatului întocmit de parchet și referiri stereotipe la funcțiile măsurilor preventive, ultimele pagini vizând măsurile procesuale dispuse în cauză. În aceste condiții, contribuția judecătorului se plasează la nivelul minimal al analizei propunerii de arestare preventivă pentru a satisface cerința unei motivări concrete din care să rezulte faptul că a analizat cauza cu care a fost investit, fără a fi antamate la nivelul suspiciunii rezonabile principalele probleme de drept pe care le ridică cauza;

3. Deși chiar de la data începerii urmăririi penale, în data de **22.06.2022**, parchetul a demarat o investigație cu privire la faptul că în perioada 2019 -2021 reprezentanții NORDIS MANAGEMENT SRL au constituit un grup infracțional organizat în vederea transferării a peste 30.000.000 lei din conturile societății sus-menționate în conturile bancare aparținând numiților Poștoacă Gheorghe Emanuel, Ivan Maria și Matei Cristian Andrei (asociați și angajați ai societății) cu diferite justificări, operațiuni urmate de retrageri repetate de la ATM sau de retransferarea sumelor în conturile unor persoane fizice, existând suspiciunea că toate acestea au avut ca scop real însușirea sumelor respective de către membrii grupării, investigația *in rem* a durat peste 2 ani și 7 luni, timp în care, astfel cum rezultă din cuprinsul ordonanțelor de punere în mișcare a acțiunii penale, transferul de capital a continuat (până în anul 2024), aceasta în condițiile în care parchetul monitoriza actele societăților comerciale investigate. Acest aspect relevă fie o ineficiență probatorie în cauză, fie existența unor dubii cu privire la caracterul ilicit al acestor tranzacții, ori cu privire la tipicitatea faptelor investigate;

4. Raportul de constatare tehnico-științifică din data de 13.12.2024 a fost întocmit de specialiștii din cadrul structurii specializate de parchet la peste doi ani de la data începerii urmăririi penale. Or, pe calea acestui procedeu probatoriu se realizează determinarea („constatarea”, „fixarea”) unor fapte care fac obiectul probei și care sunt necesare pentru buna desfășurare a urmăririi penale *în condițiile în care există în mod real un risc actual de dispariție sau de schimbare a acestor situații de fapt*, fără a se urmări o evaluare complexă a acestora în scopul obținerii unei explicații științifice detaliate. Acesta este motivul pentru care constatarea de specialitate nu este contradictorie și nu se poate încuviința în faza de judecată. Prin urmare, va constitui un caz de patologie a probei dispunerea nelegală și neloială a acesteia, prin care sunt depășite limitele stipulate de legiuitor pentru efectuarea constatării și este restrâns dreptul la apărare al suspectului sau inculpatului în condițiile în care, prin natura, amploarea și complexitatea obiectivelor stabilite în ordonanța prin care se încuviințează procedeu probatoriu al constatării de specialitate, procurorul urmărește, de fapt, efectuarea unei expertize mascate pentru a obține evaluarea și explicarea științifică a unei situații de fapt, fără asigurarea exigenței de contradictorialitate. În această situație, nelegalitatea decurgând din obiectul constatării de specialitate și din complexitatea propozițiilor probatorii stabilite atestă o depășire a limitelor stipulate de art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală care atrage vătămarea dreptului la apărare al suspectului sau inculpatului ori de câte ori raportul de constatare este folosit pentru dispunerea unei măsuri asiguratorii ori ca probă în acuzare. Deși nu intră în

competența funcțională a judecătorului de drepturi și libertăți să se pronunțe cu privire la excluderea probelor nelegal sau nelegal administrate, acesta nu poate reține la determinarea suspiciunii rezonabile cu privire la comiterea unei infracțiuni mijloace de probă asupra cărora planează dubii semnificative relative la legalitatea și loialitatea cu care au fost dispuse și obținute în cauză;

5. Temeiurile factuale propuse de procuror pentru luarea măsurii arestării preventive prezintă numeroase ***vicii de natură a afecta posibilitatea reținerii unei suspiciuni rezonabile*** cu privire la acuzațiile pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, în configurația descrisă de către procuror, în raport de probele administrate până la data formulării propunerii de luare a măsurii arestării preventive după cum urmează:

a. *Relativ la acuzația de constituire a unui grup infracțional organizat* parchetul nu a dovedit la standardul suspiciunii rezonabile că pluralitatea de inculpați depășește limitele unei pluralități ocazionale, în condițiile în care s-a raportat la organigrama unei societăți comerciale, a omis existența unui grup fiscal permis de legislația specială, precum și natura raporturilor de familie existente între inculpați;

b. *În ceea ce privește acuzația de înșelăciune* procurorul s-a rezumat la audierea până la momentul formulării propunerii de arestare preventivă a sub 20% dintre persoanele care au pretins că sunt subiecții pasivi ai acestei infracțiuni, nu a lămurit modalitatea în care faptele reținute pot fi distinse de actele de neexecutare culpabilă a promisiunilor de vânzare cumpărare și nu a identificat modalitatea de configurare a urmării imediate a infracțiunii. Este astfel relevat, pe de o parte, lipsa de preocupare a procurorului pentru identificarea celor mai eficiente mecanisme în scopul protejării intereselor persoanelor care au susținut că au fost prejudiciate prin actele inculpaților, iar, pe de altă parte, riscul creării unei false impresii în mediul privat cu privire la ceea ce este licit sau ilicit în modalitate de desfășurare a afacerilor atunci când sunt încheiate promisiuni bilaterale de vânzare în domeniul imobiliar, domeniu care ocupă un loc important în ansamblul economiei naționale;

c. *În ceea ce privește acuzația de delapidare* procurorul a realizat o prezentare globală și echivocă a unor tranzacții financiare fără a determina modalitatea în care acestea pot fi distinse de infracțiunea de folosirea cu rea – credință a creditului societății prevăzută de art.272 alin.(1) lit. b) din Legea nr.31/1990, care prin raportare la limitele speciale de pedeapsă nu poate constitui temei de privare de libertate. În plus, procurorul a reținut în mod netemeinic ca făcând obiect al acestei infracțiuni transferuri bancare care în mod cert nu pot face obiectul delapidării cum ar fi cele relative la plata salariilor, la întreținerea unor membri de familie ori la achiziția unor zboruri private sau autovehicule de lux, acestea din urmă putând face cel

mult obiectul unor cheltuieli nedeductibile. Procedând astfel, se creează riscul transformării delapidării în mediul privat într-o infracțiune aplicabilă oricărui act desfășurat în legătură cu gestionarea unei afaceri;

d. În ceea ce privește acuzația de evaziune fiscală se remarcă, pe de o parte, lipsa unei probațiuni adecvate pentru determinarea fictivității unei tranzacții în ipoteza în care plata a fost realizată prin transfer bancar, referatul parchetului invocând actele de control ale organelor fiscale, în condițiile în care constatările acestora au valoare numai de act de sesizare a organelor judiciare, iar nu de mijloc de probă. Pe de altă parte, echivocitatea descrierii acuzației de stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat conduce la neîntrunirea standardului suspiciunii rezonabile în cazul în care cota de TVA a fost stabilită la nivelul minim de 5% și recuperată în același cuantum. Caracterul echivoc al acuzației în această din urmă privință nu este apt să justifice la nivelul suspiciunii rezonabile dacă a existat sau nu o stabilire deliberată a unei alte cote de TVA în scopul obținerii rambursării unor sume mai mari și nici de ce o astfel de neconcordanță nu este specifică emiterii unei noi decizii de impunere de către organele fiscale;

e. Reținerea suspiciunii rezonabile cu privire la comiterea spălării de bani este semnificativ afectată atât de viciile descrise anterior relative la infracțiunile predicat, cât și de caracterul general și repetitiv al descrierii faptei care a avut ca efect aplicarea indistinctă a acesteia inclusiv pentru cheltuieli relative la plata salariilor, ori la întreținerea membrilor de familie etc. În plus preluarea prin copiere a actelor de spălare la fiecare inculpat în parte face ca acest temei de privire să se releve ca o „noutate” prin consacrarea faptului că toți inculpații „spală” la fel sumele de bani încasate, în absența unei particularizări a actelor reținute în acuzare;

f. În privința actelor de complicitate parchetul nu a dovedit prin probe la standardul suspiciunii rezonabile existența unor legături subiective între participanți, acuzația cantonându-se la nivelul unei prezumții judiciare.

II. Evaluarea individuală a temeiurilor factuale: Acuzații cu privire la care, prin raportare la probele administrate până la data formulării propunerii de luare a măsurii arestării preventive, nu se poate reține îndeplinirea standardului suspiciunii rezonabile pentru a constitui o bază factuală pentru dispunerea unei măsuri preventive

Completul de judecatori de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție reține că articolul 5 parag.1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stipulează necesitatea existenței unor motive rezonabile de a presupune că persoana privată de libertate a comis o infracțiune, garantând astfel temeinicia măsurii privative de libertate și caracterul său nearbitrar.

Completul de judecatori de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că prin existența unei suspiciuni rezonabile se înțelege existența unor date, informații care să convingă un observator obiectiv și imparțial că este posibil ca o persoană să fi săvârșit o infracțiune. Caracterul rezonabil al suspiciunii se apreciază în funcție de circumstanțele fiecărei cauze (*CEDO, hotărârea din 30 august 1990, în cauza Fox, Campbell și Hartley contra Marii Britanii*).

Faptele probatorii care ar putea da naștere unei presupuneri rezonabile nu trebuie să fie de același nivel cu cele necesare pentru a justifica o condamnare (*CEDO, hotărârea din 7 aprilie 2005, în cauza Calleja contra Maltei*).

II.1. Cu privire la temeiul factual constând în acuzația de constituire a unui grup infracțional organizat

Completul de judecatori de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că față de materialul probator administrat până la acest moment în cauză ***nu sunt întrunite exigențele art. 5 parag.1 lit. c) și parag. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pentru ca acestea să constituie bază factuală pentru privarea de libertate a inculpaților în ceea ce privește acuzația de comitere a infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzute de art. 367 C.pen.***

Completul de judecatori de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că potrivit dispozițiilor art. 367 alin. (6) C.pen. prin *grup infracțional organizat* se înțelege *grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.*

Acțiunea de *constituire a unui grup infracțional organizat* în scopul comiterii uneia sau a mai multor infracțiuni presupune activitatea de asociere a mai multor persoane (pluralitate constituită), în scopul ca, în timp, să fie pregătite, organizate sau duse la îndeplinire activitățile ilicite. Așadar, trebuie să existe o pluralitate constituită de cel puțin trei făptuitori, care acționează în mod coordonat în baza unei discipline interne, având reguli ierarhice și roluri bine definite pentru a realiza activitățile infracționale. Este astfel de esența grupului existența autonomă a unei organizări constituite din cel puțin trei persoane.

Prin *inițierea constituirii unui grup infracțional organizat* se înțelege acea activitate prin care inițiativa constituirii grupului este comunicată altor persoane, cât și propunerea către persoanele cărora li se face această comunicare de a face parte din grup [a se vedea în acest sens C.S.J., secț. pen., dec. nr. 4074/2002].

Aderarea la un grup infracțional organizat presupune existența *a priori* a unui grup infracțional organizat constituit din cel puțin trei persoane în scopul săvârșirii de infracțiuni și că o persoană și-a manifestat voința de a se alătura grupului în

vederea realizării scopurilor infracționale. Este totodată necesar ca manifestarea de voință exprimată în sensul aderării să fie acceptată de ceilalți membri ai grupului.

În privința infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că parchetul și-a întemeiat propunerea de arestare a inculpaților din prezenta cauză pe suspiciunea rezonabilă că:

a. Inculpații Ciorbă Vladimir Răzvan, Poștoacă Gheorghe-Emanuel și Mihai Alexandru sunt principalii acționari sub diferite forme în cadrul unor societăți comerciale, direct, la vedere sau prin persoane interpușe și factorii decizionali și că au fost beneficiarii unor sume externalizate din conturile societății Nordis Management S.R.L.;

b. Unii dintre inculpați dețin calitatea de asociat și/sau administrator în cadrul societăților LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L., NORDIS MAMAIA S.R.L., NORDIS HERĂSTRĂU S.R.L și NORDIS VIEW S.R.L., [Poștoacă Nicolae Cristian, Poștoacă Florin Alexandru (cei doi frați ai inculpatului Poștoacă Gheorghe Emanuel) și Saitoș Bogdan-Adalbert), iar alții au calitatea de angajați ai acestor societăți (Răileanu Sanda și Oprea Oana Claudia) în cadrul departamentului contabilitate și juridic.

Astfel, inculpatul **Poștoacă Nicolae - Cristian** este asociat și director de program în cadrul Nordis Management S.R.L. precum și asociat și/sau administrator și director general în cadrul societăților Mapp Development S.R.L., Nordis Hotel S.R.L., Nordis Premium Investment S.R.L., Nordis View S.R.L., Nobileo Real Estate S.R.L., Lampp Building Project S.R.L., Addicted Evolution S.R.L., și Nordis Mamaia S.R.L.

Inculpatul **Poștoacă Florin-Alexandru** este director comercial în cadrul S.C. Nordis Management S.R.L. dar și asociat și/sau administrator și director de vânzări în cadrul societăților Mapp Development S.R.L., Nordis View S.R.L., Nordis Mamaia S.R.L.

Inculpatul Saitoș Bogdan-Adalbert este director de program în cadrul Nordis Management S.R.L., fiind cooptat în afacere de către familia Ciorbă. Acesta a deținut în trecut, alături de Ivan Maria diferite funcții în cadrul societăților controlate de către Ciorbă Vladimir Răzvan. Deține calitatea de asociat și/sau administrator precum și funcția de director general în cadrul societăților Nordis Building Management S.R.L., Nordis Hotel S.R.L. și Nordis View S.R.L.

Inculpata Răileanu Sanda este contabilul șef al grupării, angajată ca director economic în cadrul Nordis Management S.R.L. și conduce activitatea contabilă a societăților Hathor Trading Estate S.R.L., Car Studio Detailing S.R.L., Expert Construct Development S.R.L., Lampp Building Project S.R.L., Nobileo Real Estate S.R.L., Nordis Mamaia S.R.L., Addicted Evolution S.R.L., Nordis Hotel S.R.L. Aceasta oferă soluții contabile cu privire la întocmirea și înregistrarea în contabilitate a unor operațiuni/documente justificative. **Oprea Oana Claudia** este de asemenea contabil și angajată în mai multe societăți controlate de grupare. Cel mai important rol al acesteia este cel legat de operarea pe conturile societăților, întrucât este împuternicită pe conturile mai multor societăți și prin mijloace electronice de plată (internet banking, userul și parola fiindu-i atribuite acesteia), efectuează operațiuni bancare în sistem on-line, inclusiv externalizarea sumelor de

bani din patrimoniul celor 5 societăți către persoanele fizice sau către alte societăți. De asemenea, Oprea Oana Claudia operează și pe conturile personale ale liderului Ciorbă Vladimir Răzvan, achitând în numele acestuia cheltuielile ocazionate de șederea și deplasarea în Principatul Monaco.

c. Trei dintre inculpați [Ivan George-Marian Vasile (Ivan) Gabriela-Alina, Matei Cristian Andrei) pun în executare deciziile inculpaților anterior menționați.

Astfel, inculpatul ***Ivan George-Marian*** a fost introdus ca asociat al Nordis Management S.R.L. pentru diferite perioade de timp. De asemenea acesta figurează, doar scriptic, neavând niciun fel de putere decizională, ca asociat și sau administrator sau ca angajat în funcția de director în cadrul societăților Car Studio Detailing S.R.L., Constrom Group G.C. S.R.L., MBG Ideal Management S.R.L., XYZ Prosper Construct S.R.L. și Lampp Building Project S.R.L. Principala sarcină o reprezintă gestionarea conturilor bancare ale mamei sale, Ivan Maria, respectiv retragerea de la A.T.M.-uri a sumelor de bani din conturile acesteia.

Inculpata Vasile (Ivan) Gabriela-Alina (sora inculpatului Ivan George-Marian) deține diferite funcții (inspector/referent resurse umane, manager resurse umane, director general) în cadrul societăților Nordis Hotel S.R.L., NORDIS MANAGEMENT S.R.L., ADDICTED EVOLUTION S.R.L., MBG Ideal Management S.R.L., EXPERT CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L., NOBILEO REAL ESTATE S.R.L. și CONSTROM GROUP G.C. S.R.L. De asemenea, acesta figurează ca asociat și/sau administrator în cadrul ASAP WORD CONSTRUCTION S.R.L., MILLENNIUM EVOLUTION S.R.L., UNIVERSAL BUILDERS S.R.L. și UNIVERSE HOLDING S.R.L.

Inculpatul Matei Cristian Andrei deține diferite funcții (șef birou/serviciu administrativ, director general adjunct, manager achiziții, director, agent de vânzări) în cadrul societăților NORDIS MANAGEMENT S.R.L., EXPERT CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., MBG IDEAL MANAGEMENT S.R.L., CAR STUDIO DETAILING S.R.L., LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L. De asemenea, acesta figurează, ca asociat și/sau administrator în cadrul LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L. AS CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., EXPERT CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., MBG IDEAL MANAGEMENT S.R.L., MPGS CT MANAGEMENT IDEAL S.R.L. și MPGS TREND IDEAL CONSTRUCT S.R.L.

d. Inculpata Vicol Ciorbă Laura Cătălina a beneficiat de sume de bani virate din conturile societăților sus-menționate. Deține calitatea de asociat în două societăți CAR STUDIO DETALING și HATHOR TRADIBG ESTATE, care încasează sume de bani consistente de la societățile sus – menționate. S-a apreciat că, având în vedere profesia acesteia de avocat penalist practicant, ***cunoaște foarte bine mecanismele infracționale, se implică doar când este cazul (formularea de plângeri împotriva actelor întocmite de inspectori) și discret, mai ales având în vedere calitatea de deputat pe care a deținut-o în perioada 2020-2024 din partea unui partid politic .***

Astfel, parchetul a apreciat că aceste date constituie suficiente temeiuri cu privire la existența unei bănuieli rezonabile referitoare la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 367 C.pen.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că *probele administrate până la acest moment procesual nu conduc, în sine, la concluzia că se impune luarea unei măsuri preventive față de inculpați pentru comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în absența unor dovezi din care să rezulte suspiciunea rezonabilă cu privire la:*

1. *data și modul de constituire a grupului* (data la care se presupune că a fost comisă infracțiunea nu a fost indicată în actele și lucrările procurorului arătându-se doar faptul că aceasta a fost comisă în intervalul 2018 – 2025, fără a se preciza data inițierii sau a constituirii grupului infracțional sau data aderării la grup („începând cu anul 2018, împreună cu Poștoacă Gheorghe Emanuel și **Mihai Alexandru**, a inițiat și constituit un grup infracțional organizat, la care au aderat și alte persoane, care a funcționat până în luna ianuarie 2025”). Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție Curtea consideră că, în condițiile în care infracțiunea se consumă la momentul inițierii sau constituirii grupului infracțional, organele de urmărire penală aveau obligația de a identifica în mod explicit această dată. Prin urmare, Înalta Curte apreciază că indicarea unei perioade variabile de șapte ani în care se susține că a fost constituit un grup infracțional organizat fără identificarea momentului consumării infracțiunii echivalează cu imposibilitatea probării la nivelul suspiciunii rezonabile a existenței unei pluralități constituite de infractori și pledează pentru reținerea în cauză a unei pluralități ocazionale sub forma participației penale;

2. *existența a cel puțin trei persoane care au constituit în mod deliberat grupul și individualizarea explicită a acestora:* din actele de urmărire penală nu rezultă manifestarea de voință a cel puțin trei dintre inculpații care au constituit grupul, în sensul că au luat decizia de a se asocia pentru a acționa structurat pentru o anumită perioadă de timp pentru a comite una sau mai multe infracțiuni. Înalta Curte constată că aspectele relevate de organele de urmărire penală sunt apte să ateste organizarea unei activități comerciale care putea sau nu să fie eficientă economic. În plus, existența unor angajați și asociați în cadrul uneia sau mai multor societăți comerciale nu atrage concluzia că aceștia au decis să constituie sau să adere la un grup infracțional. Prin urmare, în lipsa probării la nivelul suspiciunii rezonabile că cel puțin trei persoane au decis să realizeze încă de la început o pluralitate constituită de infractori nu se poate reține nici suspiciunea rezonabilă cu privire la întrunirea elementelor de tipicitate ale faptei de aderare la acest grup;

3. *manifestarea de voință explicită de a adera la un grup infracțional constituit și acceptarea acestei manifestări de către membrii grupului.*

În acest sens, în cauza *Murray contra Marii Britanii* Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, dacă sinceritatea și temeinicia unei bănuială constituiau elementele indispensabile ale rezonabilității sale, această bănuială nu putea privită ca una rezonabilă decât cu condiția ca ea să fie bazată pe fapte sau informații, care ar stabili o legătură obiectivă între suspect și infracțiunea presupusă. În consecință, nici o privare de libertate nu se poate baza pe impresii, intuiție, o simplă asociere de idei sau de prejudecăți, indiferent de valoarea lor, în calitate de indiciu al participării unei persoane la comiterea unei infracțiuni. (*CEDO, hotărârea din 25 ianuarie 2006, în cauza Murray contra Marii Britanii*).

În consecință, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție opinează că ansamblul acuzației formulate împotriva inculpaților în ceea ce privește existența pluralității constituite de infractori are caracter general și echivoc, faptele unora dintre inculpați (**CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU**) având doar natura unei pluralități ocazionale obiectivată sub forma participației penale la comiterea infracțiunilor de delapidare și spălarea banilor, așa cum vom arăta ulterior.

Înalta Curte subliniază că existența mai multor persoane care se hotărăsc să comită împreună una sau mai multe infracțiuni, organizându-și activitatea infracțională în vederea asigurării eficienței acesteia, precum și în scopul evitării descoperirii infracțiunilor comise de către autorități nu constituie *per se* o pluralitate constituită de infractori, pentru reținerea incriminării autonome prevăzute de art. 367 C.pen.

Raportat la standardul probatoriu al suspiciunii rezonabile, Înalta Curte consideră că activitatea infracțională a unora dintre inculpați (**CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU**) *constituie o formă clasică de participație penală*, fiind reliefată pe de o parte *componenta obiectivă* a acesteia, constând în săvârșirea împreună a uneia sau mai multor fapte prevăzute de legea penală, cu identificarea rolurilor fiecăruia dintre făptuitori, iar, pe de altă parte, *componenta subiectivă* constând în conlucrarea acestora la comiterea faptelor.

Deopotrivă, Înalta Curte apreciază că tendința constatată în practica judiciară de a asimila o pluralitate ocazională de infractori pluralității constituite de infractori în ipoteza în care participanții își împart rolurile în cadrul activității infracționale și comit mai multe infracțiuni sub forma concursului real (omogen sau eterogen) este consecința eronatei înțelegeri a scopului urmărit prin incriminarea pluralității constituite și a faptului că reținerea caracterului infracțional autonom este justificată de necesitatea existenței a minim trei persoane (membrii asocierii/grupului având toți calitatea de autori ai infracțiunii) care să aibă un plan de a săvârși anumite infracțiuni („*pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni*”), iar gruparea să aibă o structură ierarhică („*grup structurat*”), o conducere care asigură coordonarea grupului în ansamblu și să fie constituită pentru o anumită perioadă de timp. O interpretare contrară, cum este cea abordată de parchet, este aptă de a conduce la concluzia că și unele entități juridice cum ar fi *grupul de societăți* (definit de art. 5 pct. 35 din Legea 85/2014: grup de societăți înseamnă două sau mai multe societăți interconectate prin control și/sau deținerea

participațiilor calificate) sau grupul fiscal (definit de Codul fiscal) constituie o structură criminală organizată.

II.2. Cu privire la temeiul factual constând în acuzația de înșelăciune

În ceea ce privește acuzația de înșelăciune Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că parchetul a indicat, în esență, următoarea baza factuală pentru susținerea propunerii de arestare preventivă, însușită fără o evaluare prin raportare la dispozițiile de drept civil sau la elementele constitutive ale infracțiunii de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București:

a. ulterior încheierii promisiunilor de vânzare pentru unitățile locative și încasării sumelor de bani de la clienți, cu titlu de avans sau integral, scopul convenției (respectiv construcția imobilului, încheierea contractului de vânzare-cumpărare și punerea la dispoziție a apartamentului contractat clientului-cumpărător), a fost deturnat printr-o serie de mijloace frauduloase, astfel încât clientul **să fie indus și menținut în eroare cu privire la cauzele pentru care fie nu se poate încheia contractul de vânzare-cumpărare în situația în care imobilul se apropia de finalizare, fie nu se demarează lucrările sau, după caz, acestea nu sunt finalizate;**

b. manoperele frauduloase pe care membrii grupării le-ar fi utilizat nu au vizat doar promisiunile de vânzare-cumpărare, **ci și actele adiționale** care au fost încheiate ulterior, pe măsură ce termenele de execuție și predare a unităților locative nu au fost respectate, prin invocarea unor clauze inserate în cuprinsul contractelor, formulate extrem de vag și general, acestea fiind activate la momentul oportun (vremea nefavorabilă, interdicția Primăriei Năvodari de a nu se desfășura lucrări în sezonul estival, pandemia Covid 19, războiul din Ucraina etc.);

c. Situațiile care au împiedicat semnarea contractelor/predarea unităților locative, respectiv manoperele presupus frauduloase: **prezentarea unui contract cadru care nu se putea negocia** (declarații martori Gheorghe Florin Doru, Voevodschii Petru Cosmin, Grigorencu Ovidiana, declarații persoane vătămate Stoica Doru-Costin, Rădoi Daniel etc.); **prezentarea unui procent foarte mare de vânzări pentru a grăbi semnarea promisiunii** (declarații martori/persoane vătămate Cârstocea Andrei Mădălin, Neagu Elena, Popescu Claudia Maria, Badea Cosmin Petruș etc.); **amânarea nejustificată și repetată a semnării contractelor prin transmiterea de notificări - cauze nereale-pandemie, război** (declarații martori/persoane vătămate Constantin Răzvan Andrei, Mincu Bogdan, Sandu Aduna Irene, Topolniceanu Mihai, Manea Cătălin Alexandru etc.); **impedimente false (inexistente) la semnarea contractului - neplata taxelor și impozitelor; lipsa apartamentării și intabulării prezentate drept cauză a imposibilității de semnare a contractului** (declarații martori/persoane vătămate Dinu Dragoș Mihai, Rădoi Daniel, Răducanu Viorel-Marian etc.); **oferirea unui apartament la etaje neautorizate** (declarații martori

Cârstocea Andrei Mădălin, Constantin Răzvan Andrei, Mincu Aurora Simona etc.); **vânzarea unității locative unei alte persoane** (declarații martori/persoane vătămate Voevodschi Petru Cosmin, Mocanu Ingrid Luciana, Zorilă Cristian-Marcel, Răducanu Viorel-Marian, etc.), **constatarea faptului ca unitatea era folosită în cadrul hotelului Nordis, în timp ce se refuza semnarea contractului** (declarații martori Zorilă Cristiana-Marilena, Petreuş Cristina Mariana), **condiționarea semnării contractului de vânzare de asumarea unor noi obligații, cum ar fi cedarea folosinței pe o perioadă lungă de timp** – declarații martori/persoane vătămate Voevodschi Petru Cosmin, Dragu Nicolae Marius Guță Nicolae, Manea Andreea-Marilena); **inserarea unor clauze cu caracter abuziv - interdicția notării la cartea funciară a promisiunilor, interdicția de a face aprecieri publice asupra oricărui aspect al relațiilor contractuale** (declarații martori/persoane vătămate Voevodschi Petru Cosmin, Vlăsceanu Ciprian Constantin, Bănică Mihai Ionescu Robert-George, Grigorescu Ion Sorinel etc.); **constatarea faptului că în urma reconfigurării, imobilul nu a mai putut fi identificat** (declarații martor Dragu Nicolae Marius, declarație persoană vătămată Dragu Nicolae Marius), **obstrucționarea accesului clienților în cadrul șantierelor pentru a verifica stadiul lucrărilor** (declarații martori Kivulescu Dragoș-Tiberiu, Popeangă Mariana).

Parchetul a mai apreciat că „strict juridic, *nu se poate vorbi de o vânzare multiplă* întrucât promisiunea de vânzare-cumpărare nu este un act translativ de proprietate, însă acest mod de operare din partea grupării relevă demersurile frauduloase, activități subsumate infracțiunii de înșelăciune, mai ales în condițiile în care clienții au achitat avansuri de 90-95 % sau integral prețul unităților locative. (...) Deși nu există probe certe care să ateste inducerea în eroare cu ocazia negocierii și încheierii antecontractelor de vânzare-cumpărare, ci doar indicii care pot fi calificate ca metode de marketing care să atragă clienții (prezentarea proiectelor în termeni superlativi), există probe certe care susțin *inducerea în eroare cu ocazia executării antecontractelor de vânzare cumpărare sau după caz a contractelor de vânzare cumpărare*”.

Completul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție notează că baza factuală a acuzației de înșelăciune a fost stabilită de parchet, în principal, în legătură cu **executarea promisiunilor bilaterale de vânzare și a actelor adiționale** reținând mai multe situații :

1. situațiile în care imobilele sunt edificate parțial, se parcurg forțat cu încălcarea legii și a normelor secundare, procedurile de recepție, întabulare și apartamentare, **se încheie contractul de vânzare-cumpărare, dar unitățile locative nefiind finalizate nu intră în posesia cumpărătorilor.**

2. situațiile în care imobilele sunt finalizate complet, unitățile locative din cadrul acestora inclusiv mobilate, dar tot în urma procedurilor de recepție parțială, întabulare și apartamentare efectuate nelegal, (anumite unități locative sunt finisate complet inclusiv mobilate) **se semnează**

contractele de vânzare cumpărare însă condiționat de cedarea folosinței către dezvoltator, unitățile fiind disponibile începând cu anul 2024 în cadrul hotelului, deci în interesul grupării, care la rândul său a fost autorizat nelegal.

3. situațiile în care imobilele sunt edificate parțial, se parcurg forțat cu încălcarea legii și a normelor secundare, procedurile de recepție, întabulare și apartamentare, dar se refuză sistematic încheierea contractului de vânzare-cumpărare.

4. unitățile locative nu sunt finalizate sau după caz lucrările sunt în faze incipiente sau nici măcar demarate, clienților impunându-li-se semnarea unor acte adiționale prin care termenele de predare se prelungesc sau după caz li se oferă imobile în alte corpuri, tot nefinalizate.

Astfel, parchetul a considerat că se poate reține existența unei suspiciuni rezonabile cu privire la comiterea infracțiunii de înșelăciune prin:

i. Prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase (finalizarea unor etape ale proiectelor, predarea apartamentelor către un număr mare de clienți, afirmarea unor procente mari de vânzări, respectiv epuizarea acestora, amânarea nejustificată și repetată a semnării contractelor prin prezentarea deformată a realității obiective și prin presarea clienților cumpărători să accepte alte termene și condiții dezavantajoase, impedimente false (inexistente) la semnarea contractului - neplata taxelor și impozitelor, argumente false privind întârzierea lucrărilor - vreme, pandemie, blocaje privind procurarea materialelor de construcție, război sau interdicții ale autorităților locale – primărie);

ii. Prezentarea ca mincinoasă a unei fapte reale (lipsa apartamentării și întabulării, inexistența autorizațiilor de construcție pentru etajele superioare ale unor corpuri sau pentru întregul corp, atribuirea unui alt sens unor documente urbanistice și prezentarea lor ca având valențe de autorizare - certificatul de urbanism);

iii. Folosirea de mijloace frauduloase (vânzarea imobilelor către alte persoane, condiționarea semnării contractului de vânzare de asumarea unor noi obligații neinserate în promisiunea de vânzare, cum ar fi cedarea folosinței pe o perioadă lungă de timp, intenția de a folosi apartamentele edificate în interes propriu - pentru funcționarea hotelului, grevarea fără notificarea clientului de sarcini în favoarea unor terțe persoane sau membri ai grupării - ipoteci, inserarea unor clauze abuzive - interdicția notării la cartea funciară a promisiunilor de vânzare-cumpărare, interdicția de a face aprecieri publice asupra oricărui aspect al relațiilor contractuale sub sancțiunea de daune de valori supradimensionate pentru a descuraja orice demers judiciar al clientului, compartimentări efectuate în scopul îngreunării identificării imobilului obiect al promisiunilor, obstrucționarea

accesului clienților în cadrul șantierelor pentru a verifica stadiul lucrărilor, vânzarea în bloc a unui număr mare de apartamente către propriile societăți urmată la scurt timp de rezoluțiunea vânzării).

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că pentru determinarea existenței unei suspiciuni rezonabile cu privire la existența infracțiunii de înșelăciune *trebuie clarificate o serie de instituții de drept civil, drept penal și din materia protecției consumatorului.*

II. 2.A. Instituții de drept civil și protecția consumatorului

În această privință se impune clarificarea instituțiilor promisiunii bilaterale de vânzare, a contractului de adeziune și a noțiunii de clauză abuzivă.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție notează că în doctrina relevantă de drept civil ([Francisc Deak](#), [Lucian Mihai](#), [Romeo Popescu](#), Tratat de drept civil. Contracte speciale. Vol. I. Vânzarea. Schimbul. Ediția a VI-a, actualizată și completată, Ed. Universul Juridic, 2023, p. 55 -59) s-a arătat, în esență, următoarele în legătură cu *promisiunea bilaterală de vânzare*:

Vânzarea, ca și orice alt contract, se încheie prin consimțământul părților. Acordul de voință între părți este totdeauna necesar și, totodată, suficient - cu excepțiile prevăzute de lege - în vederea formării contractului.

Promisiunea de vânzare poate fi nu numai unilaterală, dar și bilaterală - de a vinde și cumpăra -, caz în care ambele părți se obligă să încheie în viitor, la prețul stabilit contractul de vânzare. Promisiunea bilaterală este - în raport cu contractul de vânzare - un antecontract, cu singura deosebire că în acest caz oricare dintre părți poate cere încheierea contractului. Dacă, de exemplu, părțile s-au obligat să vândă, respectiv să cumpere un apartament, contractul de vânzare nu este încheiat cât timp contractul nu se întocmește în forma prevăzută de lege (autentică). Vânzătorul nu a vândut, iar cumpărătorul nu a cumpărat, ci ambii s-au obligat numai să încheie contractul, deși s-au înțeles asupra bunului și asupra prețului, vânzarea nu poate fi considerată încheiată. În schimb, obligația de a încheia contractul în viitor (și cu respectarea dispozițiilor speciale, dacă este cazul) este valabilă. Obligațiile asumate de ambele părți sunt obligații de a face, corelative unor drepturi de creanță, patrimoniale și care - dacă nu au un caracter strict personal - se transmit prin moștenire.

Pentru ca promisiunea bilaterală de vânzare să fie valabil încheiată, nu este necesar ca aceasta să respecte vreo condiție de formă, nici măcar în situația în care contractul de vânzare trebuie să se încheie în formă autentică cerută *ad validitatem* (de exemplu, are ca obiect un imobil). Soluția se impune în lumina art. 1.279 alin (1) Cod civil („Promisiunea de a contracta trebuie să conțină toate acele clauze ale contractului promis, în lipsa cărora părțile nu ar putea executa promisiunea”). Or, nu există niciun impediment ca părțile să încheie contractul în formă autentică atunci când promisiunea este constatată, de exemplu, printr-un înscris sub semnătură privată.

Părțile trebuie să încheie contractul de vânzare în cadrul termenului prevăzut în promisiunea bilaterală de vânzare. Dacă părțile nu au prevăzut un termen pentru perfectarea vânzării, la sesizarea oricăreia dintre părțile contractante, instanța poate să

fixeze termenul, cererea urmând să fie soluționată potrivit regulilor aplicabile ordonanței presedințiale. Si această cerere este supusă prescripției, care începe să curgă de la data încheierii promisiunii bilaterale de vânzare, iar termenul de prescripție aplicabil este cel general de 3 ani (art. 2.517 Cod civil).

Dacă la împlinirea termenului prevăzut în promisiunea bilaterală de vânzare una dintre părți refuză să încheie contractul de vânzare, cealaltă parte are la dispoziție mai multe posibilități:

a. să solicite obligarea cocontractantului la plata de daune-interese, conform art. 1.530 și urm. și art. 1.279 alin. (2) C. civ. (ținând seama și de eventuala clauză penală stipulată). Evident dacă prejudiciul nu a fost evaluat convențional prin stipularea unei clauze penale, reclamantul va trebui să facă dovada prejudiciului ce i s-a cauzat;

b. să solicite rezoluțiunea promisiunii cu obligarea cocontractantului la daune-interese [art. 1.549 alin. (1) Cod civil]. Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, rezoluțiunea poate fi declarată unilateral (art. 1.552 Cod civil) sau poate opera de plin drept (art. 1.553 Cod civil);

c. atunci când și-a executat propriile obligații, iar bunul se mai află în patrimoniul promitentului-vânzător, poate cere instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare [art. 1.279 alin. (3) teza I și art. 1.669 alin. (1) Cod civil]. Prin hotărârea pronunțată, instanța va suplini consimțământul promitentului care a refuzat să încheie contractul de vânzare. În afara consimțământului părții care se opune la încheierea contractului, toate celelalte condiții de fond ale contractului de vânzare, respectiv capacitatea, obiectul (bunul vândut și prețul determinat sau, cel puțin, determinabil) și cauza, trebuie să fie îndeplinite;

d. dacă promitentul-vânzător înstrăinează bunul ce formează obiectul promisiunii, iar inalienabilitatea bunului a fost făcută opozabilă în condițiile prevăzute de art. 628 Cod civil, promitentul-cumpărător poate să solicite anularea actului de înstrăinare încheiat cu încălcarea clauzei de inalienabilitate [art. 629 alin. (2) Cod civil], la fel ca și în cazul promisiunii unilaterale de vânzare. Dacă bunul promis a fost înstrăinat, deși clauza de inalienabilitate a fost făcută opozabilă (de exemplu, prin notarea promisiunii bilaterale de vânzare în cartea funciară), promitentul-cumpărător poate intenta o acțiune în justiție cu două capete de cerere: prin primul capăt de cerere să solicite anularea actului de înstrăinare încheiat de promitentul-vânzător cu terțul și repunerea părților în situația anterioară, iar prin cel de-al doilea capăt de cerere să solicite pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare. În cazul în care clauza de inalienabilitate nu a fost făcută opozabilă în condițiile legii, actul de înstrăinare încheiat de promitentul-vânzător cu terțul de bună-credință nu poate fi anulat, dar promitentul-cumpărător are dreptul la daune-interese de la promitentul-vânzător (care și-a încălcat obligațiile asumate prin promisiunea bilaterală de vânzare).

Și în ceea ce privește promisiunea bilaterală de vânzare sunt valabile în totalitate cele menționate la promisiunea unilaterală de vânzare în legătură cu: 1) notarea în

cartea funciară, potrivit art. 906 Cod civil; 2) prevederile art. 1.279 alin. (4) Cod civil (relative la convenția prin care părțile se obligă să negocieze în vederea încheierii ori modificării unui contract); 3) prevederile art. 1.670 Cod civil (în lipsă de stipulație contrară, sumele plătite în temeiul unei promisiuni de vânzare reprezintă un avans din prețul convenit).

Potrivit art. 2.386 pct. 2 Cod civil, beneficiază de ipotecă legală promitentul achizitor pentru neexecutarea promisiunii de a contracta având ca obiect un imobil înscris în cartea funciară, asupra imobilului respectiv, pentru restituirea sumelor plătite în contul acestuia. Textul are în vedere ipoteza în care promitentul-cumpărător a plătit, integral sau parțial, prețul convenit, iar dreptul său la restituirea acestor sume este garantat cu o ipotecă legală ce poartă asupra imobilului care urma să formeze obiectul contractului de vânzare ce nu s-a mai perfectat. Potrivit art. 37 alin. (6) din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și a publicității imobiliare, „în toate cazurile când prin lege se acordă un privilegiu imobiliar sau o ipotecă legală pentru garantarea vreunui drept sau creanțe, acestea se vor înscrie din oficiu în cartea funciară, cu excepția situației în care părțile renunță în mod expres la acest beneficiu”. Ipoteca legală prevăzută de art. 2.386 pct. 2 din Codul civil se întabulează în cartea funciară, la cererea promitentului-achizitor, oricând în termenul stipulat în antecontract pentru executarea sa, dar nu mai târziu de 6 luni de la expirarea acestuia.

Potrivit art. 37 alin. (12) din Legea nr. 7/1996, „Promitentul achizitor al imobilului înscris în cartea funciară va putea cere, în temeiul înscrisului original al promisiunii de a contracta încheiate cu cel înscris în cartea funciară, înscrierea ipotecii legale asupra imobilului, pentru restituirea sumei plătite în contul acesteia. În acest caz, ipoteca se înscrie în termenul și condițiile prevăzute de Codul civil pentru notarea promisiunii de a contracta și se radiază, din oficiu, dacă imobilul este dobândit de către promitentul achizitor ori, în cadrul vânzării silite, de către un terț care nu este ținut să răspundă de obligațiile debitorului”. Art. 155 alin (3) din Regulamentul aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr. 600/2023 dispune că „Ipoteca legală se întabulează în temeiul înscrisului constatator al creanței garantate, în forma cerută de lege pentru validitatea actului”. Din aceste ultime două texte legale rezultă că nu este nevoie de forma autentică a înscrisului constatator al creanței garantate.

Relativ la *contractul de adeziune și la clauzele abuzive* în literatura juridică [*Flavius Baias (coordonator)*, Codul civil. Comentariu pe articole. Ediția 3, Ed. C.H. Beck, 2021] s-a arătat că tipul tradițional de contract este cel negociat, rezultat al discuțiilor libere dintre părți, contractul de adeziune are în vedere, așa cum indică denumirea, adeziunea unei părți la un act juridic bilateral al cărui conținut este prestabilit de celălalt contractant. Practic, opțiunea părții se rezumă în acest caz la a accepta sau a refuza încheierea contractului. Datorită acestor caracteristici, definiția conținută de art. 1175 Codul civil este discutabilă, deoarece pare să arate în teza întâi că este nevoie fie de impunerea clauzelor esențiale, fie de redactarea lor de către una dintre părți. Nu ne vom afla în situația unui contract de adeziune dacă una dintre părți a redactat în întregime clauzele esențiale ale unui contract, dar cealaltă parte beneficiază de posibilitatea de negociere a acestora. Nu va fi vorba despre un contract de adeziune nici atunci când o parte impune anumite clauze care nu sunt esențiale

raportat la structura contractului proiectat, prin clauze esențiale trebuind înțeles aici stipulații care exprimă elementele esențiale ale contractului (a se vedea art. 1182 Cod civil).

Interesul practic al calificării unor contracte ca fiind de adeziune rezidă în regimul juridic diferit al acestora, în ce privește interpretarea contractului [a se vedea art. 1269 alin. (2) Cod civil] și prescripția extinctivă [a se vedea art. 2515 alin. (5) Cod civil].

Absența negocierii caracterizează contractul de adeziune, însă trebuie să se atragă atenția asupra faptului că, dacă ne aflăm în prezența unui astfel de contract, aceasta nu înseamnă automat că toate clauzele conținute de acesta sunt clauze standard, în accepția art. 1202 alin. (2) Cod civil. Aceasta pentru că o clauză standard trebuie să fie inclusă în contract fără a fi negociată cu cealaltă parte, dar în plus trebuie să fie stabilită în prealabil pentru o utilizare generală și repetată. Or, este posibil ca un contract de adeziune să se încheie fără ca partea care a impus clauzele să dorească o astfel de utilizare. Este însă fără îndoială că, în măsura în care toate caracteristicile sunt îndeplinite, un contract de adeziune poate cuprinde și clauze standard, iar, în situația în care acestea ar avea caracter neuzual, pentru a putea produce efecte vor trebui acceptate expres, în scris, de partea care nu le-a propus, așa cum rezultă din art. 1203 Cod civil.

Datorită faptului că presupun de regulă părți contractante aflate într-o situație de inegalitate economică, contractele de adeziune apar în practică, cu frecvență sporită, în raporturile dintre profesioniști și consumatori. Acest lucru determină incidența legislației speciale (a se vedea art. 1177 Cod civil), lipsa de negociere a contractului putând conduce la consecințe importante. Bunăoară, art. 4 alin. (1) din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori prevede că o clauză abuzivă este acea clauză care nu a fost negociată direct cu consumatorul și care, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților. Iar art. 6 din același act normativ dispune următoarele: „clauzele abuzive cuprinse în contract și constatate fie personal, fie prin intermediul organelor abilitate prin lege, nu vor produce efecte asupra consumatorului, iar contractul se va derula în continuare cu acordul consumatorului, numai dacă după eliminarea acestora mai poate continua.

Toate reglementările în materia protecției consumatorilor, naționale și internaționale, reprezintă norme care ocrotesc un interes general, și anume ocrotesc consumatorul inocent și fără posibilități de informare în fața profesioniștilor care, prin poziția lor, pot stipula în contractele pe care le încheie clauze abuzive, în detrimentul evident al consumatorului și în folosul lor exclusiv. Încălcarea unei norme imperative, care ocrotește un interes general, este sancționată cu nulitatea absolută, iar acțiunea în constatarea nulității absolute este imprescriptibilă extinctiv. Astfel, Legea nr. [193/2000](#), care este o transpunere în dreptul intern a Directivei [93/13/CEE/1993](#), prevede cu caracter imperativ în art. 1 alin. (3) că "se interzice profesioniștilor stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii". De asemenea, în art. 6 din același act normativ se prevede imperativ că „**clauzele abuzive cuprinse în contract (...) nu vor produce efecte asupra consumatorului (...)**". În art. 12 alin.

(4) se prevede dreptul consumatorului "de a invoca nulitatea clauzei pe cale de acțiune ori pe cale de excepție, în condițiile legii". Constatarea unei clauze abuzive într-un contract obligă profesionistul să elimine acea clauză din toate contractele - art. 13 din Legea nr. [193/2000](#). Din interpretarea acestor texte ale legii interne, coroborată cu interpretarea art. 6 din Directiva [93/13/CEE/1993](#) reiese că este vorba de o nulitate absolută a clauzelor abuzive.

II.2.B. Instituții de drept penal: morfologia laturii obiective a infracțiunii de înșelăciune, cu particularizarea acesteia în domeniul imobiliar

Completul de judecatori drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că era în sarcina parchetului să dovedească la standardul suspiciunii rezonabile următoarele aspecte:

a. Conduita făptuitorului: acțiune sau omisiune a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase ori ca mincinoasă a unei fapte adevărate;

b. Efectul pe plan psihic produs asupra victimei prin conduita făptuitorului: inducerea în eroare a victimei;

c. Conduita victimei induse în eroare: adoptarea unei decizii prin care sunt lezate drepturile și interesele sale patrimoniale.

Conduita făptuitorului: deși tipicitatea faptei nu este condiționată de existența unor acte materiale exterioare care să îi dea aparență de veridicitate, totuși trebuie avut în vedere că principiul minime intervenții a dreptului penal face ca numai conduitele cu adevărat periculoase să atragă intervenția legii penale, *în caz contrar orice minciună simplă percepută de o persoană dornică de înavuțire cu orice preț, orice strategie de persuadare sau orice tehnică folosită pentru influențarea deciziei unei persoane riscă să se transforme într-o faptă tipică*; astfel, simpla afirmare a unui neadevăr sau publicitatea mincinoasă nu pot fi considerate ca fapte tipice de înșelăciune; deopotrivă, folosirea de afirmații total neverosimile nu poate fi considerată a întruni cerințele faptei tipice.

b. Efectul pe plan psihic produs asupra victimei prin conduita făptuitorului: crearea unei *reprezentări distorsionate, eronate, sau false* a realității care produce efecte cu privire la procesul decizional al victimei.

În doctrină (*G. Fiandaca, E. Musco*, Diritto penale, Parte speciale, quarta edizione, Ed. Zanichelli, 2013, vol. II, p. 186) s-a arătat că se impune o **interpretare restrictivă a erorii în care se află victima**, fiind necesar a se reține acest efect în cazul în care făptuitorul produce victimei *falsa certitudine a realității*, precum și atunci când victima se află într-o *stare de dubiu relevant*, care implică acele forme de dubiu nedeterminat sau indefinit, în care victima, indiferent cât de atentă ar fi fost nu ar fi putut evita decizia păgubitoare; în aceste condiții, se poate aprecia că nu este îndeplinită cerința stării de eroare a victimei atunci când aceasta se află numai în dubiu cu privire la faptele sau împrejurările relevate de făptuitor și la credibilitatea acestora, neavând totală încredere în cele relatate de făptuitor. Această ipoteză relevă faptul că îndoiala victimei este creată de constatarea unor elemente concrete și specifice care pun la îndoială credibilitatea atitudinii făptuitorului și care, dacă ar fi investigate, ar fi condus la evitarea căderii în eroare.

c. Conduita victimei induse în eroare: conduita făptuitorului nu produce efecte numai în plan psihic, ci, în urma acțiunii sau inacțiunii făptuitorului victima adoptă un comportament cu relevanță patrimonială, obiectivat într-o acțiune sau inacțiune aflată în **legătură de cauzalitate directă cu producerea prejudiciului (conduită autopăgubitoare).**

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că față de materialul probator administrat până la acest moment în cauză **nu sunt întrunite exigențele art. 5 parag.1 lit. c) și parag. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pentru ca acestea să constituie bază factuală pentru privarea de libertate a inculpaților pentru acuzația de comitere a infracțiunii de înșelăciune în condițiile în care:**

1. conduita inculpaților se obiectivează la nivelul suspiciunii rezonabile **în acte de tergiversare sau de neexecutare cu rea – credință a obligației de a face** rezultate din promisiunile bilaterale de vânzare. Astfel, ascunderea cauzelor pentru care nu sunt încheiate contractele de vânzare se plasează în contextul tergiversării sau neexecutării obligației de a face, neputând fi calificat drept act de inducere în eroare a promitentului – cumpărător care solicita executarea antecontractului;

2. deși parchetul a făcut referire la inducerea în eroare cu privire la executarea contractelor de vânzare nu a prezentat modalitatea în care aceasta s-a obiectivat, descrierea faptelor vizând promisiunile bilaterale de vânzare și actele adiționale acestora;

3. vremea nefavorabilă, pandemia Covid 19, războiul din Ucraina nu au fost analizate **in concreto** de procuror pentru a determina dacă acestea au influențat în mod efectiv activitatea de construcție desfășurată de societățile inculpaților ori dacă au fost apte să influențeze în concret prețul de construcție;

4. vânzarea imobilului care face obiectului unei promisiuni bilaterale de vânzare întocmite anterior dă naștere unui litigiu de natură civilă, iar parchetul nu a făcut dovada unei acțiuni concertate în acest sens a inculpaților;

5. plata drept avans a unui procent semnificativ din prețul de vânzare avea ca bază decizia promitentului cumpărător de a obține un preț avantajos dar și atrăgea după sine angajarea unui risc contractual;

6. impunerea unor clauze contractuale abuzive în actele adiționale la promisiunea de vânzare dădea posibilitatea anulării acestora;

7. impunerea unui contract de adeziune inclusiv în forma actului adițional la promisiunea bilaterală de vânzare nu constituie un act ce se poate încadra în tipicitatea infracțiunii de înșelăciune în raport de particularitățile cauzei;

8. publicitatea excesivă a unui proiect imobiliar, acceptată inclusiv de autorități ale statului (Federația Română de Fotbal) nu poate fi calificată ca un act tipic de inducere în eroare;

9. nu este îndeplinită cerința stării de eroare a persoanelor vătămate atunci când aceasta se află numai în dubiu cu privire la faptele sau împrejurările relevate de inculpați și la credibilitatea acestora, neavând totală încredere în cele relatate de inculpați.

10. Încheierea contractului de vânzare cu privire la unitățile locative care nu erau finalizate constituie o formă de nerespectare a obligațiilor contractuale, iar nu a formă de înșelăciune. Vânzătorul are trei obligații principale: 1 să transmită proprietatea bunului sau, după caz, dreptul vândut; 2 să predea bunul; vânzătorul este obligat să predea bunul vândut individual determinat și existent în momentul încheierii contractului *în starea în care se afla în momentul vânzării* [art. 1.690 alin. (1) Cod civil]; 3. să îl garanteze pe cumpărător contra evicțiunii și contra viciilor bunului.

II.3. În ceea ce privește infracțiunile de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 și folosirea creditului societății prevăzută de art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 241/2005

În prealabil se impun reținute câteva elemente ce țin de tipicitatea acestor infracțiuni cu privire la care trebuie stabilit dacă este satisfăcut standardul probator al suspiciunii rezonabile.

Potrivit art. 1 alin. (2) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, principiul sistemului comun privind TVA presupune aplicarea asupra bunurilor și serviciilor a unei *taxe generale de consum* exact proporțională cu prețul bunurilor și serviciilor, indiferent de numărul de operațiuni care au loc în procesul de producție și de distribuție anterior etapei în care este percepută taxa; la fiecare operațiune, TVA, calculată la prețul bunurilor sau serviciilor la o cotă aplicabilă bunurilor sau serviciilor respective, este exigibilă după deducerea valorii TVA suportate direct de diferitele componente ale prețului, sistemul comun privind TVA aplicându-se până la etapa de vânzare cu amănuntul, inclusiv.

De asemenea, conform art. 265 din Codul fiscal, *taxa pe valoare adăugată* este un impozit indirect datorat la bugetul statului și care este colectat conform prevederilor Titlului VII din Codul fiscal (Legea nr. 227/2015).

În raport de aceste norme, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție reține că TVA-ul este un impozit pe cifra de afaceri, perceput în fiecare stadiu al producției, ce se aplică într-o manieră proporțională cu prețul perceput de contribuabil, pentru orice bun livrat sau orice serviciu prestat către el și care poate fi dedus din totalul sumei datorate. La final taxa va fi suportată integral de consumatorul final.

În legislația română, regimul deducerilor este prevăzut în capitolul X al Titlului VII din Codul fiscal, acest regim al deducerilor fiind armonizat cu Directiva 2006/112/CE care, în cuprinsul Titlului X, statuează asupra regimului deducerilor.

Chiar dacă nici reglementarea națională și nici cea europeană nu definesc noțiunea de *deducere*, precizează că acest drept de deducere ia naștere *la momentul exigibilității taxei* (conform art. 167 din Directiva 200/112, *dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă*).

Pentru a beneficia de deducerea TVA-ului este necesară îndeplinirea cumulativă a două condiții: prima condiție vizează elemente de fond, mai exact momentul la care dreptul de deducere ia ființă - **în momentul exigibilității TVA-ului**. A doua condiție este una formală, care impune contribuabilului să **dețină o factură întocmită în conformitate cu prevederile legii** și totodată să înscrie în decont TVA-ul colectat, aferent perioadei fiscale în cauză.

Dacă aceste condiții sunt îndeplinite, dreptul de deducere se exercită imediat, fără a putea fi restricționat de autoritățile fiscale.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea de Justiție a Uniunii Europene care a dezvoltat *teoria părții inocente* [spre exemplu în cauzele conexe *Axel Kitel* (C-439/04) și *Recolta Recycling* (C-440/04), cauzele conexe *Optigen Ltd* (C-354-03), *Fulcrum Electronics Ltd* (C-355-03), *Bond House Systemy Ltd* (C-484/03), *Bonik* (C-285/11), *PPUH Stehcemp* (C-277/14), *SC C.F. SRL* (C-430/19)], potrivit căreia persoana impozabilă este inocentă în condițiile în care nu cunoaște ce s-a întâmplat în amonte sau în aval în lanțul livrărilor de bunuri și nu i se poate refuza exercitarea dreptului de deducere al TVA decât dacă se stabilește, pe baza unor factori obiectivi, că știa sau ar fi trebuit să știe că, prin achizițiile sale participă la o tranzacție în legătură cu evitarea frauduloasă a TVA-ului.

Potrivit acestei teorii, dreptul de a deduce taxa pe valoare adăugată plătită în amonte de către o persoană impozabilă pentru anumite tranzacții nu poate fi afectat de faptul că în lanțul livrărilor sau prestărilor din care fac parte aceste tranzacții există o tranzacție anterioară sau ulterioară viciată de o fraudă în materie de TVA, despre care persoana impozabilă nu știa sau nu avea posibilitatea să știe.

Astfel, în cauzele conexe *Axel Kitel* (C-439/04) și *Recolta Recycling* (C-440/04), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că se poate refuza exercitarea dreptului de deduce al TVA doar dacă se stabilește, pe baza unor factori obiectivi, că persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că, prin achizițiile sale, participă la o tranzacție în legătură cu evitarea frauduloasă a TVA-ului.

De asemenea, în hotărârea pronunțată în cauza *PPUH Stehcemp* (C-227/14), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că este sarcina administrației fiscale care a constatat fraude sau neregularități comise de persoana care a emis factura să stabilească, în raport cu elemente obiective și fără a solicita din partea destinatarului facturii verificări a căror sarcină nu îi revine, că acest destinatar știa sau ar fi trebuit să știe că operațiunea invocată pentru a justifica dreptul de deducere era implicată într-o fraudă privind TVA-ul, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere [sens în care s-a făcut referire la cauza *Bonik* (C-285/11) punctul 45 și *cauza LVK- 56* (C-643/11) punctul 64).

Tot în această cauză s-a reținut, la punctele 28 și 29 că, în ceea ce privește condițiile de fond, pentru a putea beneficia de dreptul de deducere trebuie, pe de o parte, ca persoana interesată să fie o persoană impozabilă și, pe de altă parte, ca

bunurile sau serviciile invocate pentru a justifica dreptul de deducere să fie utilizate în aval de către persoana impozabilă în scopul operațiunilor taxabile ale acesteia și ca, în amonte, aceste bunuri să fie livrate sau aceste servicii să fie prestate de o altă persoană impozabilă, iar în ceea ce privește condițiile de formă, că este necesar ca persoana impozabilă să dețină o factură întocmită în conformitate cu articolul 22 alineatul (3) din Directiva TVA, în care să fie menționate în mod distinct, printre altele, numărul de identificare în scopuri de TVA pe baza căruia persoana impozabilă a livrat bunurile, numele și adresa completă ale acesteia, precum și cantitatea și natura bunurilor livrate, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că printre condițiile dreptului de deducere nu figurează criteriul privind existența furnizorului bunurilor sau a dreptului acestuia de a emite facturi, furnizorul trebuind să aibă doar calitatea de persoană impozabilă în sensul articolului 4 alineatele (1) și (2) din Directiva TVA.

S-a reținut că, potrivit articolului 4 alineatele (1) și (2) din Directiva TVA, *persoană impozabilă* înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară activități economice de producător, de comerciant sau de prestator de servicii, indiferent de scopul sau de rezultatele activităților respective, iar o astfel de activitate economică nu este exclusă atunci când activitatea economică în cauză constă în livrări de bunuri efectuate în cadrul mai multor vânzări succesive, primul cumpărător și revânzător al acestor bunuri putându-se limita să ceară primului vânzător să transporte bunurile în cauză direct celui de al doilea cumpărător (a se vedea Ordonanța Forwards V, C-563/11, punctul 34, și Ordonanța Jagiełło, C-33/13, punctul 32), fără a dispune în mod necesar el însuși de mijloacele de stocare și de transport indispensabile pentru efectuarea livrării bunurilor în cauză.

În cauza *Uszodaéptő kft* (C-392/09), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că, dreptul de deducere prevăzut la articolele 167 și 168 din Directiva 2006/112 face parte integrantă din mecanismul TVA-ului și, în principiu, nu poate fi limitat. Acesta se exercită imediat pentru totalitatea taxelor aplicate operațiunilor efectuate în amonte.

Totodată, s-a reținut că, din moment ce administrația fiscală dispune de informațiile necesare pentru a stabili că persoana impozabilă, în calitate de destinatar al operațiunilor în cauză, este obligată la plata TVA-ului, articolele 167, 168 și articolul 178 litera (f) din Directiva 2006/112 se opun unei legislații care impune, în ceea ce privește dreptul respectivei persoane impozabile de a deduce această taxă, condiții suplimentare care pot avea ca efect anihilarea exercitării acestui drept.

Cu privire la temeiul factual constând în acuzațiile de evaziune fiscală:

În ceea ce privește acuzațiile de evaziune fiscală în modalitatea prevăzută la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că, parchetul a susținut că aceasta constă în aceea că au fost evidențiate în contabilitatea unora dintre societățile din grupul fiscal operațiuni fictive, consecințele fiscale constând în denaturarea cheltuielilor și a TVA deductibilă, și pe cale de consecință, a obligațiilor fiscale către bugetul de stat.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că organul de urmărire penală și-a întemeiat acuzația și respectiv, propunerea de arestare preventivă, între altele, pe două mijloace de probă

îndoielnice, și care, în aceste condiții, nu permit stabilirea la acest moment al procesului, al amplitudinii faptelor cercetate, esențială, de altfel, pentru a aprecia asupra necesității luării celei mai intruzive măsuri preventive.

Așa cum s-a arătat anterior, deși parchetul a strâns un număr extrem de ridicat de înregistrări care impuneau o evaluare științifică complexă pentru stabilirea circuitului financiar și a relațiilor patrimoniale dintre societăți, cu toate acestea, ***a optat pentru procedeu probatoriu al constatării tehnico - științifice cu încălcarea dispozițiilor art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală în condițiile în care nu exista risc actual de dispariție sau de schimbare a acestor situații de fapt.***

Deși nu intră în competența funcțională a judecătorului de drepturi și libertăți să se pronunțe în acest stadiu procesual cu privire la excluderea probelor nelegal sau nelegal administrate, cu toate acestea ***nu se poate reține la determinarea suspiciunii rezonabile cu privire la comiterea infracțiunilor de evaziune fiscală un mijloc de probă asupra căruia planează dubii semnificative relative la legalitatea și loialitatea cu care a fost dispus și obținut în cauză.***

În acest sens este avută în vedere Decizia Curții Constituționale a României nr. 835/2017 prin care s-a reținut că ceea ce este specific în cazul constatării, ca mijloc de probă, este *urgența, consemnarea anumitor elemente care constituie probe în procesul penal, înainte ca acestea să dispară sau să fie distruse sub acțiunea timpului sau prin acțiunea persoanelor implicate.* Prin constatare se stabilește dacă elementele de la locul faptei constituie indicii sau pot conduce la suspiciunea rezonabilă că a fost săvârșită o faptă penală. Astfel, din interpretarea teleologică a reglementărilor procesual penale, *Curtea a constatat că regula este aceea că atunci când organele judiciare, în cursul urmăririi penale, au nevoie de opinia unui expert pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză, se dispune efectuarea unei expertize, iar nu a unei constatări.* Astfel, dispunerea efectuării constatării va fi întotdeauna excepția, aceasta putând fi realizată doar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 172/alin. (9) din [Codul de procedură penală](#).

În același registru urmează a fi menționate ***și rapoartele de control ale Direcției Generale Antifraudă Fiscală***, invocate de parchet în susținerea acuzației și a propunerii de arestare preventivă, având în vedere perspectiva Curții Constituționale a României asupra acestora, expusă în Deciziile nr. 72/29 ianuarie 2019 și nr. 80/14.02.2024, Curtea constatând că niciun act întocmit în activitatea de control desfășurată de inspecția antifraudă fiscală în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.74/2013, anterior începerii urmăririi penale [„proces-verbal”, „act de control”, „explicații scrise solicitate în condițiile art.6 alin.(2) lit.f)”, la care fac referire dispozițiile art.8 alin.(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.74/2013], ***nu poate fi calificat, sub imperiul actualului Cod de procedură penală, drept mijloc de probă, ci numai act de sesizare.***

În aceste condiții Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că ***fictivitatea relațiilor dintre societățile din grup și caracterul simulat al acestora au fost reținute în baza unor aprecieri subiective, având la bază elemente insuficiente*** precum cele menționate în referatul

cu propunerea de arestare, și anume, operațiunile declarate de societățile din grup, sensul și trasabilitatea acestora, vectorul fiscal al entităților, declarațiile fiscale, comportamentul fiscal, operațiunile financiar-bancare efectuate, valoarea și sensul tranzacțiilor efectuate, profilul societăților furnizoare-structura acționariatului, obiectul de activitate, numărul și profilul angajaților.

În opinia completului de judecatori de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție fapta a fost prezentată ca având o amploare semnificativă în lipsa unui mijloc de probă științific, anume o expertiză financiar contabilă și a unui probatoriu solid, motiv pentru care, la acest moment procesual, nu se poate stabili dacă fapta în conținutul acesteia prezintă acea amploare și acea gravitate care să justifice luarea unei măsuri preventive privative de libertate.

Completul de judecatori de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră, de asemenea, că reținerea unei suspiciuni rezonabile de comitere a acestei fapte nu se poate limita la constatarea unei neconcordanțe între realitatea scriptică și cea faptică sau la înregistrarea ca deductibilă a unei cheltuieli nedeductibile. De exemplu, ar fi incorect ca acestuia să i se stabilească obligații fiscale suplimentare motivat de faptul că în documentele contabile a fost înregistrată o factură având un alt furnizor decât cel real, nefiind luate în considerare respectivele cheltuieli, când în realitate sumele respective de bani au ieșit din patrimoniul societății.

Completul de judecatori de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că fictivitatea unei operațiuni din perspectiva art. 2 lit. f) și a art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 trebuie raportată *la aspectele economice ale operațiunii* și trebuie verificat în ce măsură prestațiile rezultate din documentele legale își au corespondent în realitatea faptică. Încheierea de către societățile din grup a unor contracte de intermediere și publicitate păgubitoare, lipsite de logică economică, astfel cum s-a precizat în referatul parchetului, cu referire la încheierea mai multor contracte prin care Nordis Management și nu numai, achiziționarea de servicii de intermediere imobiliară în schimbul unui comision stabilit procentual (2-6 %) sau valoric (sume de câteva mii de euro) de la societățile afiliate, nu este prin sine însăși de natură a dovedi caracterul simulat al acestor operațiuni, cu consecința înregistrării în contabilitate a unor operațiuni fictive.

În jurisprudența sa instanța supremă a apreciat că „prin înregistrarea unor cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale se înțelege întocmirea unor acte justificative false pentru cheltuieli care nu au fost făcute ori au fost mai mici decât cele consemnate în documentele justificative, iar pe baza acestor acte justificative false se operează și în celelalte documente contabile cheltuieli nereale, cu consecința diminuării venitului net și, implicit, a obligației fiscale către stat” (*I.C.C.J., Secția penală, decizia penală nr. 1113/2005*)

Tot astfel, nici achiziția unor alte servicii decât cele de intermediere, ca de exemplu, consultanță construcții, producție hardware, consultanță marketing, apreciate de parchet ca fiind activități greu cuantificabile, nu indică în mod necesar un comportament de tip evazionist, în lipsa verificării punctuale a realității economice a operațiunilor efectuate.

De altfel, legea fiscală nu interzice contribuabilului efectuarea unor cheltuieli care depășesc necesitățile acestuia în activitatea pe care o desfășoară. În aceste

condiții, astfel de cheltuieli permit contribuabilului să se sustragă de la plata obligațiilor fiscale fără a intra sub incidența dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c). Fapta intră însă sub incidența dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) în cazul în care organul fiscal dovedește caracterul fictiv al cheltuielii.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție opinează nu se poate considera că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 sunt aplicabile ori de câte ori se constată că s-a efectuat o cheltuială care nu este în interesul societății, deoarece echivalează cu încălcarea principiului legalității incriminării a pune semnul egalității între noțiunea de „cheltuială care nu este în interesul societății” cu noțiunea de „fictiv”. În aceste situații organele fiscale au posibilitatea de a considera o astfel de cheltuială ca fiind una nedeductibilă, din moment ce nu a fost efectuată în interesul societății, mecanism suficient pentru a garanta colectarea corectă a sumelor datorate bugetului.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că în cazul acestei infracțiuni trebuie făcută delimitarea între inexistența materială a operațiunii și inexistența juridică a acesteia. Inexistența materială a operațiunii juridice se poate reține în ipoteza în care operațiunea este complet inexistentă ca *negotium*, în realitate neexistând niciun corespondent, sub nicio formă, a operațiunii înscrise în documentele contabile, doar în acest caz putându-se reține tipicitatea faptei.

Prin raportare la probele administrate până la data formulării propunerii de luarea a măsurii arestării preventive în cauză Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că:

a. elementele probatorii de la dosar nu sunt în măsură să facă dovada fictivității materiale a fiecăreia dintre operațiunile evaluate și nici a amplitudinii activității infracționale pretins săvârșite de inculpați astfel încât să justifice dispunerea unei măsuri preventive privative de libertate;

b. procurorul nu a verificat dacă au existat sau nu servicii de intermediere imobiliară cu privire la fiecare dintre bunurile care au făcut obiectul promisiunilor de vânzare, ci doar pentru o parte a acestora;

c. parchetul nu a avut în vedere standardele rezultate din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel cu au fost descrise mai sus;

d. parchetul a considerat în mod eronat că reprezintă operațiuni fictive, operațiuni care au fost apreciate ca având natura unor acte care nu au fost încheiate în interesul societății;

e. procurorul a apreciat în mod subiectiv ca fiind fictive, pe baza unor elemente probatorii insuficiente (precum sunt cele menționate în referatul cu propunerea de arestare) servicii de consultanță în construcții, producție hardware, consultanță marketing, prin raportare doar la lipsa unor angajați de profil care să presteze astfel de servicii. Or, atâta timp cât plata a fost realizată prin intermediul unor operațiuni bancare între societăți din cadrul aceluiași grup fiscal, lipsa angajaților nu constituie o probă suficientă pentru reținerea suspiciunii rezonabile de fictivitate a operațiunii economice;

f. Retragerea sumelor de bani în numerar de către prestatorul de servicii nu este aptă să conducă la reținerea fictivității operațiunii

economice, constituind un aspect adiacent care nu poate genera presupunerea rezonabilă cu privire la existența operațiunii de evaziune fiscală, organele fiscale având „pârghiile” necesare pentru stabilirea corectă a regimului fiscal aplicabil, integritatea bugetului de stat fiind în continuare protejată, putând fi însă reținută o infracțiune de fals sau o altă infracțiune.

Referitor la infracțiunea de stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat prevăzută de art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 241/2005, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că reprezintă o formă specială a infracțiunii de înșelăciune prin care contribuabilul prezintă reprezentanților organelor fiscale o situație care nu corespunde adevărului, în scopul de a obține un folos material injust în dauna statului.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție notează că un contribuabil care este plătitor de TVA va înregistra în contabilitate atât o TVA colectată, cât și o TVA deductibilă. Aceasta deoarece orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA are dreptul să scadă din valoarea totală a taxei colectate, pentru o perioadă fiscală, valoarea totală a taxei pentru care, în aceeași perioadă, a luat naștere și poate fi exercitat dreptul de deducere. TVA pentru care poate fi exercitat dreptul de deducere, denumită și TVA deductibilă, reprezintă totalul sumelor plătite de contribuabil cu titlu de TVA pentru bunurile, serviciile sau utilajele achiziționate de acesta, dacă sunt necesare pentru desfășurarea activității sale. TVA colectată reprezintă totalul sumelor încasate de contribuabil cu titlu de TVA în urma vânzărilor realizate sau a serviciilor prestate de acesta. Prin urmare, din totalul TVA colectată, contribuabilul are dreptul să scadă TVA plătită, urmând să plătească la bugetul de stat doar diferența dintre TVA colectată și TVA dedusă. În cazul în care TVA plătită este mai mare decât TVA colectată, contribuabilul are dreptul să obțină restituirea de la bugetul de stat a diferenței de TVA plătită în plus de contribuabil.

Din probele administrate în cauză rezultă mai multe operațiuni de livrare cu T.V.A. 5% constând în vânzarea de imobile către persoane fizice, dar și încasarea T.V.A la momentul încheierii promisiunilor bilaterale de vânzare cumpărare.

În aceste condiții, eroare la determinarea cotei de T.V.A, prin stabilirea cotei de 5 % în loc de 19 % sau încasarea T.V.A în avans înainte de vânzarea imobilelor nu pot fi calificate ca acțiuni comise cu intenție de contribuabil constând în stabilirea cu rea-credință a unui impozit, taxă sau contribuție datorată bugetului general consolidat, mai ales în condițiile în care societățile beneficiau de consultanță fiscală, încheiau promisiunile notariale de vânzare, iar cu ocazia controalelor fiscale nu au fost sesizate nereguli în privința modalității de stabilire a T.V.A.

În plus, în condițiile în care promisiunile bilaterale de vânzare au fost reale, iar avansul a fost plătit în contul societății stabilirea eronată a cotei de T.V.A are natura unui diferend fiscal apt să conducă la emiterea unei noi decizii de impunere, iar nu la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 241/2005.

În consecință, față de probele administrate până la momentul formulării propunerii de arestare preventivă, Completul de judecători de drepturi și libertăți

din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că nu se poate reține suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 241/2005.

II. 4 Referitor la actele de aderare la un grup infracțional organizat, la actele de spălarea banilor proveniți din acuzațiile de înșelăciune și evaziune fiscală anterior menționate, precum și la actele de participare penală la evaziune fiscală și spălarea banilor

În primul rând, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că în condițiile în care, prin raportare la probele administrate până la momentul formulării propunerii de arestare preventivă, nu se poate reține suspiciunea rezonabilă cu privire la inițierea și constituirea unui grup infracțional organizat, nu se va reține, pe cale de consecință, nici suspiciunea rezonabilă cu privire la existența unor acte de aderare sau de sprijinire a unui grup a cărui morfologie nu poate fi determinată prin raportare la elementele de tipicitate prevăzute de norma de incriminare.

În al doilea rând, atâta timp când nu a fost probată la nivelul suspiciunii rezonabile comiterea de autor a infracțiunilor de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 și art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 241/2005 nu se poate reține nici suspiciunea rezonabilă relativă la existența unor acte de participare penală în forma complicității.

În al treilea rând, inexistența suspiciunii rezonabile cu privire la comiterea infracțiunii predicat, atrage după sine imposibilitatea stabilirii la standardul suspiciunii rezonabile a infracțiunii de spălare a banilor, nici în forma autoratului și nici a participăției penale la aceasta.

În consecință, din analiza efectuată la pct. II., Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că, prin raportare la probele administrate până la data formulării propunerii de arestare preventivă, în lipsa îndeplinirii standardului probator al suspiciunii rezonabile, acuzațiile de constituire a unui grup infracțional organizat, înșelăciune (autorat și acte de participare), evaziune fiscală (autorat și acte de participare), precum și spălare a banilor (autorat și acte de participare) proveniți din evaziunea fiscală nu pot constitui temei factual pentru dispunerea vreunei măsuri preventive față de niciunui dintre inculpații din prezenta cauză.

III. Evaluarea individuală a temeiurilor factuale: Acuzații cu privire la care, prin raportare la probele administrate până la data formulării propunerii de luare a măsurii arestării preventive se poate reține îndeplinirea standardului suspiciunii rezonabile pentru dispunerea unei măsuri preventive față de unii dintre inculpați

III.1. Cu privire la temeiul factual constând în acuzația de delapidare

În ceea ce privește acuzația de delapidare, așa cum rezultă din referatul cu propunerea de arestare preventivă, s-a susținut că fondurile constituite la nivelul societăților din grupul Nordis au fost delapidate prin mai multe modalități, între

acestea, transferuri către persoane fizice, transferuri către persoane juridice, afiliate grupului, plata salariilor și efectuarea de cheltuieli voluptorii.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că din probele administrate se poate reține existența unei suspiciuni rezonabile cu privire la săvârșirea unor acțiuni de scoatere ilicită de capital din patrimoniul NORDIS MANAGEMENT S.R.L. **numai cu privire la inculpații CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU și numai prin raportare la unele dintre temeiurile factuale reținute în referatul întocmit de parchet.**

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție notează că, așa cum s-a arătat și anterior, deși parchetul a strâns un număr extrem de ridicat de înscrisuri care impuneau o evaluare științifică complexă a optat pentru procedeul probatoriu al constatării tehnico - științifice cu încălcarea dispozițiilor art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală în condițiile în care nu exista *risc actual de dispariție sau de schimbare a acestor situații de fapt.*

Deși nu intră în componența funcțională a judecătorului de drepturi și libertăți să se pronunțe în acest stadiu procesual cu privire la excluderea probelor nelegal sau neloial administrate, acesta nu poate reține la determinarea suspiciunii rezonabile cu privire la comiterea infracțiunilor de delapidare un mijloc de probă asupra căruia planează dubii semnificative relative la legalitatea și loialitatea cu care a fost dispus și obținut în cauză.

În special în cazul acuzațiilor de delapidare se **impunea efectuarea unei expertize complexe contabile, financiare și fiscale** și pentru a determina în mod științific, între altele, situația contabilă a societăților NORDIS MANAGEMENT S.R.L., LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L., NORDIS MAMAIA S.R.L., NORDIS HERĂSTRĂU S.R.L. și NORDIS VIEW S.R.L., a existenței sau nu a profitului, a posibilității plăților anticipate a dividendelor (avans dividende) prin raportare la modul în care erau reflectate în evidențele contabile din fiecare an care a făcut obiectul investigației, a modalității de realizare a operațiunilor de compensare sau de creditare.

Omisiunea procurorului de a parcurge procedeul probatoriu al expertizei a afectat în mod substanțial determinarea la standardul suspiciunii rezonabile a legalității tuturor tranzacțiilor societăților investigate pentru a putea stabili existența și amploarea actelor de delapidare.

În aceste condiții Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție va analiza dacă din celelalte probe administrate în cauză rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea actelor de delapidare.

În primul rând, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție reține că observațiile anterioare referitoare la lipsa investigării printr-o probă științifică complexă a circuitului financiar și a relațiilor patrimoniale dintre societăți, expuse cu ocazia analizării indiciilor privind infracțiunea de evaziune fiscală, sunt valabile și în ceea ce privește infracțiunea de delapidare, mai ales că aceleași tranzacții între societățile din grup sunt considerate a fi atât de natură a diminua masa impozabilă prin înregistrarea de operațiuni fictive în contabilitate, cât și de natură a diminua fraudulos activele societăților din grupul Nordis, prin delapidarea acestora.

În al doilea rând, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că anumite categorii de cheltuieli, cu privire la care s-au formulat aprecieri numai de ordin subiectiv, nu ar putea fi considerate, de principiu, ca înscriindu-se în mecanismul infracțional al delapidării, putând fi cel mult calificate ca fiind cheltuieli nedeductibile.

Astfel, prin raportare la probele administrate în cauză, până la data formulării propunerii de luarea a măsurii arestării preventive, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție **nu va reține existența unor suspiciuni rezonabile referitoare la săvârșirea delapidării, prin plata salariilor**, nefiind efectuate investigațiile care s-ar fi impus în raport de faptul că majoritatea lucrărilor de construcție s-au efectuat în regim de antrepriză și regie proprie.

Tot astfel, *cheltuielile constând în achiziția de zboruri comerciale sau private, autovehicule sau cheltuirea unor sume de bani cu titlu de protocol* fac parte din strategia de imagine a oricărui întreprinzător privat, fără a putea fi calificate ca acte de delapidare.

Imaginea unui om de afaceri de succes poate avea un impact semnificativ asupra modului în care acesta este perceput în societate. Acest lucru se datorează unor fenomene psihologice precum *efectul halo* („Atunci când vedem o persoană prezentată ca un "om de afaceri de succes", suntem predispuși să generalizăm această trăsătură pozitivă și să o extindem la alte aspecte ale personalității sau competențelor sale”) și *biasul de confirmare* („Odată ce avem o impresie inițială pozitivă despre o persoană, tindem să căutăm și să interpretăm informațiile ulterioare într-un mod care să confirme această inițială. Astfel, putem ignora sau minimaliza informațiile negative sau ambigue”) astfel cum aceste noțiuni sunt explicate de laureatul premiului Nobel în economie *Daniel Kahneman* în lucrarea *Gândire lentă, gândire rapidă* (Editura Publica, 2015).

În aceste condiții, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că **nu există niciun temei pentru a considera aceste cheltuieli ca acte de delapidare**, ele fiind strict legate de strategia comercială și de modul în care un întreprinzător privat înțelege să își administreze imaginea. Evaluarea eronată realizată de procuror poate fi calificată din perspectiva teoriei dezvoltate de Daniel Kahneman ca unul dintre exemplele de *gândire rapidă, intuitivă și emoțională*, care este responsabilă pentru deciziile luate în grabă, bazate pe impresii și asociații.

În al treilea rând, probele administrate până la data formulării propunerii de arestare preventivă și modul de descriere a actelor de delapidare, în special în raporturile cu alte societăți comerciale, fac ca în realitate configurația juridică a acuzației să nu fie cea de delapidare, ci infracțiunea de folosire cu rea – credință a creditului societății, prevăzută de art.272 alin.(1) lit. b) din Legea nr.31/1990.

Prin decizia Curții Constituționale nr. 256/2017 au fost surprinse cu acuratețe elementele de diferențiere ale conținutului celor două infracțiuni.

Astfel, s-a reținut că „infracțiunea de delapidare are ca obiect juridic special relațiile sociale de serviciu a căror formare și desfășurare implică o corectă gestionare și administrare a bunurilor mobile din patrimoniul unei persoane juridice, iar, ca obiect material, conform ipotezei normei de incriminare, bani, valori sau alte bunuri, fiind vorba despre o infracțiune ce are ca subiect activ o persoană care are

calitatea de funcționar public în sensul legii penale. Curtea a reținut că persoana juridică ale cărei interese legale sunt ocrotite prin incriminarea faptelor arătate la art. 295 din Codul penal este o autoritate publică, o instituție publică sau o altă persoană juridică ce administrează sau exploatează bunuri proprietate publică. Elementul material al laturii obiective se realizează prin fapta de însușire, folosire sau traficarea de bani, valori sau alte bunuri, în interes personal sau pentru altul. Prin "însușire" se înțelege scoaterea unui bun din posesia sau detinerea unei persoane juridice dintre cele mai sus menționate și trecerea acestuia în proprietatea făptuitorului, așa încât acesta să poată dispune de el prin consumare, folosire sau chiar înstrăinare. "Folosirea", ca modalitate normativă de realizare a obiectului material al infracțiunii analizate, constă în scoaterea inițială a unui bun din posesia unei persoane juridice și în utilizarea lui, în folosul făptuitorului, urmată de readucerea bunului în patrimoniul din care a fost scos. "Traficarea", în sensul aceleiași norme de incriminare, constă în scoaterea unui bun din patrimoniul unei persoane juridice și în utilizarea lui de către făptuitor în vederea obținerii unui profit, într-o manieră speculativă. Urmarea imediată constă în crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale referitoare la activitatea economică a persoanelor juridice avute în vedere, prin scoaterea bunului care formează obiectul material al infracțiunii din sfera patrimonială în care se găsea inițial și folosirea lui în interesul făptuitorului sau al altei persoane. Atingerea scopului săvârșirii faptei, respectiv obținerea unui folos sau satisfacerea unui interes pentru sine sau pentru altul, nu prezintă importanță pentru consumarea infracțiunii de delapidare, însă existența acestuia denotă săvârșirea cu intenție directă a infracțiunii. Curtea a constatat că, având în vedere pericolul social pe care faptele de delapidare îl prezintă, în general, pentru relațiile patrimoniale ale unei persoane juridice, legiuitorul a incriminat, prin art. 308 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea de delapidare atunci când ea este săvârșită în mediul privat, respectiv atunci când faptele sunt comise de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice. Având în vedere conținutul constitutiv al infracțiunii de delapidare și pericolul social pe care faptele prin care aceasta poate fi realizată îl prezintă pentru relațiile sociale de natură patrimonială ale oricărei persoane juridice, precum și pentru activitățile economice ale oricărei astfel de persoane, Curtea a reținut că o atare reglementare legală nu este contrară caracterului necesar al incriminării astfel realizate și păstrează un just raport de proporționalitate între interesul general, circumscris imperativului respectării relațiilor sociale protejate de norma juridică în cauză, și cel individual, circumscris libertății persoanei de a exercita activități economice. Dimpotrivă, Curtea a constatat că pedepsirea faptelor de delapidare, în cazul săvârșirii lor în mediul privat, cu o pedeapsă ale cărei limite speciale se reduc cu o treime, realizează un just echilibru între nevoia de protecție a valorilor și relațiilor sociale anterior menționate, inclusiv prin intermediul normelor de drept penal, și severitatea pedepsei penale aplicabile.

De asemenea, Curtea a reținut că, într-adevăr, împotriva persoanelor din mediul privat care săvârșesc fapte cauzatoare de prejudicii, poate fi angajată răspunderea civilă, de dreptul muncii sau altă formă de răspundere. Curtea a constatat, totodată, că pentru persoanele juridice din mediul privat, desfășurarea în mod corect a relațiilor sociale de natură patrimonială și a activităților cu caracter

economic constituie o premisă importantă a însuși existenței lor. Prin urmare, având în vedere pericolul considerabil al faptelor de delapidare prin raportare la importanța valorilor sociale ocrotite prin norma de incriminare, Curtea a conchis că utilizarea de către legiuitor a forței de constrângere a statului, prin mijloace de drept penal, în cazul săvârșirii faptelor de delapidare în condițiile art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 alin. (1) din Codul penal, este proporțională cu scopul urmărit, chiar și în condițiile în care alături de răspunderea penală pentru această infracțiune poate fi angajată și o altă formă de răspundere dintre cele anterior enumerate. În ceea ce privește susținerea autorilor excepției, conform căreia dispozițiile [art. 272](#) din Legea societăților nr. 31/1990 acoperă întreaga nevoie de incriminare a faptelor de delapidare în mediul privat, Curtea a constatat că norma penală la care se face referire are un obiect juridic special restrâns, subsumat celui al infracțiunii reglementate la art. 308 alin. (1) din Codul penal, constând în relațiile sociale din domeniul de activitate al societăților, precum și faptul că **subiectul activ al infracțiunii prevăzute la art. 272 din Legea nr. 31/1990 are calitatea de fondator, administrator, director general, director, membru al consiliului de supraveghere sau director ori reprezentant legal al societății, neputând fi orice persoană care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 308 alin. (1) din Codul penal, respectiv orice persoană care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice.** Prin urmare, Curtea nu a reținut suprapunerea obiectului de reglementare al art. 272 din Legea nr. 31/1990 cu cel al art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal.”

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că trebuie procedat la o analiză comparată a celor două infracțiuni, în condițiile în care prin raportare la pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de folosirea cu rea-credință a creditului societății prevăzute de art.272 alin.(1) lit. b) din Legea nr.31/1990 (închisoarea de la 6 luni la trei ani sau amenda) **nu este posibilă dispunerea măsurii arestării preventive/arestului la domiciliu** față de dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, **ci numai controlul judiciar.**

Subiectul activ în cazul infracțiunii de delapidare este funcționarul public sau privat, persoană fizică; administratorul/gestionarul de fapt poate fi subiect activ al acestei infracțiuni. **În cazul folosirii cu rea-credință a creditului societății subiect activ** este fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal. Autorul infracțiunii poate fi **o persoană fizică, dar și o persoană juridică**, atunci când aceasta acționează ca fondator, administrator sau membru al consiliului de supraveghere. Administratorul de fapt nu poate fi subiect activ al acestei infracțiuni, prin raportare la modalitatea enunțiativă și limitativă de redactare a textului legal, concluzie desprinsă din enumerarea categoriei subiecților activi în care sunt incluși expres reprezentantul legal și administratorul statutar, or, administratorul de fapt nu este decât un reprezentant neconvențional care exercită prerogativele unui administrator statutar.

Subiectul pasiv în cazul infracțiunii de delapidare este orice persoană juridică, de drept public sau de drept privat. **În cazul folosirii cu rea-credință a creditului**

societății subiect pasiv este doar o persoană juridică a cărei înființare și funcționare sunt guvernate de Legea nr.31/1990 (deci, sfera de aplicare a textului normativ este mai restrânsă decât cea antamată de norma de incriminare a delapidării).

Obiectul juridic principal în cazul infracțiunii de delapidare constă în relațiile sociale de serviciu îndeplinite de un funcționar public/privat în cadrul unei persoane juridice. Obiectul juridic secundar constă în relațiile sociale patrimoniale lezate de funcționarul public/privat în dauna patrimoniului persoanei juridice în cadrul căreia își exercită atribuțiile de serviciu.

În cazul folosirii cu rea-credință a creditului societății, obiectul juridic principal constă în relațiile sociale patrimoniale lezate de un subiect activ clar delimitat care cauzează prejudicii persoanei juridice administrate /reprezentate.

În ceea ce privește conținutul constitutiv în cazul infracțiunii de delapidare, elementul material al laturii obiective nu poate fi decât o acțiune de însușire, folosire sau traficare. Însușirea, spre deosebire de celelalte două modalități normative, nu poate fi comisă decât prin transferul banilor, bunurilor sau altor valori din patrimoniul persoanei juridice de către funcționarul public/privat **în patrimoniul propriu**. Astfel, prin raportare la textul incriminator – *pentru sine sau pentru altul* – arată scopul comiterii acțiunilor incriminate, însă însușirea – adică apropierea banilor, bunurilor sau altor valori – trebuie să conducă în mod peremptoriu la exercitarea sau posibilitatea exercitării de către autorul infracțiunii, în persoană proprie, a atributelor dreptului de proprietate: *usus, fructus și abusus*. Or, elementul de dispoziție (*abusus*), cu cele două componente, dispoziția materială și cea juridică, nu poate fi exercitat decât pentru sine. Împrejurarea că emolumentul exercițiului atributelor dreptului de proprietate poate profita și altor persoane nu este de natură să conducă la concluzia că acțiunea de însușire s-a consumat și a produs efecte direct în patrimoniul unei terțe persoane, fără a fi făcut parte mai întâi din patrimoniul autorului infracțiunii. Pe cale de consecință, condiția *sine qua non* care fundamentează acțiunea de însușire este ca banii, bunurile sau alte valori să fie scoase din patrimoniul juridic al unei persoane juridice și integrate juridic în patrimoniul juridic al autorului infracțiunii, adică în patrimoniul persoanei fizice funcționar public/privat. **Urmarea imediată** constă într-un prejudiciu patrimonial cauzat subiectului pasiv. **Latura subiectivă:** intenția directă sau indirectă.

În cazul folosirii cu rea-credință a creditului societății, elementul material al laturii obiective constă într-o acțiune de folosire a bunurilor sau a creditului societății, *acțiunea putând consta în apropierea sau disiparea bunurilor societății, omisiunea de a acționa, garantarea obligațiilor subiectului activ, donații, prețuri subevaluate în tranzacțiile cu bunurile societății*. Deci, sensul noțiunii de folosire nu trebuie confundat cu prerogativele dreptului de proprietate *usus și fructus*. **Urmarea imediată** constă într-o stare de pericol pentru societate din perspectiva patrimoniului sau într-un prejudiciu patrimonial. **Latura subiectivă:** fapta se comite cu intenție directă. **Mobilul:** folosirea să fie realizată într-un interes contrar interesului social (situație ce poate fi întâlnită atunci când subiectul activ poate acționa exclusiv în interesul unui terț). Acțiunea poate fi în interes personal atunci când nu există o disociere patrimonială, în sensul că subiectul activ acționează pentru propriul beneficiu, în funcție de calitatea subiectului activ – persoană fizică sau juridică. Acțiunea poate fi și pentru a favoriza o altă societate în care are un interes direct sau indirect, atunci când subiectul activ deține la societatea favorizată

calitatea de acționar/asociat/director/administrator, el însuși sau o terță persoană pe care o controlează – în această situație persoana prin intermediul căreia se realizează interesul în societatea beneficiară a transferului de bunuri va avea calitatea de complice, nu de autor al infracțiunii prevăzute de art.272 alin.(1) lit. b) din Legea nr.31/1990).

În acest cadru trebuie distins, pe de o parte, între *interesul social și obiectul social* – cel dintâi vizează scopul urmărit de persoana juridică prin intermediul conducerii persoanei juridice, pe când cel de-al doilea vizează activitățile cuprinse în actul constitutiv al persoanei juridice. Pe de altă parte, trebuie distins între *interesul social și interesul asociaților* – distincția derivă din principiul fundamental al dreptului potrivit căruia persoana juridică (morală) este o persoană distinctă de suma persoanelor fizice care o compun.

Având în vedere deosebirile arătate mai sus, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție opinează că nu poate exista, sub aspectul laturii obiective o suprapunere a elementelor constitutive a celor două infracțiuni, pentru a ne afla în prezența unui concurs de calificări juridice, prin raportare și la condițiile de existență ale calificărilor incompatibile (unitatea obiectului juridic protejat, unitatea de rezoluție infracțională).

În considerarea elementelor analizate anterior, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că se impune concluzia că funcționarul public/privat **nu poate comite infracțiunea de delapidare atunci când bunurile scoase din patrimoniul persoanei juridice administrate intră direct în patrimoniul unei alte persoane juridice**, deoarece acestea nu au fost niciun moment parte a universalității de bunuri – patrimoniu – pe care o deține acesta, ci au fost transferate în patrimoniul unei persoane juridice distincte.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că este relevantă în cauză și reținerea caracteristicilor patrimoniului după cum urmează: *i. unicitatea* – fiecare persoană are un patrimoniu – preluată din teoria clasică – are la bază unicitatea persoanei; *ii. unitatea* - o persoană are un singur patrimoniu - preluată din teoria clasică - are la bază unicitatea persoanei fizice și juridice; *iii. divizibilitatea sau diviziunea patrimoniului* – teorie modernă a Codului civil – apărută din necesitățile moderne de a diviza patrimoniul unic în mai multe mase de drepturi și obligații privite ca universalități – diviziunea este permisă numai în cazurile și în condițiile prevăzute de lege; *iv. afectarea* – teorie modernă a Codului civil – presupune divizarea patrimoniului în mai multe mase de drepturi și obligații privite ca universalități și a le afecta unui scop – afectarea este permisă numai în cazurile și în condițiile prevăzute de lege.

În acest context, și având în vedere prevederile art.34 alin.(1) din Codul civil conform căruia „*orice persoană fizică sau persoană juridică este titulară a unui patrimoniu care include toate drepturile și datoriile ce pot fi evaluate în bani și aparțin acesteia*”, trebuie reținut că în stabilirea situației de fapt raportarea trebuie realizată la prevederile juridice incidente acesteia, astfel încât să nu fie omise raporturile juridice în cadrul cărora este circumscrisă situația de fapt. Astfel, la momentul transferului unui bun din patrimoniul social al unei persoane juridice A, administrate de subiectul activ X al presupusei infracțiuni de delapidare în

patrimoniul social al unei alte persoane juridice B, în care subiectul activ X are un interes direct sau indirect prin persoana fizică Y sau juridică Z, patrimoniile implicate în tranzacție sunt cele ale celor două persoane juridice A și B, nu patrimoniile juridice ale persoanelor fizice. Prin urmare, nu este realizată tipicitatea faptei de delapidare în forma însușirii, ci este incident textul de la art.272 alin. (1) lit. b) din Legea nr.31/1990.

O astfel de ipoteză se relevă la nivelul suspiciunii rezonabile și în prezenta cauză cu privire la actele inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU.**

Cu atât mai mult trebuie evidențiat faptul că în textul incriminator al art.295 alin.(1) din Codul penal este utilizată sintagma „*pentru sine sau pentru altul*”, teza I fiind corelativă subiectului activ al infracțiunii – funcționarul public/privat -, iar teza a doua oricărei persoane – nedefinite, deci fără a exista vreo circumstanțiere așa cum există în cazul art.272 alin.(1) lit. b) din Legea nr.31/1990, respectiv o altă societate în care fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal are un interes direct sau indirect.

La acest moment procesual, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate cenzura încadrarea juridică stabilită prin ordonanțele de continuare a efectuării urmăririi penale față de suspecți și de punere în mișcare a acțiunilor penale.

Fundamentarea unei propuneri de arestare preventivă pe temeiul de privare de libertate stipulat de art. 223 alin. (2) C.proc.pen. permite însă Completului de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție să evalueze corectitudinea încadrării juridice (fără a putea proceda la schimbarea acesteia) pentru a stabili dacă sunt întrunite cerințele legale pentru dispunerea măsurii preventive (de pildă, verificarea condiției ca maximumul special al pedepsei închisorii prevăzut de legea penală pentru fapta care face obiectul acuzației penale să fie de 5 ani sau mai mare; ori pentru a face o corectă analiză a principiilor proporționalității și subsidiarității).

Astfel, în condițiile în care, față de limitele probatorii ale investigației efectuate până în prezent Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată lipsa de coerență a acuzației în materia infracțiunii de delapidare, putându-se reține din probele administrate până la data formulării propunerii de arestare preventivă acte specifice autoratului și participației penale la infracțiunea de folosirea cu rea-credință a creditului societății prevăzute de art.272 alin.(1) lit. b) din Legea nr.31/1990 **în privința inculpaților CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU. Față de limitele de pedeapsă prevăzute de norma de incriminare acestea justifică numai dispunerea măsurii controlului judiciar față de acești inculpați.**

Această măsură preventivă se învederează la acest moment procesual a fi singura aptă să aibă o bază factuală probată la nivelul suspiciunii rezonabile și să satisfacă totodată cerințele proporționalității și subsidiarității.

În al patrulea rând, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că în privința cesiunii de părți sociale

parchetul a minimizat importanța evaluării efectuate de HORWATH & HORWATH CONSULTING (o companie de consultanță imobiliară cu o reputație solidă și o experiență de peste 100 de ani în domeniul consultanței hoteliere, turismului și agrementului, oferind servicii de consultanță strategică, evaluare, *due diligence* și management de proiect), apreciind că lipsa de logică economică a operațiunilor juridice de cesiune a părților sociale conduce la reținerea acuzației de delapidare.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că numai aprecierile de ordin subiectiv nu pot constitui baza pentru reținerea la acest moment procesual a unei suspiciuni rezonabile cu privire la comiterea infracțiunii de delapidare în legătură cu cesiunea de părți sociale. În absența unui probatoriu adecvat administrat de procuror actele de cesiune continuă să își păstreze prezumția de legalitate, fiind circumscrise unei decizii de afaceri, iar nu unui act abuziv realizat de un funcționar privat în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

În al cincilea rând, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că în cazul complicității, săvârșirea actului contributiv cu intenție implică prevederea de către complice a faptei și a urmărilor acesteia, precum și a împrejurării că activitatea sa se alătură autorului în vederea săvârșirii faptei prevăzute de legea penală. Atât complicitatea materială, cât și cea intelectuală nu constituie fapte de pericol abstract, fiind în sarcina organelor judiciare de a determina dacă activitatea complicelui a produs o astfel de stare și, în cazul unui răspuns pozitiv, dacă fapta comisă de autor a fost facilitată de activitatea complicelui.

Activitatea complicelui trebuie să fie reală și efectivă, putându-se situa în timp chiar anterior luării hotărârii de către autor. Complicele prevede și urmărește/acceptă acțiunea/inacțiunea pe care urmează să o execute autorul/coautorul, urmările ei periculoase, dar și faptul că actul său se alătură activității realizate de autor/coautor, el dorind sau acceptând să faciliteze prin actul său comiterea faptei și producerea urmărilor prevăzute. Spre deosebire însă de autor, activitatea complicelui nu lezează nemijlocit valoarea socială, starea de pericol creată de acesta rezultând din aptitudinea actului său de a înlesni sau ajuta la comiterea faptei tipice de către autor.

În cazul complicității, legătura subiectivă dintre participanți poate fi *unilaterală (de la complice spre autor/coautori)*, când numai complicele are această reprezentare, nu și autorul, care nu cunoaște contribuția complicelui (complicele prevede și urmărește sau acceptă că activitatea sa se alătură faptei autorului/coautorilor) sau *bilaterală*, când atât autorul, cât și complicele au reprezentarea acțiunilor lor reciproce. Astfel, spre deosebire de coautorat unde legătură subiectivă trebuie să fie bilaterală, în cazul complicității aceasta poate fi și unilaterală integrându-se în fapta principală a autorului, chiar dacă acesta din urmă nu știe că este ajutat de complice. Trebuie totuși avut în vedere și faptul că spre deosebire de complicitatea materială (care produce efecte în planul laturii obiective, facilitând comiterea faptei tipice) unde legătura subiectivă poate fi și unidirecțională, în cazul complicității intelectuale care își produce efectele prin raportare la rezoluția infracțională a autorului este necesară cunoașterea de către acesta ori de către cel puțin unul dintre coautori a existenței actelor de complicitate.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că prin probele administrate în cauză până la momentul formulării propunerii de arestare preventivă parchetul nu a dovedit la nivelul suspiciunii rezonabile existența unor acte de ajutorare reale și a unei legături subiective apte să releve participația penală a inculpaților **VICOL-CIORBĂ LAURA CĂTĂLINA, ȘAITOȘ BOGDAN ADALBERT, RAILEANU SANDA, OPREA OANA CLAUDIA, IVAN GEORGE MARIAN, VASILE GABRIELA ALINA** și **MATEI CRISTIAN ANDREI** la acte abuzive realizate de funcționarii privați în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Astfel, față de considerentele de mai sus relative la echivocitatea acuzației de delapidare și la existența unor elemente care să justifice reținerea unui alt temei factual cu o altă configurație legală pentru care nu a fost începută urmărirea penală, de probele cu înscrisuri administrate în cauză, precum și de cele reținute la analiza acuzației de evaziune fiscală în ceea ce privește componenta relativă la fictivitatea tranzacțiilor, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că:

a. actele inculpatului IVAN GEORGE MARIAN (director în cadrul Car Studio Detailing S.R.L., Constrom Group G.C. S.R.L., MBG Ideal Management S.R.L., XYZ Prosper Construct S.R.L. și Lampp Building Project S.R.L.) **de încasare de sume de bani virate prin transfer bancar** în conturile societăților enumerate anterior de la NORDIS MANAGEMENT S.R.L. și LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L., cu titlu de salarii ori contravaloare a unor facturi fiscale (care își mențin prezumția de legalitate) emise de societățile comerciale la care funcționa ca director **nu pot fi calificate, prin raportare la probele administrate până în prezent, ca acte de ajutorare la comiterea unei infracțiuni;**

b. actele inculpatei VASILE GABRIELA ALINA (inspector/referent resurse umane, manager resurse umane, director general în cadrul Nordis Hotel S.R.L., NORDIS MANAGEMENT S.R.L., ADDICTED EVOLUTION S.R.L., MBG Ideal Management S.R.L., EXPERT CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L., NOBILEO REAL ESTATE S.R.L. și CONSTROM GROUP G.C. S.R.L., respectiv asociat și/sau administrator în cadrul ASAP WORD CONSTRUCTION S.R.L., MILLENNIUM EVOLUTION S.R.L., UNIVERSAL BUILDERS S.R.L. și UNIVERSE HOLDING S.R.L.) **de încasare de sume de bani virate prin transfer bancar** în conturile societăților enumerate anterior de la NORDIS MANAGEMENT S.R.L., LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L., NORDIS MAMAIA S.R.L. și NORDIS VIEW S.R.L., cu titlu de salarii, avans pre decontare, contract de împrumut, încasare dividende ori contravaloare a unor facturi fiscale (care își mențin prezumția de legalitate) emise de societățile comerciale la care funcționa ca director, **nu pot fi calificate, prin raportare la probele**

administrare până în prezent, ca acte de ajutorare la comiterea unei infracțiuni;

c. actele inculpatei RĂILEANU SANDA (director economic în cadrul Nordis Management S.R.L. care activitatea contabilă a societăților Hathor Trading Estate S.R.L., Car Studio Detailing S.R.L., Expert Construct Development S.R.L., Lampp Building Project S.R.L., Nobileo Real Estate S.R.L., Nordis Mamaia S.R.L., Addicted Evolution S.R.L., Nordis Hotel S.R.L.) ***realizate în exercitarea atribuțiilor de serviciu specifice directorului economic, actele constând în efectuarea unor plăți*** ("avans", "avans asociat", "avans dividende", "avans spre decontare", "avansuri de trezorerie", restituire împrumut", "avans salarii" "cesiune părți sociale" și altele) ***sau în ridicarea de sume de bani în numerar pentru plata salariilor, ori de încasare în conturile personale a salariului nu pot fi calificate, prin raportare la probele administrate până în prezent, ca acte de ajutorare la comiterea unei infracțiuni;***

d. actele inculpatei OPREA OANA CLAUDIA, care în calitate de contabil a mai multor societăți a efectuat operațiuni în legătură cu conturile bancare la care era împuternicită, prin mijloace electronice de plată în sistem on-line (internet banking, userul și parola fiindu-i atribuite acesteia) și care a încasat salariile convenite în baza contractului de muncă, acționând în limitele atribuțiilor de serviciu ***nu pot fi calificate, prin raportare la probele administrate până în prezent, ca acte de ajutorare la comiterea unei infracțiuni;***

e. actele inculpatului Matei Cristian-Andrei (șef birou/serviciu administrativ, director general adjunct, manager achiziții, director, agent de vânzări NORDIS MANAGEMENT S.R.L., EXPERT CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., MBG IDEAL MANAGEMENT S.R.L., CAR STUDIO DETAILING S.R.L., LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L, respectiv asociat și/sau administrator în cadrul LAMPP BUILDING PROJECT S.R.L. AS CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., EXPERT CONSTRUCT DEVELOPMENT S.R.L., MBG IDEAL MANAGEMENT S.R.L., MPGS CT MANAGEMENT IDEAL S.R.L. și MPGS TREND IDEAL CONSTRUCT S.R.L ***de a încasa în conturile personale sume de bani cu titlu de împrumut, avans mașină, plată salarii sau plată dividende, respectiv în conturile societăților sume de bani cu titlu plată a unor facturi (care își păstrează prezumția de legalitate), toate prin viramente bancare, nu pot fi calificate, prin raportare la probele administrate până în prezent, ca acte de ajutorare la comiterea unei infracțiuni;***

f. actele inculpatului SAITOȘ BOGDAN-ADALBERT (director de program în cadrul Nordis Management S.R.L, respectiv asociat și/sau

administrator în Nordis Building Management S.R.L., Nordis Hotel S.R.L. și Nordis View S.R.L.) de a încasa în conturile personale sume de bani cu titlu de dividende, salarii sau restituirea unor împrumuturi ori în conturile societăților sume de bani cu titlu plată a unor facturi, toate prin viramente bancare **nu pot fi calificate, prin raportare la probele administrate până în prezent, ca acte de ajutorare la comiterea unei infracțiuni;**

g. actele inculpatei VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA (asociată în CAR STUDIO DETALING și HATHOR TRADIBG ESTATE) de a încasa în conturile personale sume de bani cu următoarele titluri ”avans”, ”avans salarii” și ”salarii”, ”avans ciorbă vladimir”, întreținere ori în conturile societăților sume de bani cu titlu plată a unor facturi (care își păstrează prezumția de legalitate), toate prin viramente bancare **nu pot fi calificate, prin raportare la probele administrate până în prezent, ca acte de ajutorare la comiterea unei infracțiuni.**

În cazul inculpatei **VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA**, care nu figura în niciuna dintre societățile considerate de procuror ca fiind „grupul Nordis”, acuzația a fost realizată exclusiv prin folosirea unor prezumții judiciare care nu sunt apte să satisfacă suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea unor acte de complicitate, procurorul considerând că „având în vedere profesia acesteia de avocat penalist practicant, cunoaște foarte bine mecanismele infracționale, se implică doar când este cazul (formularea de plângeri împotriva actelor întocmite de inspectorii) și discret, **mai ales având în vedere calitatea de deputat pe care a deținut-o în perioada 2020-2024 din partea unui partid politic**”.

În schimb, această din urmă apreciere a procurorului pune în discuție, față de evoluția actelor de urmărire penală, **existența unui caz de neloialitate procesuală obiectivat în deturnare a procedurii** în condițiile în care calitatea de deputat a inculpatei **VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA** era cunoscută de procuror pe parcursul urmăririi penale.

Astfel, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că ceea ce determină o anumită competență personală a organelor judiciare și a judecătorului de drepturi și libertăți sesizat cu autorizarea unor procedee probatorii intrusive în viața privată **este calitatea făptuitorului la momentul săvârșirii infracțiunii.**

În acest sens sunt și dispozițiile art. 48 din Codul de procedură penală care au ca premisă **nu calitatea procesuală de inculpat, ci ipoteza pierderii sau dobândirii unei anumite calități substanțiale speciale „după săvârșirea infracțiunii”**.

Ceea ce determină, în faza de urmărire penală, competența personală a unui anumit organ judiciar, **este calitatea specială a făptuitorului și nu calitatea procesuală dobândită ulterior de acesta**, cu excepția actelor urgente prevăzute de art. 60 din Codul de procedură penală, ori a ipotezelor în cazul în care calitatea specială a făptuitorului nu a putut fi cunoscută de organul de urmărire penală.

În aceste condiții, cum situațiile de excepție nu pot fi reținute în cauză, având în vedere data acțiunii reținute în sarcina făptuitorului, precum și derularea

activității de urmărire penală în cauză există indicii de **deturnare a procedurii** prin evitarea aplicării normelor relative la competența personală prin sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți necompetent personal cu privire la autorizarea unor procedee probatorii pe parcursul urmăririi penale. Practic procurorul, deși avea cunoștință că între „făptuitorii” din investigația *in rem* se afla o persoană ce avea calitatea de deputat la data comiterii faptelor pentru care se efectua urmărirea penală a ales să sesizeze judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului București, în locul celui din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru autorizarea unor procedee probatorii.

Aceste indicii care pun în discuție **încălcarea principiului loialității** sunt de natură la acest moment procesual să vulnerabilizeze baza probatorie propusă de parchet a fi evaluată pentru dispunerea unei măsuri preventive împotriva inculpatei **VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA**.

În consecință, acuzația de delapidare nu poate fi reținută drept temei pentru dispunerea unei măsuri preventive cu privire la inculpații VICOL-CIORBĂ LAURA CĂTĂLINA, ȘAITOȘ BOGDAN-ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA-CLAUDIA, IVAN GEORGE-MARIAN, VASILE GABRIELA-ALINA și MATEI CRISTIAN-ANDREI.

III. 2. Cu privire la temeiul factual constând în acuzația de spălare a banilor

Parchetul a reținut în cadrul acuzației de spălare a banilor conduita inculpaților după comiterea infracțiunilor predicat (delapidare, înșelăciune, evaziune fiscală, art. 8 din Legea nr. 241/2005).

Or, așa cum a fost demonstrat anterior numai cu privire la inculpații **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** pot fi reținute acte specifice autoratului și participației penale la externalizarea ilicită a unor sume de bani din societate. -

În schimb, în privința inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN, POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU, ȘAITOȘ BOGDAN-ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA-CLAUDIA, IVAN GEORGE-MARIAN, VASILE GABRIELA-ALINA și MATEI CRISTIAN-ANDREI**, prin raportare la probele administrate până la momentul formulării propunerii de luare a măsurii arestării preventive, nu se poate reține suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea în calitate de autor sau participant a infracțiunilor înșelăciune și evaziune fiscală. În aceste condiții, lipsind suspiciunea rezonabilă cu privire la infracțiunea predicat nu se poate reține suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea spălării banilor.

Tot astfel, **cum în sarcina inculpaților VICOL-CIORBĂ LAURA CĂTĂLINA, ȘAITOȘ BOGDAN-ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA**

OANA-CLAUDIA, IVAN GEORGE-MARIAN, VASILE GABRIELA-ALINA și MATEI CRISTIAN-ANDREI nu poate fi reținută, prin raportare la probele administrate până la momentul formulării propunerii de luare a măsurii arestării preventive, suspiciunea rezonabilă de comitere a unor acțiuni specifice participație penale la acte abuzive realizate de funcționarii privați în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu se poate reține nici suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea spălării banilor.

Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că în cauză nu pot fi reținute ca acte specifice spălării banilor:

1. Plățile realizate prin virament bancar a facturilor restante ori a celor care beneficiau de prezumția de legalitate;
2. Retragerile de numerar din conturile bancare în scopul achitării salariilor, materialelor de construcție ori a altor servicii care beneficiau de prezumția de legalitate;
3. Încasarea salariilor cuvenite în baza contractelor de muncă sau a convențiilor civile;
4. Plata împrumuturilor care beneficiau de prezumția de legalitate;
5. Plata taxelor și impozitelor la bugetul de stat;
6. Restituirea sumelor de bani plătite cu titlu de avans în cadrul promisiunilor bilaterale de vânzare;
7. Plățile efectuate în legătură cu îndeplinirea obligației legale de întreținere;
8. Plățile efectuate pentru servicii medicale.

Față de analiza realizată la **punctele I, II și III** prin prezentele considerente, prin raportare la probele administrate până la data formulării propunerii de arestare preventivă Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că:

1. În privința inculpaților VICOL-CIORBĂ LAURA CĂTĂLINA, ȘAITOȘ BOGDAN-ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA-CLAUDIA, IVAN GEORGE-MARIAN, VASILE GABRIELA-ALINA și MATEI CRISTIAN-ANDREI nu se poate reține suspiciunea comiterii vreunui dintre infracțiunile de care au fost acuzați și prin urmare lipsește temeiul factual necesar pentru dispunerea unei măsuri preventive în cauză.

Chiar dacă inculpații **MATEI CRISTIAN ANDREI și VASILE GABRIELA ALINA** nu au formulat contestație în cauză constatarea nelegalității dispunerii măsurii controlului judiciar se va realiza în cadrul devoluat prin contestația parchetului, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție având obligația de a înlătura toate elementele de nelegalitate constatate în legătură cu hotărârea atacată.

2. Suspiciunea rezonabilă cu privire la comiterea unor fapte prevăzute de legea penală de către inculpații CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și

POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU justifică luarea în acest cadru procesual a măsurii controlului judiciar, fiind satisfăcut astfel testul de proporționalitate și subsidiaritate în ceea ce privește măsura preventivă.

Pentru aceste considerente, Completul de judecători de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție va admite contestațiile formulate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate și de inculpații CIORBĂ VLADIMIR RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE CRISTIAN, POȘTOACĂ FLORIN ALEXANDRU, ȘAITOȘ BOGDAN ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA CLAUDIA și IVAN GEORGE MARIAN** împotriva încheierii/DL din data de 05 februarie 2025, pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 652/2/2025 (393/2025).

Va desființa în totalitate încheierea atacată și rejudecând:

În baza art.227 alin. (1) din Codul de procedură penală va respinge ca nefondată propunerea de luare a măsurii arestării preventive formulată de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate** cu privire la inculpații **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN, POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU, ȘAITOȘ BOGDAN-ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA-CLAUDIA, IVAN GEORGE-MARIAN, VASILE GABRIELA-ALINA și MATEI CRISTIAN-ANDREI.**

În baza 227 alin. (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 211 din Codul procedură penală va dispune luarea față de inculpații **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** a măsurii preventive a controlului judiciar pe o durată de 60 de zile, începând cu data de astăzi, **14.02.2025 și până în data de 14.04.2025 inclusiv.**

Completul de judecători de drepturi și libertăți apreciază că luarea măsurii preventive a controlului judiciar este *necesară* pentru asigurarea scopului general al măsurilor preventive, potrivit art. 202 alin. 1 din Codul de procedură penală, în special acela de a asigura buna desfășurare a procesului penal și de a împiedica sustragerea inculpaților de la urmărire penală sau de la judecată, obligațiile impuse inculpaților în cadrul acestui control și supravegherea exercitată în vederea respectării acestora fiind de natură a garanta realizarea scopului pentru care măsura a fost instituită.

În același timp completul de judecători de drepturi și libertăți reține că măsura controlului judiciar prin ingerințele pe care le presupune în exercitarea unor drepturi fundamentale este *proporțională* cu situația care a creat-o și este necesară într-o societate democratică, având în vedere complexitatea procedurii în care sunt implicați inculpații și gravitatea infrațiunilor de care sunt acuzați. În acest sens chiar dispozițiile de rang constituțional ale art. 53 din Constituție prevăd că

exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns dacă se impune, între altele, și pentru desfășurarea instrucției penale.

În conținutul acestui control ce va fi exercitat asupra inculpaților, pe lângă măsurile obligatorii prevăzute de lege -art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală, se apreciază că se justifică și impunerea celor facultative prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a), c) și f) din Codul de procedură penală, referitoare la obligația de a nu depăși limita teritorială a României, decât cu încuviințarea prealabilă a organului judiciar; de a purta permanent un dispozitiv electronic de supraveghere; de a comunica periodic informații relevante despre mijloacele acestora de existență.

Cât privește restrângerea libertății de mișcare, prin interdicția de a părăsi teritoriul României pe durata controlului judiciar, așa cum a reținut Curtea Europeană în jurisprudența sa, în cazul în care restrângerea libertății de circulație este aplicată ca măsură preventivă în contextul procedurii penale în curs, legalitatea acesteia este strâns legată de existența unei infracțiuni prevăzute de legea internă la momentul faptelor și de o bănuială întemeiată că acuzatul a săvârșit infracțiunea în litigiu [*cauza Bevc împotriva Croației (dec.)*, 2020, pct. 48-53].

Potrivit aceleiași jurisprudențe, o ingerință va fi considerată „necesară într-o societate democratică” pentru un scop legitim dacă răspunde unei „nevoi sociale imperioase” și, în special, dacă este proporțională cu scopul legitim urmărit și dacă motivele invocate de autoritățile naționale pentru a o justifica sunt relevante și suficiente. Chestiunea dacă s-a realizat un echilibru just între interesul general și dreptul de a circula în mod liber al acuzatului se evaluează în funcție de toate particularitățile cauzei (*cauza Hajibeyli împotriva Azerbaidjanului*, 2008, pct. 63). Tot astfel s-a arătat că nu este inacceptabil în sine ca statele să aplice diverse măsuri preventive care restrâng libertatea unui inculpat pentru a asigura desfășurarea eficientă a procesului penal și pentru a asigura prezența acestuia pe tot parcursul procesului [*cauza Hajibeyli împotriva Azerbaidjanului*, 2008, pct. 60; *cauza Pop Blaga împotriva României (dec.)*, 2012, pct. 159; *Hristov împotriva Bulgariei (dec.)*].

Având în vedere natura infracțiunilor de care sunt acuzați inculpații, o supraveghere eficientă presupune și cunoașterea modalității în care aceștia își asigură mijloacele de existență.

Prin urmare:

În baza art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală, pe timpul cât se află sub control judiciar, va impune inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** respectarea următoarelor **obligații**:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de drepturi și libertăți, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați;

b) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la secția de poliție în raza căreia locuiesc, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori sunt chemați.

În baza art. 215 alin. (2) lit. a), c) și f) din Codul de procedură penală pe timpul cât se află sub control judiciar, va impune inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-**

RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU să respecte următoarele **obligații**:

1. să nu depășească limita teritorială a României, decât cu încuviințarea prealabilă a organului judiciar;
2. să poarte permanent un dispozitiv electronic de supraveghere; și
3. să comunice periodic informații relevante despre mijloacele acestora de existență.

În baza art. 215 alin. (3) din Codul de procedură penală va atrage atenția inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurilor și a obligațiilor care le revin, măsura controlului judiciar poate fi înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestării preventive.

În baza art. 215 alin. (4) din Codul de procedură penală supravegherea respectării de către inculpații **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** a obligațiilor care le revin pe durata controlului judiciar se realizează de către organul de poliție în a cărui rază teritorială se află locuința fiecărui inculpat, în condițiile legii.

Va dispune punerea de îndată în libertate a inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** de sub puterea mandatelor de arestare preventivă nr. 1/UP în ceea ce îl privește pe inculpatul **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN**, nr.2/UP din 05.02.2025 în ceea ce o privește pe inculpata **VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA**, nr. 3/UP din 05.02.2025 în ceea ce îl privește pe inculpatul **POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL**, nr. 4/UP din 05.02.2025 în ceea ce îl privește pe **POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN**, nr. 5/UP din 05.02.2025 în ceea ce îl privește pe **POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU**, emise de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, dacă nu sunt reținuți sau arestați în altă cauză.

Va constata că toți inculpații au fost reținuți 24 de ore, de la data de 03.02.2025 la 04.02.2025.

Cheltuielile ocazionate de soluționarea contestației formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Cu majoritate:

Admite contestațiile formulate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală – Secția de Combatere a**

Criminalității Organizate și de inculpații CIORBĂ VLADIMIR RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE CRISTIAN, POȘTOACĂ FLORIN ALEXANDRU, ȘAITOȘ BOGDAN ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA CLAUDIA și IVAN GEORGE MARIAN împotriva încheierii/DL din data de 05 februarie 2025, pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 652/2/2025 (393/2025).

Desființează în totalitate încheierea atacată și rejudecând:

În baza art.227 alin. (1) din Codul de procedură penală **respinge ca nefondată propunerea de luare a măsurii arestării preventive formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate cu privire la inculpații CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN, POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU, ȘAITOȘ BOGDAN-ADALBERT, RĂILEANU SANDA, OPREA OANA-CLAUDIA, IVAN GEORGE-MARIAN, VASILE GABRIELA-ALINA și MATEI CRISTIAN-ANDREI.**

În baza 227 alin. (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 211 din Codul procedură penală **dispune luarea față de inculpații CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU a măsurii preventive a controlului judiciar pe o durată de 60 de zile, începând cu data de astăzi, 14.02.2025 și până în data de 14.04.2025 inclusiv.**

În baza art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală, pe timpul cât se află sub control judiciar, impune inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** respectarea următoarelor **obligații:**

a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de drepturi și libertăți, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați;

b) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la secția de poliție în raza căreia locuiesc, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori sunt chemați.

În baza art. 215 alin. (2) lit. a), c) și f) din Codul de procedură penală pe timpul cât se află sub control judiciar, impune inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** să respecte următoarele **obligații:**

1. să nu depășească limita teritorială a României, decât cu încuviințarea prealabilă a organului judiciar;

2. să poarte permanent un dispozitiv electronic de supraveghere; și

3. să comunice periodic informații relevante despre mijloacele acestora de existență.

În baza art. 215 alin. (3) din Codul de procedură penală atrage atenția inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurilor și a obligațiilor care le revin, măsura controlului judiciar poate fi înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestării preventive.

În baza art. 215 alin. (4) din Codul de procedură penală, supravegherea respectării de către inculpații **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** a obligațiilor care le revin pe durata controlului judiciar se realizează de către organul de poliție în a cărui rază teritorială se află locuința fiecărui inculpat, în condițiile legii.

Dispune punerea de îndată în libertate a inculpaților **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN, VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA, POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL, POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN și POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU** de sub puterea mandatelor de arestare preventivă nr. 1/UP în ceea ce îl privește pe inculpatul **CIORBĂ VLADIMIR-RĂZVAN**, nr.2/UP din 05.02.2025 în ceea ce o privește pe inculpata **VICOL-CIORBĂ LAURA-CĂTĂLINA**, nr. 3/UP din 05.02.2025 în ceea ce îl privește pe inculpatul **POȘTOACĂ GHEORGHE-EMANUEL**, nr. 4/UP din 05.02.2025 în ceea ce îl privește pe **POȘTOACĂ NICOLAE-CRISTIAN**, nr. 5/UP din 05.02.2025 în ceea ce îl privește pe **POȘTOACĂ FLORIN-ALEXANDRU**, emise de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, dacă nu sunt reținuți sau arestați în altă cauză.

Constată că toți inculpații au fost reținuți 24 de ore, de la data de 03.02.2025 la 04.02.2025.

Cheltuielile ocazionate de soluționarea contestației formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în camera de consiliu, astăzi, 14 februarie 2025.

Judecător de drepturi și libertăți

Mihail Udroi

Judecător de drepturi și libertăți

Luminița Criștiu-Ninu

MAGISTRAT-ASISTENT

Larisa Georgiana Radu

GREFIER

Adelina-Daniela Alexandru

Red/Tehnored M.U.
2ex.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO